

မြလေးညိုစာပေ
ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ စိတ်ကျန်းမာရေးချိုမွှေးနေရာသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်း

အိပ်မက်သံသရာ

မြလေးညို(ဆေး-မိန်း)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ

ထုတ်ဝေသူ
ဦးချစ်ညွန့်၊ ဇင်ရတနာစောစာပေ
ပုံနှိပ်သူ
မိဘအေးရိပ်၊

၄၈- လမ်း (အထက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ပျက်နာပုံးပန်းချီ
နော်အိမ်ခန့်

ပျက်နာပုံး ဒီဇိုင်း
ဟိန်းလေး
တန်ဖိုး
၂၀၀၀ - ကျပ်
အုပ်ရေ
၅၀၀

၈၉၅- ၈၃

မြဲလေးညို (ဆေး-မန်း)

အိပ်မက်သံသရာ / မြဲလေးညို (ဆေး-မန်း)။

- ရန်ကုန်။

ဇင်ရတနာစော စာပေ၊ ၂၀၁၂။

စာမျက်နှာ - ၂၄၀ ၊ ၁၃ x ၂၀. ၅ စင်တီ။

(၁) အိပ်မက်သံသရာ။

“စာရေးသူ၏ အမှာစာ”

‘အသိတစ်လုံး - အမြတ်ဆုံး’ဆိုတဲ့အတိုင်း ကျွန်မချစ်သော စာဖတ်ပရိတ်သတ်အနေနဲ့ ဗဟုသုတအသိလေး အနည်းငယ် ရလိုက်ကြရင်ပဲ ရေးရကျိုးနပ်ပါပြီ။ ကျွန်မရဲ့ ဆေးလောကဝန်းကျင်အတွေ့အကြုံလေးများကို တစ်ခုချင်း ရေးသားတင်ပြလိုပါတယ်။

စိတ်နဲ့ဆိုင်သော စိတ်ကျန်းမာရေးဆိုတာ အလွန်သိမ်မွေ့ နူးညံ့မှုတွေ ရှိနိုင်သလို ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ခြင်းတွေလည်း ရှိနိုင်ပါတယ်။ ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ စိတ်ဝေဒနာစွဲကပ်နေမှုကို သာမန်လူတို့ မသိနိုင်ပါဘူး။ အကောင်းနဲ့ စိတ်ဝေဒနာရှင်တို့မှာ ဆံချည်တစ်မျှင်၊ အပ်ချည်တစ်မျှင်မျှသာ ကွာဟကြောင်း စိတ်ပညာရှင် စိတ်ရောဂါအထူးကု ဆရာဝန်ကြီးများက သင်ကြားခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားဟောခဲ့တဲ့ ပုထုဇနော ဥဗ္ဗတ္တကောဆိုတာ လူတွေရဲ့ မနောမှာ လိုချင်တပ်မက်မှုတွေ လွန်ကဲပြီး အတ္တတွေကြောင့် စိတ်ရောဂါအမျိုးမျိုး ခံစားကြရတာဟာ ပုထုဇဉ် လူသားတွေအတွက် အမှန်တရားပါ။ “အနာသိဆေးရှိ” ဆိုသလို မြတ်စွာဘုရားရှင်က သောကသူဌေးမလေး ပဋ္ဌာစာရီရဲ့ စိတ်ရောဂါကို တရားရေအေး အမြိုက်ဆေးနဲ့ ကုသပြီး အကျွတ်

တရားရစေခဲ့ပါတယ်။ အနတ္တကို အတ္တထင်ပြီး လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာနတွေနဲ့ အမျိုးမျိုးသော စိတ်ဝေဒနာရှင်များကို ကျွန်မတို့ရဲ့ ဆေးလောက ပါရမီရှင် ဆရာဝန်ကြီးများမှ ကရုဏာတရားရှေ့ထားပြီး စိတ္တဝေဒနာ အရူးရောဂါလို့ မခေါ်တွင်စေပါ။ စိတ်ကျန်းမာရေးချို့တဲ့သူတွေအဖြစ် စိတ်ကျန်းမာရေး ဆေးရုံကြီးမှ ကုသပေးနေပါတယ်။

မွေးရာပါ (Hysteria)တစ်တီးရိုးယား စိတ်ကစဉ်ကရဲ ရောဂါ ကတော့ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းက အရင်ဆုံးရင်ဆိုင်ရတာပါ။ စိတ်ကို စိတ်အင်အားနဲ့ လိုအပ်တဲ့ကွက်လပ်ကလေးများကို ဖြည့်ပေးရပါမယ်။ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရဆိုတာ အလွန် အရေးကြီးပါတယ်။ 'ကံ'ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ကံနာ၊ ဝဋ်နာမှတစ်ပါး သက်သာအောင်တော့ ကုစားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မိမိတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ အရှက်တရားတို့ကို ငဲ့ပြီး ဖုံးကွယ်နေမယ့်အစား ဝေဒနာရှင်ကို စိတ်ကျန်းမာရေးအထူးကု ဆရာဝန်နဲ့ တိုင်ပင်ကုသဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ လောကဓံတရားများကို အိပ်မက်လို သဘောထားပြီး အိပ်မက်သံသရာမှ နိုးထစေချင်တာ ကျွန်မရဲ့ ဆန္ဒပါ။ ဒီစာအုပ်ကလေးကို ဖတ်မိရင် သက်ဆိုင်သူများအတွက် ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလျက်...

မြလေးညို (ဆေး-မန်း)

အပေကသမီးလေးရယ် အမေ့ဆီလာပါဦးဆိုရင် ဂျီလီယက်က လှေကားထိပ်ကနေပြေးထွက်ခဲ့တယ်။ အပေက အသားအရေခွံရှောင်လို့ ပြောရလောက်အောင် ဖြူပါတယ်။ ရှမ်းအစစ်မို့လား။ ရှေးရှေးလေးမှတ်မိတာက အဘိုးအဘွားတို့ရဲ့ အိပ်ကြီးအောက်ထပ်မြေတိုက်ခန်းမှာ အမေ့ကို သော့ခတ်ထားတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

ဥဩ... ဥဩ... ဥဩ

နွေကြိုတေးဆိုလေသော ဥဩငှက်သံလေးက ဆွတ်ပျံ့
လွမ်းမောဖွယ်ရာ၊ သနားစရာပါ။ လေသာပြတင်းဝကနေ
ဟိုအဝေးဆီသို့ စောစန္ဒီ လွမ်းမျော်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

လွမ်းတေးကို သိဆိုနေသော ငှက်ငယ်လေးဘယ်ဆီမှာ
နားခိုနေပါလိမ့်မလဲ၊ အသံသာကြားလိုက်ရ။ ရှာလို့လည်းမတွေ့
နိုင်သော ငှက်ငယ်လေးရယ်။ စောရဲ့အထင်တော့ 'ဥဩ...
ဥဩ' ရယ်လို့ အော်မြည်သံလေးဟာ အဖေရော၊ အမေရောလို့
ခေါ်နေသလိုလိုပါပဲလား။

ငှက်ကလေးကို သနားလို့သာ သနားမိတာပါ။ သူက
တောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရာအနှံ့ ပျံသန်းသွားလာနိုင်သေး
တာပဲ။ 'စော' မှာတော့ လှောင်ချိုင့်တွင်းက ငှက်ငယ်ပမာ၊
ထင်းရှူးမြိုင်အိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်မှာ အကျယ်ချုပ်သဖွယ်။
အစောင့်အကြပ်တွေနဲ့ အိမ်ပေါ်က အောက်မဆင်းရ အမိန့်နဲ့
နေခဲ့ရတာ တစ်ပတ်တိတိ ကြာသွားပါပေါ့လား။ ဟင့်အင်း
မဟုတ်ဘူး... အဲဒီတစ်ပတ်ဟာ ခံစားနေရတဲ့စောအတွက်
တစ်ကမ္ဘာလောက်အထိ ကြာသွားတာ မဟုတ်ဘူးလား။

‘စော’ရဲ့အတွေးမှ မဆုံးသေးပါ။ တံခါးခေါက်သံနဲ့အတူ မိမာ ဝင်လာပါတော့တယ်။ သူ့လက်ထဲမှာတော့ စားစရာတချို့ကို လင်ပန်းနဲ့ ထည့်လာဟန်တူပါရဲ့။

စောက နေ့စဉ်ကြုံတွေ့နေကျ ဖြစ်စဉ်တွေမို့ လှည့်မကြည့်ဘဲလည်း သိနိုင်ပါတယ်။

“မမလေး၊ ဗိုက်ဆာနေပြီလား၊ ကော်ဖီနဲ့ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်လေး စားမယ်နော်၊ ပြီးရင် ဆေးသောက်ရဦးမှာ”

မိမာရဲ့အသံဟာ စောရဲ့စိတ်အစဉ်ကို မကြည်မလင်နဲ့ အာရုံနောက်စေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထင်တိုင်း လုပ်မိပြန်ရင် သူတို့က ကိုယ့်ကိုအရူးလို့ ထင်ဦးမှာ။

“ဟဲ့ . . . မိမာ ငါဒါတွေ မစားချင်ဘူး၊ ပြန်ယူသွား”

“မမလေးက ဘာစားချင်နေလို့လဲ၊ ပြောလေ၊ မိမာလုပ်ပေးမှာပေါ့”

“ငါကြိုက်တာ မေမြို့ဈေးထဲက တို့ဘူးနွေးတို့ ရှမ်းခေါက်ဆွဲတို့လေ”

“ဪ . . . မမလေးရယ်၊ အခု ညနေဖြစ်နေပြီလေ၊ နောက်နေ့မနက်မှ ဝယ်ကျွေးမယ်နော်၊ အခု ဒါလေးစားပြီး ဆေးသောက်ပြီးရင် တရေးအိပ်ရမယ်လေ”

“အံ့မာ . . . ညည်းက ငါ့ကို ဆရာလုပ်နေတာလား၊ ငါက ဈေးထဲမှာ သွားစားချင်တာ၊ သွား . . . ဘာမှ မစားချင်ဘူး၊ ဘာဆေးမှလည်း မသောက်ဘူး၊ ခါက လူနာမှ မဟုတ်တာ”

“ဪ . . . မမလေးရယ်၊ အစ်ကိုလေးက တိုက်ခိုင်းထားတာ၊ မသောက်ရင် မမလေးရော မိမာကိုပါ ရိုက်မှာပေါ့”

“ဟယ် . . . ရိုက်မယ်ဟုတ်လား . . . ”

စောရဲ့ မျက်လုံးလေးများ ပိုင်းစက်သွားအောင် အံ့ဩ

ထိတ်လန့်သံလေးနဲ့ တကယ့်ကလေးငယ်လေးအလား၊ လေသံပြောင်းသွားပါတော့တယ်။

မိမာ သက်ပြင်းချလိုက်မိပါတယ်။ ဒီလိုတော့လည်း မမလေးဟာ ယုန်သူငယ်လေးအလား ကြောက်တတ်သားပဲ။ ဒါပေမဲ့ သနားလို့ အလိုလိုက်မိပြန်ရင် သူက သောင်းကျန်းတတ်သေးတာ။ ဆေးသောက်ချိန်လည်း လွဲလို့ မဖြစ်ပေဘူး။

“ဪ . . . ဒါနဲ့ မမလေး ဟိုတုန်းကလို မိမာတို့ ထင်းရှူးတောထဲ လမ်းလျှောက်ရအောင်၊ ဒီဆေးနဲ့ ကော်ဖီသောက်မယ်နော်”

အားမတန်လို့ မာန်လျှော့ရပေဦးမယ်။ မိမာရဲ့ အသံစာစာကို နားမခံနိုင်လို့ ဆေးကို အမြန်ဆုံးယူသောက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်လှဲချကာ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ချလိုက်မိပါတော့တယ်။

ဟိုးအဝေး . . . အဝေးဆုံး တစ်နေရာက ခေါ်သံလိုလို . . .

“ဂျူးလီးယက်ရေ . . . ဟေး ဂျူးလီးယက်”

“ရှင် . . . လာပါပြီ”

“ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ဒီကလေးမတော့ ခက်ပါပြီ”

အမောတကော ပြေးလာရတာ ရင်ခုန်လိုက်ပါတိ။ ဝတ်ထားတဲ့ ဂါဝန်ဖြူလွလွလေးက လေမှာ ဝဲပြီး ကြောလယ်မှ ဆံကေသာထူထူလေးကလည်း ခါယမ်းနေပါတော့တယ်။ နို့နှစ်ရောင် အသားဝင်းဝါဝါမှာ မည်းနက်နေရမည့်အစား စိမ်းဖန်ဖန် မျက် ခုံးထူထူလေးကလည်း တစ်မူထူးလို့ နေပါတယ်။ ရှင်းသန့်

သော မျက်နှာပြင်ထက်မှာ နှာတန်စင်းစင်းလုံးလုံးလေးရယ်၊ ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်းပါးလေးက တဆတ်ဆတ် တုန်နေ သယောင်ယောင်ပါလား။ မျက်တောင်ကော့ကော့လေး အောက် မှာ မျက်ဝန်းအစုံကလည်း အပြစ်မဲ့သော ယုန်ကလေးပမာ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်လို့ပါ။

အကြည့်လေးက ဂနာမငြိမ်။ ပါးပြင်နှစ်ဖက်က ရှမ်း ပြည်မှ ရှမ်းမလေးတို့ ပုံစံအတိုင်း ရဲရဲနီနေပါတော့တယ်။

အန်တီဒေါ်လီက သူ့တူမကို ကြည့်ရင်း အတော်လှတဲ့ ကောင်မလေးလို့ မှတ်ချက်ချလိုက်မိပါတယ်။

ကျောင်းဆရာမ အပျိုကြီးပီပီ ဒီကလေးမလေးကို စည်းကမ်းကိုင်ဖို့က သူ့ဝတ္တရားပါ။

ဪ မိတဆိုး၊ ဖတဆိုး (၁၄)နှစ် အရွယ် မိန်းကလေး ဟာ သူ့အစ်ကို အကြီးဆုံးက မွေးဖွားခဲ့တဲ့ သူ့တူမ အရင်းခေါက် ခေါက်ပါ။

“ဂျူလီယက်ကို အန်တီဒေါ်လီ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ လျှောက်မလည်ရဘူးလေ”

ဂျူလီယက်က မျက်လွှာချနေပါတော့တယ်။

“ပြောလိုက်ရင် ကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်နေပြန်ပြီ၊ ငါရိုက်လိုက်ရ”

ပြောရင်းဆိုရင်း လက်မြန်သော ဆရာမက ဂျူလီယက် ကို ခေါင်းခေါက်ပြီးပါပြီ။

လှပသော ဂျူလီယက်ရဲ့ မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ လျှံကျလာပါတော့တယ်။

“ဟဲ့ ဒါလေးနဲ့ ငိုစရာလား၊ ပြီးရင် ပါပါနဲ့ မာမာကို သွား တိုင်ဦးမယ်၊ နင် အတိုင်အတောထူလွန်းလို့ ငါတို့ မိသားစု

ခဏခဏ ပြဿနာဖြေရှင်းရတယ်”

ပြောဦးပေါ့ အန်တီဒေါ်လီရယ်၊ ဂျူလီယက်မှာ ချစ်မယ့် ဒက်ဒီနဲ့ မာမိလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ အန်တီဒေါ်လီတို့ မောင်နှမ တွေက ဂျူလီယက်ကို အပြစ်ပဲ မြင်နေကြတာပါ။ ချစ်မှ မချစ်ကြ ဘဲ။

အန်တီဒေါ်လီရဲ့ မောင်အငယ် ၂ ယောက်ကလည်း ဂျူလီယက်ကို စကြ နောက်ကြ ဟင်းလုစားကြနဲ့ ဂျူလီယက်ကို အနိုင်ကျင့်ကြတယ်။ အဘိုးနဲ့အဘွားကို မတိုင်ရင် သူတို့နှိပ်စက် လို့ သေရချည်ရဲ့။

ဂျူလီယက်ရဲ့ ရင်ဖျံတွင်းစကားတွေပါ။ ပါးစပ်ကတစ်လုံး မှ ပြန်မပြောဖြစ်ပါဘူး။

“အေး... ဒါပဲ ပြောထားလိုက်မယ်၊ ကိုယ်ကလည်း မှားသေးတယ်၊ ပါပါနဲ့ မာမာကို သွားပြီးတိုင်လား တောလား မလုပ်နဲ့ သေမယ်မှတ်ထား”

ဒီကောင်မလေးကို အလိုလိုက်လို့တော့ မဖြစ်ချေဘူး၊ အခုဆိုရင် (၇)တန်းရောက်ပြီ။ လူကောင်ကလည်း ထွားပါဘိနဲ့။ အတော်ထိန်းရ ကျောင်းရဦးမှာ၊ ဒေါ် ဒေါ်လီက သူ့ဘာသာသူ မှတ်ချက်ချလိုက်ပါတယ်။

အဒေါ်၊ ဦးလေးများကို ကြောက်ရတာမို့ ဂျူလီယက် အိမ်မှာ မပျော်မွေ့နိုင်ပါ။

လစ်တာနဲ့ ထင်းရှူးတောမှာ သွားထိုင်ချင်နေပါတော့ တယ်။ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောရတာ အပျော်ဆုံးပါ။

အမေနဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ စကားပြောကြည့်လိုက်တယ်။ ဟိုး ငယ်ငယ် တုန်းက အမေ့ကို မှတ်မိသယောင်ယောင် ထင်မိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အမေက သမီးလေးရယ် အမေ့ဆီလာပါဦး ဆိုရင် ဂျူလီယက်က လှေကားထိပ်ကနေ ပြေးထွက်ခဲ့တယ်။ အမေက အသားအရေ နို့ရောင်လို့ ပြောရလောက်အောင် ဖြူ ပါတယ်။ ရှမ်းအစစ်မို့လား။

ရေးရေးလေး မှတ်မိတာက အဘိုးအဘွားတို့ရဲ့ အိမ်ကြီး အောက်ထပ် မြေတိုက်ခန်းမှာ အမေ့ကို သေ့ခတ်ထားတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

“ဒက်ဒီ...၊ ဘာလို့ မာမိုကို အခန်းထဲမှာ ပိတ်ထား တာလဲဟင်” လို့ မေးကြည့်တော့ “သမီးအမေက ပိတ်ထားရင် လျှောက်သွားလို့ ပျောက်သွားမှာစိုးလို့” တဲ့။

တစ်ခါတစ်ရံ အမေက အော်သံ ငိုသံတွေ ဆူညံ နေအောင် တံခါးဖွင့်ခိုင်းတတ်ပါတယ်။ ဂျူလီယက်က သွား ချောင်းကြည့်ရင် သမီးလေးရယ်၊ အမေ့နားလာပါ။ တံခါးဖွင့်ပေး ပါလို့ တစာစာနဲ့ ပူဆာရှာတယ်။ ဂျူလီယက်ကတော့ ကြောက်လို့ မသွားပါဘူး။

အခု အမေမရှိတော့မှပဲ အမေ့ကို သနားမိတော့တယ်။ ဒီတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ။ အမေနဲ့ ပြောချင်တဲ့စကားတွေ တော ထဲမှာ တဝကြီး ပြောကြတာပေါ့။ အိမ်ထဲမှာ ပြောမိရင် သူတို့က ဆူမှာပေါ့။

ဂျူလီယက်နားမလည်လို့ အဘွားကို မေးကြည့်မိတယ် လေ။ အမေက ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့ပေါ့။ အဒေါ်တွေမေးရင် မဖြေကြဘူး။ အော်ခံရတာပါပဲ။ အဘွားကတော့ ပြောတယ်။ သမီးအမေက ‘စုံးမ’တဲ့။ ဘူးမတည့်လို့ ရူးသွားတာတဲ့။

ဒီဘူးသီးက မတည့်တော့ အမေရူးသွားတယ်ဆိုပဲ။

အဘိုးက အဘွားကို ထအော်ပါတော့တယ်။

“ဪ... မနော်ရယ်၊ မင်းမလည်း ဘာတွေပြောနေ တာလဲ၊ ချွေးမကို အလိုမကျတိုင်း လျှောက်မပြောပါနဲ့ကွာ”

“ဪ... ရှင်က ဘာသိလို့လဲ၊ ရှင်တို့က ခရစ်ယာန် ဆိုတော့ ဘာအယူမှ မရှိဘူး။ ကျွန်မတို့ကရင်လူမျိုးကတော့ ဒါမျိုးတွေရှိတယ်၊ ကျွန်မတို့သားကြီးကို ဆေးခတ်ပြီး ဒီကဝေမက ယူတာ။ ကိုယ့်နဲ့လည်း အဆင့်မတူ ပညာမတတ်တဲ့ တောသူမကို ယူလာတာ၊ ခု ဒုက္ခတွေ့နေပြီပေါ့”

“ဟာကွာ မဟုတ်တာတွေ မပြောပါနဲ့ကွာ”

အဘိုးက ဂေါ်ရခါး ကုလားလူမျိုး ခရစ်ယာန် ဆရာဝန်ကြီးပါ။ ဆရာဝန်ဆိုတော့ ဆေးခတ်တာတွေ ဘယ်ယုံ ပါမှလဲ။ ရှေးတုန်းက LMB ဆရာဝန်ကြီးပါ။

အဘွားကတော့ တိုင်းရင်းသူပီပီ အယူသီးမှု အရိုးစွဲနေ တော့တာပါပဲ။ ဒီအတွေးအခေါ်တွေ မှန် မမှန်တော့ ဂျူလီယက် လည်း မသိနိုင်ပါ။

ငယ်ဘဝရဲ့ ခါးသီးသော အတွေ့အကြုံများက နုနယ် သော ဂျူလီယက်ရဲ့ စိတ်အစဉ်မှာ ကြောက်ရွံ့တတ်သော စိတ်၊ စိုးရိမ်တတ်သောနှလုံးသားတို့နဲ့အတူ အမြဲတမ်းလိမ်ညာပြောဆို နေမိပါတော့တယ်။

“ဟဲ့ ဂျူလီယက်၊ ဒီပေါ်က ပန်းအိုးကွဲနေပါလား၊ မနက် က အကောင်းကြီးပဲဟာ”

“မသိဘူး အန်တီ၊ သမီးကြောင့် မဟုတ်ဘူး”

“မညာနဲ့နော်၊ မနက်က အဲဒီစားပွဲကို ဖုန်သုတ်တယ်မို့ လား၊ နည်းနည်းလေးညာရင် များများကြီး ညာတတ်လာမယ်

နော်”

ဘယ်လိုပင် ဘူးခါငြင်းသော်လည်း ဂျူလီယက်ကိုပဲ ဒဏ်ပေးတာပါပဲ။ ဒီအိမ်မှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂျူလီယက်က တရားခံပါပဲ။

ဒါကြောင့် အိမ်မှာ မနေချင်ဘူး။ သူတို့ကိုးကွယ်တဲ့ ဘုရားကိုလည်း မရှိခိုးချင်ဘူး။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဟို မြို့ပြင်က ဘုရားတန်ဆောင်းက ဘုရားနဲ့ ရဟန္တာတွေကို တွေ့ရတယ်။ ဘုရားပန်း ဝယ်ဖို့ မတ်စေ့လေးတွေ စုဘူးလေးနဲ့ ထည့်ထားပြီး ဒီပိုက်ဆံယူတဲ့သူ သေပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်တယ်။ အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာ။ သောင်းကျန်းသူတွေ အဘိုးကို ဆရာ... ဆရာ လို့ လာခေါ်တယ်။ အဘိုးက ဆရာဝန်ဆိုတော့ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တာ ဒက်ဒီကို သောင်းကျန်းသူတွေက သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်သွားပြီလေ။ အမေသေလို့မှ မကြာသေးဘူး အဖေကလည်း သေပြန်ပြီ။ ဂျူလီယက်ကတော့ စုဘူးလေးကို ဦးလေးတွေ ဖောက်ပြီး ယူသွားတယ်ထင်တာ။ ဒီသံသယက မှားသွားပြီပေါ့။ လက်စသတ်တော့ ဒက်ဒီဖြစ်နေပါရောလား။ ဒါကြောင့် ဂျူလီယက်ရဲ့ ကျိန်စာ မိသွားတာပေါ့။

ဂျူလီယက် ကျောင်းက အပြန် ထင်းရှူးတောလမ်းက သစ်ပင်ရိပ်မှာ ထိုင်ရင်း စဉ်းစားမိတယ်။

ငါ အတော် တန်ခိုးရှိတာပဲ။ ငါစိတ်ဆိုးရင် သူတို့ ဒုက္ခဖြစ်မယ်။ ငါမျက်လုံးနဲ့ စိုက်ကြည့်ရင် ကံဆိုးပြီ သေချာတာပေါ့။ ငါဟာ သိုက်နန်းရှင် နဂါးမပဲ။ မြွေတွေကို မကြာခဏ အိပ်မက်မက်ပေမယ့် မကြောက်ဘူး။ သူတို့တွေကို ချစ်တယ်။

“ဟယ်... ကြည့်စမ်း ဂျူလီယက်ရယ် ပျောက်လို့ ရှာလိုက်ရတာ ဒီမှာ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

“သမီး အမေတို့ အဖေတို့နဲ့ တွေ့ချင်လို့ စောင့်နေတာ အန်တီ”

“ဒီကလေးမတော့ ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိဘူး။ မဖြစ်ပါဘူး။ မန္တလေးက မာဂရက်ဆီ ပို့မှပဲ” လို့ စဉ်းစားရင်း

“ဂျူလီယက်ရေ... သမီးအန်တီမာဂရက်ဆီ မသွားချင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မသွားချင်ပါဘူး။ အန်တီ ဒေါ်လီရယ်၊ သူက ယောက်ျားယူပြီး ကလေးတောင် ရနေပြီမို့လား။ သမီးက လားရှိုး မြို့လေးကို သိပ်ချစ်တာ။ ရှမ်းပြည်မှာလို မန္တလေးမှာ ထင်းရှူးတော ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ နှင်းတွေ မြူတွေကျရင်လည်း သမီး ကြိုက်တယ်။ ထင်းရှူးနဲ့သင်းတဲ့ ဒီတောရိပ်မှာ သမီးအဖေနဲ့ အမေကို လွမ်းရင် လာတွေ့လို့ရတယ် အန်တီရဲ့”

“ပေါက်ကရတွေ မပြောပါနဲ့ ဂျူလီယက်ရယ်၊ အဲဒါကြောင့်လည်း မန္တလေးကို ပို့လိုက်ချင်တာ။ သမီးအသက်လည်း (၁၄)နှစ်ရောက်လာပြီ။ ဒီလို သွားချင်ရာသွား၊ လာချင်ရာလာ လုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ပြောစကားလည်း နားမထောင်၊ သမီး အဘိုးအဘွားလည်း အသက်ကြီးနေပြီ။ သမီးကို မနိုင်ဘူး။ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

“သမီးသိပါတယ်၊ အန်တီ ဒေါ်လီလည်း သမီးကို ချစ်မှ မချစ်ဘဲ။ ဒါကြောင့် သမီးကို မန္တလေးပို့ချင်တာလား”

“ဪ... သမီးရယ် မချစ်ဘဲ ရှိပါ့မလား။ သမီးက ပြောစကား နားမထောင်လို့သာ ဆုံးမနေရတာပါ။ သမီးက ရိုမီယို၊ ဂျူလီယက်ထဲက မင်းသမီးလေးလို လှလွန်းလို့ အန်တီ ဒေါ်လီက ဂျူလီယက်လို့ ခေါ်ခဲ့တာ”

“ဟင့်အင်း၊ သမီး အဲဒီနံမည်ကို မကြိုက်ပါဘူး။ ချစ်သူနဲ့

မပေါင်းရတဲ့ မင်းသမီးနံမည်ကို သမီးမကြိုက်ဘူး”

“အံ့မာ သမီးက ချစ်သူ စကားတွေ သာတွေ ပြောလို့ ကောင်မလေးနော် ဒီအရွယ်နဲ့ ရည်းစားထားချင်လာပြီလား၊ ကြပ်ကြပ် သတိထားနော်။ ဒါနဲ့ သမီးက ဒီနာမည် မကြိုက်တော့ ဘယ်လို နာမည်ကြိုက်လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“သမီးက စော်ဘွားသမီးလေးလို စောပါတဲ့နာမည်ပေး ချင်တာ၊ သမီးက ရှမ်းစပ်တယ်မို့လား၊ သမီးက လဝန်းလေးလို လှပတဲ့မျက်နှာလေး ပိုင်ဆိုင်ထားတော့ စောစန္ဒာလို့ ပေးရင် မကောင်းဘူးလား၊ စောစန္ဒာနဲ့စာရင် စောစန္ဒီက နန်းဆန်တယ် အန်တီ”

“ကဲ ဒါဆိုလည်း ဒီတစ်ခါ အတန်းတက်ရင် (၉)တန်း ရောက်ပြီ စောစန္ဒီလို့ နာမည်ပြောင်းလိုက်ပေတော့”

“ဒါမှ တို့အန်တီကွ”

တစ်ခါမှ ဒီလိုနွေးထွေးမှုမျိုး မရရှိခဲ့ဘူးပါ။ ဧကန္တတော့ မန္တလေးကို ပို့တော့မှာမို့ လိုက်လျောညီထွေ စကားဆိုဟန် တူပါ ရဲ့ လူတွေကို မယုံချင်တာ၊ သံသယတွေ ထားမိတာ၊ ကိုယ့် အတွက် တစ်ကွက်ကျန်မယ်ဆိုတာ ငယ်ပေမဲ့ သိပါတယ်။

‘စောစန္ဒီ’တဲ့။ လှလိုက်တဲ့ နာမည်လေး။ သိပ်ကြိုက် တယ်။ စောမွန်လှတို့ စောမာလာတို့ဆိုတဲ့ သိုက်နန်းရှင်တွေဟာ၊ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသပဲလေ။ ကျောင်းမှာ သင်ရတဲ့ အနော်ရထာမင်းစောရဲ့ ရာဇဝင်သမိုင်းကို စိတ်ဝင်စားမိတာပေါ့။ ဒုဋ္ဌဝတီချောင်းဘေးမှာ နားတောင်းကျခဲ့တဲ့ စောမွန်လှ

အကြောင်း။ နားတောင်းကျချောင်းနဲ့ ရွှေစာရံဘုရားသမိုင်းတွေ စောမွန်လှ ရင်ကွဲနာကျ သေဆုံးခဲ့ရတာတွေဟာ ကိုယ့်အတွက် တော့ ကိုယ့်ဘဝဟောင်းလို့တောင် ထင်နေမိတာပါ။ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ခံစားရလွန်းလို့ မကြာခဏ အိပ်မက်ထဲမှာ မင်းသမီး လေး ဖြစ်နေပါတော့တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ‘စောရေ’လို့ တစ်စုံ တစ်ယောက်က ခေါ်သံပေးနေတာ ပဲ့တင်ထပ်နေပါတော့တယ်။ မန္တလေးဆင်းရင် ‘ရွှေစာရံ’ကို ရောက်ရပေဦးတော့မယ်။ လွမ်းစရာ ကောင်းလိုက်တာ။

ရာသီသုံးပါးလုံး နေချင်စဖွယ်ကောင်းတာ၊ သန့်ရှင်းတာ က ‘လားရှိုးမြို့’လေးပါ။ ပန်းမြို့တော်လို ပန်းရောင်စုံတွေကလည်း ဖူးပွင့်နေလိုက်ကြတာ။ နေရာတိုင်းမှာ မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့နေပါ တယ်။ ချယ်ရီပင်တန်းတစ်လျှောက်မှာ ပန်းမွေ့ရာကြသလို မြေခကြွေကျနေလိုက်ကြတာ၊ ရာသီအလိုက်ပေါ့။ ဘယ်နေရာ မှာ ကြည့်ကြည့် အလွန်သာယာကြည်နူးစရာကောင်းပါတယ်။ ရောဂါစုံပျောက်တယ်ဆိုပြီး အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က လာပြီး ရေ ချိုးကြတဲ့ ရေပူစမ်းကလည်း နံမည်ကြီးလှပါတယ်။ စောအကြိုက် မက်မွန်သီးတွေကတော့ ပင်လုံးကျွတ် အခိုင်လိုက် တွဲလွဲခိုလို့ ပေါ့။

ပဲပုပ်ကြိုက်တဲ့ ရှမ်းမလေး မြေပြန့်မှာ အထာကျနိုင်ပုံ၊ မလား။ မွှေးကတည်းက နေလာခဲ့တဲ့ မောတို့ရဲ့ဌာနေ ရှမ်း ပြည်နယ်ကြီးရဲ့ သဘာဝ အလှတွေက စိတ်ကို ညှိငင်ဖမ်းစား နိုင်စွမ်းရှိလှပါတယ်။ မသွားခင်ကတည်းက လွမ်းရလှပါလား။ လွမ်းနေရတဲ့ အရသာကို ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ အလွမ်းမင်းသမီး လေး ‘စော’ဘဝ ဘာတွေ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရဦးမယ်မသိနိုင်ပါ။

စောတို့ကို ဘိုးဘိုးကြီး ဒေါက်တာ ဦးရော်ဘင် သေကွဲ ခွဲသွားပါပြီ။ အိမ်မှာက ဦးလေးငယ် (၂)နှစ်ယောက်ကလည်း သိပ်ဆိုးပါတယ်။ အဖေက ရှေးခေတ်အိန္ဒိယကနေ LMB ဘွဲ့ ရဆိုတော့ ခေတ်ကောင်းမီလို့ ဝင်ငွေကောင်းတယ်လေ။ အဘွား ကို 'စော'က ပြောပြပါသေးတယ်။ အဘွားက သားတွေကို သိပ်ချစ်၊ သိပ်ယုံလို့ ဆေးစွဲနေကြတာလဲ မသိခဲ့ပါဘူး။ အသုံးအဖြုန်းကြီးတဲ့ သားတွေကို အဘွားက သိပ်ချစ်ပါတယ်။

“အဘွားရေ... ဦးငယ်နဲ့ ဦးလတ်တို့နှစ်ယောက် အခန်းထဲမှာ ဘာလုပ်နေမှန်း မသိဘူး၊ ဇွန်းတွေရော အဖြူမှုန့် တွေရော ပွစိတတ်နေတာပဲ”

“ဟဲ့... ကောင်မလေး၊ စပ်စုလှချည်လား၊ သူတို့အိမ် ထဲမှာ အိပ်နေကြတာ ကောင်းတာပေါ့”

လျှောက်မလည်တာ အဘွားက သိပ်ကြိုက်ပါတယ်။ အိမ်ထဲမှာ အိပ်နေရင် သူက အကောင်းမှတ်နေတာပါ။

တစ်နေ့တခြား စီးပွားယုတ်လျော့ပြီး ကျောင်းဆရာမ လစာလေးသာရှိတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်လီခမျာလည်း အိမ်စားရိပ် မလောက်ငှဘဲ ပင်ပန်းလှပါပြီ။ တစ်အိမ်တည်းမှာ ဆေးစွဲသူ နှစ်ယောက်ရှိမှတော့ မွဲပြီပေါ့။

“မာမာရေ... ဒီနှစ်ကျောင်းဖွင့်ရင်တော့ ဂျူလီယက် ကို မန္တလေးပို့လိုက်တော့မှ ထင်တယ်”

“အေးပါဟယ်၊ သမီးသဘောပါပဲ။ မာမာလည်း အသက်ကြီးလာပြီ၊ ဒီကလေးမ အရွယ်လေးရောက်နေပြီ ဆို တော့ မာဂရက်တို့ တစ်လှည့်ထိန်းပါစေဦးပေါ့”

သွားရမှာ သေချာသွားပါပြီ။ ဝတ်စရာ ဂါဝန်တွေက

ဟောင်းလှပြီ။ ကိုယ့်ဘဝကို မကျေနပ်လှပါ။ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာလို့လဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းပေါင်းများစွာနဲ့ စဉ်းစားကြည့်မိပါတယ်။ ကိုယ်နေချင်တဲ့ပုံစံ၊ ကိုယ်ဝတ်ချင်တာ၊ ကိုယ်စားချင်တာ ဘာ တစ်ခုမှ အဆင်မပြေလှဘူး။ 'စော' နေရတဲ့ပုံစံက စောစိတ် ဓာတ်နဲ့ အံ့မဝင်ခွင်မကျလှပါဘူး။ အစားမှာလည်း ပုံစံခွက်နဲ့၊ အဝတ်မှာလည်း တစ်လောကမှ ချုပ်ပေးတဲ့ ဝမ်းဆက်အနီလေး တစ်စုံပဲ အကောင်းရှိလေတော့ ကိုယ့်ဘဝကို မကျေနပ်ချင်တော့ ပါ။ ကိုယ့်အတ္တနဲ့ မာနကြောင့် ဘာမှတော့ မပူဆာတော့ပါဘူး။

လူတွေကိုတော့ စောက မယုံပါ။ ကိုယ့်ဘဝကိုတော့ ယုံကြည်ပါတယ်။ တစ်နေ့ကျရင် ချမ်းချမ်းသာသာနေရဦးမှာ၊ အစွန်းရောက် ယုံကြည်မှုနဲ့ ငါ တစ်နေ့ကြီးပွားချမ်းသာရမယ်၊ 'သိုက်'ကလာတဲ့ သိုက်နန်းရှင်ဟာ ဘယ်တော့မှ မဆင်းရဲနိုင်ဘူး လို့ စောစန္ဒီ အမြဲစဉ်းစားနေတတ်ပါတယ်။

“ဟဲ့ဂျူလီယက်၊ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

“စဉ်းစားနေတာပါ အန်တီရယ်”

“အံ့မယ် ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ ဘာတွေများ စဉ်းစား နေတာလဲ”

“အန်တီမာဂရက်တို့အိမ်မှာ လူ ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ လို့ပါ”

“ဒါလား။ မာဂရက်ရယ်၊ သူ့ယောက်ျားရယ်၊ သူ့သားရယ် ကတော့ အမြဲပေါ့။ တစ်ခါတလေ သူ့ယောက်ျားညီလည်း လာတတ်သတဲ့။ သူ့ယောက်ျားမတွေကလည်း ပြင်ဦးလွင် မှာဆိုတော့ နီးနီးလေးပဲလေ။ လာလည်ကြမှာပေါ့”

“ဟိုကျရင် လိမ်လိမ်မာမာနေနေ ဂျူလီယက်၊ ကိုယ့် ကြောင့် မိသားစု ပြဿနာမဖြစ်စေနဲ့”

အဘွားက မသွားခင်ကတည်းက ဆုံးမနေပါတော့တယ်။

“မာမာ့မြေးက (Black sheep)သိုးမည်းမလေး ဖြစ်မှာတော့ သေချာပါတယ်။ အမြဲ ပြဿနာနဲ့”

“ဟဲ့... ဒေါ်လီရယ် ငါ့မြေးကို မပြောပါနဲ့။ သူ့ရုပ်သူ့ရည်နဲ့ တစ်နေ့ကျရင် ကြီးပွားချမ်းသာမှာ သေချာတယ်။ ကူတို့ရုပ် မနံတဲ့၊ ရုပ်ချောတာနဲ့ တော်ကောက်ခံရဦးမှာ။ ကတော်ရုပ်ဟဲ့”

“အမလေး မာမာရယ်။ အလိုလိုမှ ဘာမှ မလုပ်ချင်ရတဲ့ အထဲ ဘဝင်မြင့်နေပါဦးမယ်”

အန်တီဒေါ်လီဟာ စော အပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ အကောင်း မမြင်ပါဘူး။ နေနှင့်ဦးပေါ့။ စောရဲ့နှုတ်ခမ်းလေးများ ပြုံးနေရင် သတိသာ ထားပေရော့။ နဂါးတို့မျက်စောင်း အကြောင်းသုံးပါး မရွေးမို့ ခံစားသွားရမယ်။ အန်တီဒေါ်လီရေ။

မျက်လုံးစိမ်းစိမ်း တောက်တောက်လေးနဲ့ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲက ရေရွတ်နေမိပါတယ်။

ဟင်း... မာမိနဲ့ ဒယ်ဒီတောင် ‘စော’စုဘူးထဲက အကြွေစေ့တွေ ဖောက်ယူလို့ ကျိန်စာမိသွားကြတာ။ အန်တီဒေါ်လီလည်း အသေဆိုးနဲ့ သေနေဦးမယ်။ သတိထား။

အဲဒါကို အသံထွက်ပြောမိရင် အန်တီဒေါ်လီရဲ့ တုတ်စာ မိမှာ သေချာပါတယ်။

သူတို့နားနေရင် အကုသိုလ်များလှပါတယ်။ ထင်းရှူးတောကို သွားပြီး အရိပ်ကောင်းကောင်းမှာ ထိုင်ရင်း စိတ်ကူးယဉ်နေရင် သိပ်ကောင်းမယ်။

“ဟဲ့ ဘယ်သွားဦး မလို့လဲ”

“ဒီနားတင်ပါ အန်တီဒေါ်လီရယ်။ မသွားခင် နေရာဟောင်းလေးရဲ့ အနံ့အသက်တွေ တဝကြီးရှူလိုက်အုံးမယ်”

“သွားရင်လည်း မြန်မြန်ပြန်လာ မမှောင်စေနဲ့”

အန်တီ အတော်သဘောကောင်းနေပါလား။ လွမ်းရမယ့် နေရာလေးရဲ့ဆွဲအားက အဘွားတို့ မိသားစုရဲ့ပုံစံကို မကျော်လွှားနိုင်ပါ။ ပုံစံတွေ ဘောင်တွေစည်းတွေကြောင့် အသက်ရှူ ကျပ်လှပါတယ်။

ကိုယ့်စိတ်တွေ လေထဲမှာ လွင့်မျောလို့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အဆိပ်ခတ်ထားသလို ပူလောင်လှပါလား။ ဘယ်အရာက ကောင်းသလား၊ ဆိုးသလား ခွဲခြားမသိတော့ပါဘူး။ ‘ဆန္ဒ’ဆိုတာ မရှိ ဘာမှမသိ။

ညည အိပ်မရ၊ ကယောင်ချောက်ချားအတွေးများနဲ့ ရှုခဲ့ရပြီ။ ကိုယ့်အရိပ်ကိုယ်တောင် မယုံ။ ရန်သူတွေနဲ့ တွေ့ရတော့မယ့် အနေအထားမျိုး ကြုံတွေ့ခံစားနေရပါတယ်။

ငှက်ကျေးသာရကာတို့က အသံစာစာလေးတွေနဲ့ ကိုယ့်ကို နှုတ်ဆက်နေလေရော့သလား။ အရာမထင်သော ခြေရာများ၊ မကြားရသော ခြေသံများ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဝေးခဲ့ရပြီ။

ညှော်ခန်းထဲမှာ အဘွားနဲ့ အန်တီဒေါ်လီ ဘာတွေပြောနေကြပါလိမ့်။ အသာလေးချောင်းနားထောင်လိုက်ပါတယ်။ တံခါးကြားက ချောင်းကြည့်နေကျ၊ ချောင်းနားထောင်နေကျ ‘စော’အကျင့်ပါ။

“မာမာ၊ သမီးတော့ ဂျူလီယက် စိတ်မပြောင်းမီ မနက်ဖြန်ပဲ မန္တလေးဆင်းသွားချင်ပြီ”

“လောလှချည်လား ဟယ်” အဘွားကတော့ သံယောဇဉ် ရှိသားပါ။

“ဪ... မာမာရယ်၊ သွားရမယ့်ကိစ္စ မြန်မြန် အကောင်အထည်ဖော်လိုက်တာ ကောင်းတယ်နော်၊ ဒီကောင်မလေးကို ထိန်းရတာ မလွယ်ဘူး။ သား အယောက်တစ်ရာ ထိန်းရတာထက် ခက်တယ်။ သမီးတစ်ကောင် နွားတစ်ထောင်တဲ့။ ကွယ်ရာမှာ ဘာတွေလုပ်နေလဲ မသိနိုင်ဘူး။ ကြောက်နေရတာတောင် သူက ထင်ရာလုပ်တတ်တယ်။ ကွယ်ရင် ကွယ်သလိုပဲ”

ဪ အန်တီဟာ ‘စော’ကို အတော်မုန်းနေတာပဲ။ ဒို့ကတော့ ဘုရားပဲ ရှိခိုးတယ်။ ကွယ်ရာ မကောင်းမပြောဘူး။ သွားမယ်၊ သွားမယ်။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး။ စောစိတ်ထဲက ပြောနေမိတယ်။

“ဟော... ပြန်လာပြီလား၊ ထမင်းစားတော့မလား”

“မစားတော့ပါဘူး။ အိပ်ချင်တယ်၊ အိပ်တော့မယ်”

“တွေ့လား မာမာ၊ ဒီကောင်မလေး အတော် ကန့်လန့်လုပ်တာ။ တစ်ခုခုစားထားပြီးလို့နေမှာ”

အဘွားရဲ့ သက်ပြင်းချသံက အကျယ်ကြီး။ ဟင်း။ စိတ်မောပါ။ ကိုယ်ကလည်း အသက်ကြီးပြီ၊ သမီးလုပ်စာ စားနေရတော့ ဩဇာမကိုက်တော့ပါဘူးလို့ ထင်နေပုံပါ။

လေသာပြတင်းမှ လလေးက သာလိုက်တာ။ ‘လ’ကပဲ ပြေးနေတာလား သစ်ပင်ကြို သစ်ပင်ကြားမှ လရောင်ပျောက်ကျားလေးက တရွေ့ရွေ့ ပြေးနေသလိုပါပဲ။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ငယ်ဘဝလေးက အမြဲအထီးကျန်ဆန်ခဲ့ရတာပါ။ သူငယ်ချင်း

လည်း မရှိ။ အဖော်မဲ့လေသော ‘စော’ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးမှာ ဘာတွေ ကြုံတွေ့ရဦးမှာလဲ။ မျက်ဝန်းအစုံကို စုံမှိတ်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ အမေနဲ့ တွေ့ရဦးမှာပေါ့။

“သမီးလေးရေ အမေဒီမှာ အမေ့ဆီလာပါဦးကွယ်”
ရင်ဖွင့်လို့ ကြိုဆိုနေသော အမေ။

“ဟင့်အင်း” မလာဘူး အမေ၊ သမီးကြောက်တယ်။ အမေ့လို အခန်းတံခါးပိတ်ခံရမှာ ကြောက်တယ်”

‘စော’ ခေါင်းယမ်းမိတာ အကြိမ်ကြိမ်။ လားရှိုးမြို့ရဲ့ ညဟာ အလွန်းအေးလှပေမဲ့ ‘စော’ရဲ့ နဖူးလေးဟာ ချွေးစေးတွေ ပြန်နေပါတော့တယ်။ ညည့်နက်တာနဲ့အမျှ ငှက်ဆိုးထိုးသံကလည်း တဂစ်ဂစ်နဲ့။ ကြောက်လွန်းလို့ စောင်ကို ခေါင်းမြီးမြဲအိပ်လိုက်ရပါတော့တယ်။

“ဟဲ့ ဂျူလီယက် ထတော့လေ၊ ကားမမီဘဲနေမယ်”
အန်တီဒေါ်လီရဲ့အသံပဲ။

“ဟုတ်။ အန်တီဒေါ်လီရေ နိုးနေပါပြီ”

အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ကုန်းရုန်းထရင်း မျက်နှာသစ်ဖို့ရေအကိုင်မှာတော့ အေးစက်တဲ့ရေက မျက်နှာနဲ့ ထိတွေ့တာနဲ့ လူကို လန်းဆန်းသွားစေပါတယ်။

ဖြူဝင်းတဲ့အသားအရေကြောင့် ဘာမှ လိမ်းစရာမလိုပါ။ ပန်းနုရောင်ပါးပြင်လေးက အသားပတ်လို့ ကိုင်ကြည့်ရင် ထူထူရှုရှုလေး။ သဘာဝရဲ့သမီးပျို ‘စော’ဘဝ၊ စောအလှ၊ ဒီဝန်းကျင်နဲ့ ဝေးရာကို သွားရတော့မယ်။

“ဒီအင်္ကျီနဲ့ လုံချည် ဝမ်းဆက်လေးဝတ်နော် သမီး”

အန်တီဒေါ်လီကိုယ်တိုင် ချုပ်ထားပေးသော အနီရောင် ဝမ်းဆက်လေး။

'စော'က ဂါဝန်တို့ စကတ်တို့ ဝတ်နေကျမို့ အထာမကျလှပါ။ ရှက်လွန်းလို့ ငေါင်းငုံ့ထားမိပါတယ်။

"ဟဲ့ ခေါင်းက ဘာလို့ ဒီလောက်ငုံ့နေရတာလဲ၊ မော့စမ်းပါဦး။ ငါ့တူမက နတ်သမီးကွမ်းသွေးကောင်လေးကျနေတာပဲ လှလိုက်တာ"

"ဟင် ဘာကောင်လေး၊ နတ်သမီးကွမ်းသွေးဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ မိုးရွာရင် ကတ္တီပါလို အနီရောင်လေးတွေ မျက်ခင်းပြင်မှာ လျှောက်သွားနေတာ သိပ်လှတာပဲ။ အနီရောင်လေးမို့ နတ်သမီး ကွမ်းသွေးတဲ့။ မိုးပေါ်က နတ်သမီးလေးတွေ ကွမ်းတံတွေးထွေးချလိုက်တယ်လို့ ဥပမာနှိုင်းပြတာပေါ့"

"ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့ အန်တီရယ်"

"ကဲ စိတ်ကူးယဉ် မနေပါနဲ့ဦး ကားမမိဘဲနေမယ်၊ သွား

ကြစို့"

အဘွားကို ကန်တော့လိုက်တော့၊ အဘွားမျက်ရည်ကျနေပြီပေါ့။ ဦးလေးနှစ်ယောက်ကတော့ ဘိန်းရှုပြီး အိပ်နေကြလို့ နှုတ်မဆက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ အဘွားမှတစ်ပါး အားလုံးသော သားသမီးများဟာ အဘိုး ဦးရော်ဘင်ကဲ့သို့ နှစ်ချင်းခရစ်ယာန်များပါ။ 'စော'သာ အဘွားလို ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်တာပါ။ ငယ်စဉ်က ဘုရားနဲ့တွေ့တယ်ပြောလို့ ဝိုင်းဟားခံရတာ ခုထိ မှတ်မိတုန်း။ သူများမမြင်တာ 'စော'က မြင်နေကျ။

-----x-----x-----

အသက်ပင်ငယ်သော်လည်း အနိုင်လိုချင်တဲ့ ဗီလေးက ပါပြီသားပါ။
မိမိရှိဖမရှိ အနိုင်ကျင့်ခံဘဝနဲ့ လေးဘာယူကျွေးတာစားတာဝက
လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။ ဒီကကျေ ချိုချိုလေးနဲ့ အနိုင်ယူတော့မယ်။
မိန့်ကလေးတွေကို မာယာလက်နက်က မွေးကတည်းက ပါခဲ့ပြီသားပဲ။
ဆန္ဒရှိရင် ဘာမဆို မြင်ရမယ်။

လားရှိုးမှသည် ရွှေမန်းဆီသို့ ဇာတိချက်ကြွ မွေးရပ်မြေ
ကို စွန့်ခွာခဲ့တာ ဒီတစ်ကြိမ် ပထမဆုံးမို့ အမြင်ဆန်း အသွင်ဆန်း
ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းများက ရှုမဆုံး၊ ကြည့်မဆုံး။ စိမ်းလန်းစိုပြည်
သဘာဝတောတောင်ရေမြေ အထပ်ထပ်တို့ကြောင့် တဒစ်
တော့ ငေးမောသွားမိပါတယ်။

မေမြို့ခေါ် ပြင်ဦးလွင် ပန်းမြို့တော်ရဲ့ အလှကတော့
ဆွဲဆောင်မှု အရှိဆုံးပါပဲ။

“အန်တီဒေါ်လီရေ ပြင်ဦးလွင်က သိပ်လှတာပဲနော်။
သမီး ကြီးလာရင် နေချင်လိုက်တာ”

“အေးပါ၊ အေးပါ၊ နေရမှာပေါ့”

အန်တီဒေါ်လီက အလိုက်သင့်ပြောလိုက်ပါတယ်။

“သမီးတကယ်ပြောတာ အန်တီ၊ သမီးက ဖြစ်ချင်တာ
ဖြစ်အောင်လုပ်မှာ”

ဖြစ်ချင်တာတွေ မဖြစ်ရတာကိုတော့ အဲဒီအချိန်က
'စော' မစဉ်းစားမိခဲ့ပါဘူး။ စောတို့ စီးလာတဲ့ကားလေးဟာ
ခရီးသည်များနဲ့အတူ မေမြို့အထွက် '၂၁'မိုင်ကို ရောက်လို့လာ
ပါပြီ။

“သမီးရေ ကျန်းမာရေးအတွက် အောက်ဆင်းစို့ ‘၂၁’ မိုင်မှာ ကြာဆံချက် သိပ်ကောင်းတယ်။ သမီးစားမယ်ဗိုလား”

“ကျန်းမာရေးအတွက်ဆိုတာ ဘာလဲ အန်တီ”

“ဪ... အပေါ့၊ အလေး သွားချင်ရင်သွားဖို့ ကားရပ်ပေးတာလေ”

“ဟင် ရှက်စရာကြီး အန်တီဒေါ်လီရယ်၊ သမီးအောက် မဆင်းချင်ဘူး”

“ဟောလုပ်ပြီ၊ ရှက်စရာမဟုတ်တာ သမီးရယ်။ အောက် ဆင်းရအောင်နော်။ မာဂရက်တို့အိမ်အတွက်လည်း လက်ဆောင် ပစ္စည်းဝယ်ရအောင်။ ကမန်းကတန်းနဲ့ ဘာမှ မဝယ်ခဲ့ရဘူးလေ”

ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်တာနဲ့ လေပူတစ်ချက်ပေလိုက် လို့ မျက်နှာမှာ ပူစပ်စပ်အရသာကို ခံစားလိုက်ရပါတယ်။ ပြင်ဦး လွင်နဲ့ ၂၁ မိုင်ဆိုတာ ရာသီဥတု ကွာခြားလွန်းပါတယ်။ မြေ ပြန့်နဲ့နီးလာပြီမို့ အတော်လေး ပူအိုက်နေပါရောလား။

“ပူတယ်နော် အန်တီ”

“ဟုတ်ပဲ၊ သမီးရယ်။ မန္တလေးကျရင် ပိုပြီး ပူအိုက်တော့ မှာ”

‘စော’အတွက်တော့ စိတ်အိုက်တာက ပိုနေမလားမသိ ပါ။

၂၁ မိုင်မှာ ဆိုင်တန်းရှည်ကြီးက ကုန်မျိုးစုံ သစ်သီးမျိုး စုံနဲ့ ပန်းရောင်စုံတို့က ဝယ်ချင်စရာတွေကြီးပါ။ အန်တီဒေါ်လီရဲ့ ထဘီဆွဲပြီး နောက်ကလိုက်ရတာ လူတောထဲမဝင်ဖူးတဲ့ တောသူ မ ပုံစံပါပဲ။

“ဟဲ့... သမီးရဲ့ ကောင်းကောင်း လမ်းလျှောက်စမ်း ပါ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“အို ကြောက်လို့ပါ အန်တီရဲ့”

မရှက်တန်တာရှက်၊ မကြောက်တန်တာ ကြောက်နေတဲ့ ‘စော’အဖြစ်။

“ခက်ပါတိ သမီးရယ်။ ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ ကားပေါ် တက်ရတော့မှာ”

ကားပေါ်ရောက်တာနဲ့ ကားကထွက်တော့တာပါပဲ။

“မန္တလေးရောက်ခါနီးရင် ‘ရွှေစာရံ’ကို ဖြတ်ရမှာနော်၊ အန်တီ။ ဝင်ရရင် ကောင်းမှာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့။ မန္တလေးရဲ့ နိုင်ငံတကာ ဂေါက် ကွင်းလမ်းအတိုင်း ဝင်သွားရတာ၊ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့မှ ဝင်လို့ ဖြစ် နိုင်တာလေ”

စိတ်လျှော့လိုက်ပါပြီ အစ်မတော် စောမွန်လှရယ်။ အိပ် မက်ထဲမှာပဲ ဆုံရတော့မှာပါ။ စောမွန်လှလေးကို ရက်စက်တဲ့ အနော်ရထာမင်းကြီးလိုလူနဲ့များ တွေ့နေမှဖြင့် ဒုက္ခ။ ပြည်တော်ပြန် လမ်းခရီးမှာ ရင်ကွဲနာကျ သေဆုံးရတဲ့ဖြစ်ရပ်တွေ က ‘စော’အတွက်တော့ ရင်နာစရာ ကြေကွဲစရာဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ် လမ်းတစ်ပုဒ်အဖြစ် ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြားဖူးခဲ့တာပါ။

ယောက်ျားတွေဟာ ယုံလွယ်တတ်ကြတယ်။ ပြောတိုင်း ယုံတဲ့ထဲမှာ ‘စော’မပါစေရဘူး။ ယောက်ျားတွေရဲ့စကားတိုင်းကို လည်း ‘စော’မယုံဘူး။ အို ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံချင်ဘူး။ မနုဿလူသားဆိုတာ ‘လည်’သူစား၊ ‘အ’သူခံ။ ဒါအမှန်ပဲလို့ ခံယူထားလိုက်မယ်။

အသက်ပင်ငယ်သော်လည်း အနိုင်လိုချင်တဲ့ ဝီလေး က ပါပြီးသားပါ။ မိမိရဲ့ ဖမိရဲ့ အနိုင်ကျင့်ခံဘဝနဲ့ ပေးတာယူ ကျွေးတာစားဘဝက လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။ ဒီက ရှေ့ ချိုချိုလေးနဲ့

အနိုင်ယူတော့မယ်။ မိန်းကလေးတို့ရဲ့ မာယာလက်နက်က မွေးကတည်းက ပါခဲ့ပြီးသားပဲ။ ဆန္ဒရှိရင် ဘာမဆို ဖြစ်ရမယ်။ တကယ်လုပ်ရင် အဟုတ်ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ဘိုးဘိုးဆရာဝန်ကြီးရဲ့ စကားကို 'ငွေ' ရှိရှိ နားထောင်ရတော့မယ်။ အရွယ်နဲ့ မမျှ စိတ်ဖိ စီးမှုဒဏ်တွေ ခံခဲ့ရတာ နည်းတဲ့အတွေ့အကြုံမှ မဟုတ်လေပဲ။ ဘာအရောင်အဆင်းမှ မရှိတဲ့ အဖြူရောင် နှလုံးသားကို ဘယ်သူလာလို့ အရောင်ဆိုးလိုက်ပြီလဲ။ ကိုယ့်အတ္တနဲ့ကိုယ် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရတော့မှာပေါ့။

အတွေးရေလျှင်ကြော မျောနေလိုက်တာ။ အန်တီ ဒေါ်လီက သမီးရေ ရောက်ပြီဟေ့၊ ဆင်းရဲအောင်တဲ့။ နာရီစင်ကြီးက ကြီးလှပါလား။ စက်ဘီးတွေကိုယ်စီနဲ့ မန်းမြို့သူ မြို့သားတွေ သွားလာ လှုပ်ရှားနေလိုက်ကြတာ မျက်စိကို ရှုပ်နေတာပဲ။ 'စိတ်' ဆိုတာ ရောင်စုံသူပုန်ထနေတာ ထင်ပါရဲ့။ ကြောက်ချင်တဲ့ အခါလည်း ကြောက်လိုက်၊ ရဲချင်တဲ့အခါလည်း လူတောင် သတ်ရဲမယ်ထင်တယ်။ စိတ်ကစဉ်ကလျားနဲ့ ထာဝရ နပန်းလုံးနေရတော့တာပဲ။

“အန်တီရေ၊ အန်တီမာဂရက်တို့အိမ်က ဘယ်မှာလဲ”

“အောင်တော်မူ နန်းရှေ့မှာ သမီးရဲ့၊ မြင်းလှည်းနဲ့ သွားရမှာ”

“ဟုတ်လား၊ အဝေးကြီးလား”

“မဝေးပါဘူး၊ သမီးရယ် ကျုံးဘေးကလမ်းအတိုင်း သွားရမှာ၊ ကျုံးဆုံးတာနဲ့ ရောက်ပြီပေါ့”

“ကျုံးဆိုတာ ဘာလဲ၊ အန်တီ”

“နန်းတော်မြို့ရိုးပတ်လည်မှာ ရေအပြည့်နဲ့ ကြာမျိုးငါး ပါးစုံလင်တဲ့ ကန်ကြီးပေါ့ကွယ်”

မြင်းလှည်းပေါ်မှကြည့်ရင် သာယာတဲ့ မန်းသီတာ ဥယျာဉ်ကိုလည်း တွေ့နေရပါတယ်။ ကျုံးလဲဆုံးရော အရှေ့ပြင် အောင်တော်မူကို ရောက်လို့လာပါပြီ။ စိန်ပန်းပြာ၊ စိန်ပန်းနီတွေ ပွင့်နေတဲ့ခြံကျယ်ကျယ်တစ်ခုရှေ့မှာ မြင်းလှည်းရပ်လိုက်ပါတော့တယ်။

“ရောက်ပြီ၊ ဒီခြံပဲဟဲ့။ ခြံအမှတ် (၃) စိန်ပန်းမြိုင်ခြံတဲ့”

“ဟယ် ပျော်စရာကြီးပဲ၊ စိန်ပန်းနီအပွင့်တွေကို ဝတ်ဆံချင်းချိတ်ပြီး ကြက်ခွပ်တမ်းကစားလိုက်ဦးမယ်”

လားရှိုးမှာတုန်းက ကျောင်းဆင်းရင် လုပ်နေကျ ကစားနည်းပေါ့။ တစ်ယောက်တည်းလည်း ဖြစ်တယ်လေ။ ကျောင်းအဝင်ဝက စိန်ပန်းပင်ကြီးတွေကို သတိရလိုက်ပါဘိတော့။

ခြံတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်တော့ အလိုက်သင့်ပွင့်သွားပါပြီ။ ၂ထပ် ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးတစ်လုံး ရေနံရောင်မည်းနက်လို့ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။

“ဟော ရောက်လာကြပြီလား”

အိမ်ထဲက အသက် ၄၀ ခန့် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာပါတယ်။ အန်တီမာဂရက်ပဲ ထင်ပါရဲ့။ အန်တီ ဒေါ်လီထက် အရပ်မြင့်ပြီး ထွားပါတယ်။

“ခရီးပန်းလိုက်တာ မာဂရက်ရယ်”

လို့ အန်တီဒေါ်လီကပြောရင်း အိမ်ထဲဝင်လိုက်ပါတယ်။ သူတို့က အထက်အောက်ညီအစ်မ။ အသက်ကလည်း ၁နှစ် ကျော်ကျော်ပဲ ကွာတာမို့ နံမည်ပဲခေါ်ကြပါတယ်။

“ဟယ် ဒါလေးက ဂျူလီယက်လား။ လှလိုက်တာကွယ်။ မှတ်မိအောင် မနည်းကြည့်ယူရတယ်။ သူ့အသက် ၁၅နှစ်

လောက် ရှိရောပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် မာဂရက်ရေ။ အပျိုဖြစ်နေပြီ။ ထွားကလည်း ထွားတော့ အရွယ်ရောက်နေပြီ ထင်ရတယ်”

လှေကားမှခြေသံနဲ့အတူ လူတစ်ယောက်ဆင်းလာပါတယ်။ မာဂရက်ယောက်ျားများလား။ သိချင်ဖောနဲ့ လှေကားဆီကို မျက်လုံးလေးတွေက ခိုးကြည့်မိရက်သားဖြစ်နေပါတယ်။ အလကားနေရင်း ရှက်ကြောက်စိတ်က ဖြစ်လာပြန်တော့ အားတင်းထားလိုက်ရပါတယ်။ လက်နှစ်ဖက်လုံးမှာ ချွေးတွေနဲ့ စေးကပ်နေပါတော့တယ်။

“လာဟော့ ကိုကိုလေး။ ဒါ အစ်မရဲ့ ညီမလေ။ ဒေါ်လီလို့ ခေါ်တယ်”

“ဒေါ်လီရေ။ ဒါတို့ရဲ့ မတ်တော်မောင်လေ။ သူ့နာမည်က ကိုကိုလေးတဲ့။ ကိုကိုကြီးရဲ့ ညီအရင်းပဲ။ သူကလည်း ရန်ကုန်ကနေ မန္တလေးကို ပြောင်းလာတာ။ ဘဏ်မန်နေဂျာရာထူးနဲ့လေ။ ဘဏ်ရိပ်သာမှာ အခန်းမရသေးခင် ဒီအိမ်မှာပဲ နေမှာလေ။ ခုမှပဲ လူစည်ကားလာတော့တာ။ အရင်ကဆိုရင် သားမိုးမိုးကလည်း ကျောင်းသွား ၊ ကိုကိုကြီးကလည်း ရုံးအလုပ်သွား၊ ဒို့က လည်း ကျောင်းဆရာမဆိုတော့ မိုးလင်းမိုးချုပ် အိမ်နေရတယ် မရှိပါဘူး။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေမှပဲ နားရတာ။ ခြံတံခါးက အမြဲသော့ခတ်ထွက်ကြရတာ”

ကိုကိုလေးဆိုတဲ့လူကြီးက မာနကြီးမယ့်ပုံပဲ။ ပြုံးတယ်ဆိုရုံလေး ပြုံးပြီး ကိုယ့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပေမဲ့ နှုတ်မဆက်ဘူး။ သူ့အကြည့်တစ်ချက်က ကိုယ့်ရင်ဘက်ထဲ လှိုက်ခနဲခံစားလိုက်ရတယ်။ ဘာလို့လဲ။ ဘာကြောင့်လဲ။ တစ်ခါမှ မခံစားဖူးသေးတဲ့ ရင်ထဲက လှုပ်ခတ်သံ၊ ရင်ခုန်သံ မြန်လွန်းလှပါလား။

နေနှင့်ဦးပေါ့။ ဒီလူကြီးကိုတော့ ပညာကုန်သုံးရတော့မှာပဲ။ မခေါ်ချင်လည်းခေါ်မှာပဲ။ ရုပ်ကြီးကိုက သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ရှင်မင်းသားလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့။

“ဒါနဲ့ မိုးမိုးရော”

အန်တီဒေါ်လီက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို စတင် ဖြိုခွင်းလိုက်ပါတယ်။

“မိုးမိုး ကျူရှင်သွားတယ်လေ၊ သူက ငှတန်းမို့လား။ မူလတန်းမှာတော့ နောက်ဆုံးနှစ် အရေးကြီးနေပြီလေ။ သူ့အတန်းပိုင်နဲ့ သူ့မှဟေ့။ ဒို့ကို မကြောက်ဘူး”

“ကဲ ဒေါ်လီတို့ ဂျူလီယက်တို့ ရေခိုးပြီး ထမင်းစားကြရအောင်။ ပြီးမှ နားကြပေါ့နော်၊ ဒီအောက်ထပ်မှာလည်း အခန်းပိုရှိပါတယ်”

“အစ်မရေ ကျွန်တော် အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်။ ထမင်းစားမစောင့်နဲ့တော့နော်”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုကြီးကျယ်က ထွက်သွားပါပြီ။ ထမင်းဝိုင်းမှာတော့ စောတို့ တူအရီး ၃ ယောက်တည်းပါ။

“ထည့်စား ဂျူလီယက်”

“အန်တီ မာဂရက်က ဟင်းထည့်ပေးပါတယ်”

“အန်တီဒေါ်လီ သမီးနာမည်အသစ်ကို ပြောလိုက်ဦးလေ။ တော်ကြာ ငယ်နာမည်ပဲ တွင်နေဦးမယ်”

“အေး ဟုတ်သားပဲ၊ သူ့ကျောင်းနာမည်က စောစန္ဒီတဲ့ဟေ့”

“ဪ နာမည်လေးက လှသားပဲ၊ ဘယ်သူပေးတာလဲ”

“သူ့ဘာသာသူ ပေးတာလေ”

“ဟုတ်လား၊ ပေးတတ်သားပဲ”

“အဲဒါသူက သူ့ကိုယ်သူ ‘စော’တဲ့လေ”

လို့ အန်တီဒေါ်လီက ပြောပါတယ်။

“ဟုတ်လား ‘စန္ဒီ’ဆိုတာလေးက ပိုခေါ်လို့မကောင်းဘူးလား”

“ဟင့်အင်း စောက ရှမ်းဆိုတော့ စောဆိုတာ ပိုကြိုက်တယ်”

“အဲဒါသာ ကြည့်တော့ မာဂရက်ရေ။ ကြီးလာတော့ ငယ်ငယ်ကလို မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူ့သဘော သူ့ဆောင်နေပြီလေ”

“ဒါနဲ့ ဒေါ်လီက အေးဆေးပဲလား၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေမလဲ၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်နေဦးမှပေါ့”

“အိုး ဘယ်နေလို့ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ မာမားတစ်ယောက်တည်း ဟို အငယ်ကောင် ၂ ကောင်နဲ့ မဖြစ်ပါဘူးဟယ်။ နက်ဖြန် မနက်ပဲ ပြန်ရမယ်၊ ဒီကလေးမကိုသာ ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချတာ။ သိပ်အလိုမလိုက်နဲ့နော်”

“အေးပါဟာ ကိုယ့်တူမပဲ။ ဒီအိမ်မှာတော့ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားပေါ့။ ကျောင်းစာလည်း ကြိုးစား။ ဒီမှာက လူပိုလည်း ခေါ်မထားတော့ ကျောင်းတက်အမီ အပြေးအလွှား လုပ်ရကိုင်ရတာပဲ”

“လုပ်ရမှာပေါ့၊ အိမ်အလုပ်တတ်မှ မိန်းကလေးပီသမှာပေါ့။ အလုပ်နဲ့လက်နဲ့ မပြတ်ရင် စိတ်မလေဘူးပေါ့ကွယ်”

‘စော’ကတော့ သူတို့ပြောနေတာတွေ စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ အပြင်ထွက်သွားတဲ့ ဟိုလူကြီးအကြောင်းပဲ စိတ်ဝင်စားမိတယ်။

ဒါကြောင့် စပ်စုလိုက်ဦးမယ် စိတ်ကူးပြီး . . .

“အန်တီ မာဂရက်ရေ ဟိုလူကြီးက လူပျိုလားဟင်”

“ဟိုလူကြီးလို့မခေါ်ရဘူးလေ။ အစ်ကိုလေးလို့ခေါ်ရတယ်။ အန်တီယောက်ျားကို ဦးလေးလို့ခေါ်နော်”

“ဟုတ်”

‘စော’က ခေါင်းလေးငဲ့ပြီးပြောရင်း ထမင်းဆက်စားနေပါတယ်။

“သူ့အသက်ကရာ ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

အန်တီဒေါ်လီက

“ဟော စပ်စုပြန်ပြီ။ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးကလား မှတ်ရတယ်”

“၃၀လောက်ရှိပြီ ထင်တယ်”

လို့ အန်တီမာဂရက်က ဖြေပါတယ်။

“ဟင် ဒါဆို သမီးထက် (၁၅)နှစ်တောင် ကြီးတာပေါ့နော်”

“ကဲ မချောလေး ထမင်းစားရင် စကားမများရ မြန်မြန်စား”

အန်တီ ဒေါ်လီ မြန်မြန်ပြန်မှ အေးမယ်။ ကောင်းတယ်။ နက်ဖြန်ပဲ ပြန်တာ။ စောက စိတ်ထဲ ပြန်ပြောရင်း ထမင်းကို လက်စသတ်လိုက်ပါတယ်။

ကိုကိုလေးက ညက ဘယ်အချိန်ပြန်လာမှန်း မသိဘူး။ ‘စော’က ခရီးပန်းလာလို့ စောစောအိပ်လိုက်တယ်လေ။ အိပ်ရာပြောင်းပေမဲ့ နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက် အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ။ အန်တီ ဒေါ်လီ ပြန်ဖို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားပြင်ဆင်နေလို့သာ လန့်နိုးသွားရတာပါ။

“အန်တီဒေါ်လီ ပြန်မယ်။ သမီး လိမ္မာတဲ့အသံပဲ ကြား

ပါရစေ။ အလိုက်တသိနေနော်၊ လုပ်စရာရှိတာလုပ်။ မောင်လေး မိုးမိုးနဲ့လည်း တည့်အောင်နေနော်”

မှာလို့ပဲ မဆုံးနိုင်ပါဘူး။

“အင်းပါ အန်တီဒေါ်လီရယ် စိတ်ချသွားစမ်းပါ”

အန်တီဒေါ်လီပြန်ပေမဲ့ မလွမ်းရစ်ပါဘူး။ သူတို့ သြဇာ အောက်က လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီပဲ။ အန်တီမာဂရက်က သူ့လောက် တော့ ဇီဇာမကြောင်လောက်ပါဘူး။ အပျိုကြီးမှ မဟုတ်ဘဲ။

ခဏနေတော့ အန်တီဒေါ်လီတို့ မိသားစုသုံးယောက် ဟာ ထမင်းချိုင့်ကိုယ်စီနဲ့ ထွက်သွားကြပါပြီ။ အိမ်မှာ ဟိုလူကြီးနဲ့ ‘စော’ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ရင်တော့ အခုန်သား။ ဘာလုပ်ရပါမလဲ။ တောထဲလည်း သွားလည်စရာ မရှိတော့ဘူး။ လားရှိုးက ထင်းရှူးတောကြီးကို လွမ်းလိုက်တာ။

ဪ သတိရပြီ။ ဟိုလူကြီးအခန်းကို ဝင်ကြည့်မှပဲ။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင်းပေါ့။ ဟိုလူကြီးက ပန်းခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတယ် ထင်ပါရဲ့။ ပြတင်းပေါက်က ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ရေပိုက်နဲ့ သစ်ပင်ပန်းပင်တွေကို ရေလောင်းနေပါ ရောလား။ အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာပြီး။ အပေါ်ထပ်ကို ခြေဖွန်းရင်း ကြက်တောင်မွေးတစ်ချောင်းနဲ့အတူ သူ့အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်မိပါတယ်။ အလိုက်သင့်လေး ပွင့်သွားပြီ။ သော့မခတ်ထားလို့ တော်ပါသေးရဲ့။

အိပ်ရာခင်း ဖြူဖြူလေးက ပြန်လို့။ ယောက်ျားနေတဲ့ အခန်းပေမဲ့လည်း ရှုပ်ပွမနေပါဘူး။ ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်မှာ တော့ ဒေါက်မှန်လေးနဲ့တင်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံပါလား။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ပုံပဲ။ ဟယ် အမျိုးသမီးက လှသားပဲ။ ဟိုလူကြီးရဲ့ ရည်းစားထင်ပါရဲ့။

ဓာတ်ပုံကို စိတ်ဝင်စားပြီး ငေးနေမိတာ။ အခန်းတံခါး ကျွဲကနဲမြည်သံနဲ့အတူ

“ဟိတ်ချာတိတ် ဘာလုပ်နေတာလဲ။ တို့အခန်းထဲကို ဘာလို့ဝင်တာလဲ နောက်ကို မဝင်နဲ့”

ဟိုလူကြီးဝင်လာပြီးတော့ အော်လိုက်တဲ့အသံကြီးက မိုးခြုန်းသံအလားပါလား။ လန့်လွန်းလို့ တုန်သွားတာပဲ။

ကိုကိုလေးက မျက်လုံးအဝိုင်းသားနဲ့ သူ့ကို ကြည့်နေတဲ့ စောကို သနားသွားမိပုံရတယ် ထင်ပါရဲ့။ မနေ့ကတည်းက ဖြူဝင်းတဲ့ နို့နှစ်ရောင်အသားအရေနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ အနီရောင် ဝမ်းဆက်ကလေးနဲ့ ကောင်မလေးကို သတိမပြုမိဘဲ နေမတဲ့ လား။

ဒါကြောင့် တင်းနေတဲ့ မျက်နှာထားကိုပြင်ရင်း

“ဟေ့ချာတိတ်၊ နောက်ကို ဒီအခန်းထဲ ဝင်မလာနဲ့နော်”

“ဟိုလေ ချာတိတ်လို့ မခေါ်ပါနဲ့ နာမည်ရှိပါတယ်။ ‘စောစန္ဒီ’ပါ။ စောလို့ခေါ်ရင်ရပါတယ်”

“အံ့မာ မင်းကလဲ အလာသားပါလား။ ‘စော’လို့မခေါ်ချင်ပါဘူးကွာ စောစန္ဒီလို့ပဲခေါ်မယ်နော်”

ဘယ်လိုလူကြီးလဲ မသိဘူး။ ရှိပါစေတော့လေ သူ့ခေါ်ချင်သလို ခေါ်ပါစေတော့။ ဒီနေ့ သူနဲ့စကားပြောလိုက်ရတာ အမြတ်ပဲ မဟုတ်လား။

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုလေး ဒီထဲက ဓာတ်ပုံက ဘယ်သူလဲဟင်”

“မင်းအတော်စပ်စုပါလား။ အဲဒါ ငါနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ။ သွားတော့။ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့”

လူကိုများ မတူမတန်သလိုပဲ။ ခွေးမောင်းသလို မောင်းချနေတော့တာပဲ။

မကျေမနပ်နဲ့ သူ့ရှေ့မှ ခေါင်းငုံ့ပြီးထွက်ခဲ့လိုက်ပါတယ်။ ရင်ထဲမှာတော့ ဟာတာတာနဲ့။ ဘာကို မကျေနပ်နေမှန်းမသိ။ တစ်ခုခု လိုအပ်နေသလိုပါပဲလား။ လိုချင်တာပဲသိတဲ့ အတ္တစိတ် တွေဟာ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းနေပါလား။ အကောင်းလား အဆိုးလား ခွဲခြားမရတော့ပါ။ တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ရဖူးသော ခံစား ချက် အသစ်ပါ။ ဒီလူကြီးနဲ့ စကားပြောချင်တယ်။ သူ့မှာချစ်သူ ရှိနေတာ ဘာဖြစ်လဲ။ မိန်းမမှ မဟုတ်သေးတာ။

အရွယ်ရောက်စ မြီးကောင်ပေါက်မလေးရဲ့ အပျံ့သင်စ အတွေးတွေပါ။ ကြောက်ရတဲ့ဝန်းကျင်မှာ နေခဲ့ရလို့သာ လောင်း ရိပ်မိပြီး ရွက်ပုန်းသီး ဖြစ်နေရတာပါ။ တကယ်တော့ သစ်ပင်မှာ လည်း အမြစ်နဲ့ လူမှာလည်း အချစ်နဲ့။ အချစ်ဆိုတာ ဂိတ်မဆုံး တဲ့။ ဦးလေးငယ် ၂ ယောက်ရဲ့ ရည်းစားစာတွေခိုးဖတ်နေကျမို့ သိပါတယ်။

ပုစွန်ဆိတ်ကလေး ဘယ်လိုငယ် ပင်လယ်ကူးတတ် တယ် ဆိုတာလို စောစန္ဒီရဲ့ ငုပ်ကောင်ဟာ ဘွားခနဲပေါ်လာ ပါပြီ။ သေချာတာကတော့ ဒီလူကြီးကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စား မိတာပါပဲ။ ရုပ်ကလည်း ခန့်ချောကြီး။ စောစန္ဒီရဲ့ အိပ်မက်ထဲက မြင်းနက်ကြီးစီးလာတဲ့ မင်းသားတစ်ပါးများလား။

မောင်တော်ဘုရားနဲ့ တွေ့ခွင့်ရပြီလို့ စိတ်ကူးယဉ်ချင် တိုင်း ယဉ်နေတာက 'စောစန္ဒီ'ပါ။ အဲဒါဟာ 'အချစ်'လား။ ဟုတ် နေရင်တော့ ကိုယ့်ခံယူချက်အတိုင်း ပညာကုန်သုံးလို့ အရယူမှာ ပဲ။ 'အချစ်နဲ့စစ်'ဟာ မတရားတာ မရှိတဲ့။ အနိုင်ယူမှဖြစ်မှာပါ။ ခက်တာက ဒီလူကြီးက ရှောက်ဖယ်ဖယ်နဲ့ တစ်အိမ်လုံး

အလုပ်သွားရင် သူလည်း ထွက်သွားတာပဲ။ သူက အန်တီမာဂ ရက်တို့ မိသားစုထက် နောက်ကျမှ သွားတယ်။ ပြန်လာတော့ လည်း မှောင်မှ။ သူက နောက်အကျဆုံး။ စောမှာဖြင့် သူမလာ မချင်း ခေါင်းလေးမော့ပြီး လည်တိုင်ကြော့ကြော့နဲ့ မျှော်ရတာ အမော။ 'ကိုကိုလေးရေလာပါတော့ 'စော'က မျှော်လှပေါ့' လို့ သာ ဆိုလိုက်ချင်ပါရဲ့။

သူပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ တစ်အိမ်သားလုံး စားသောက် ပြီးကြပြီ။ သူ့အတွက် ချန်ထားတဲ့ထမင်းဟင်းကို စောကိုယ်တိုင် ခူးခပ်ကျွေးရတာ သူ့အိမ်ရှင်မလိုပဲ ခံစားရတယ်။

သူ ထမင်းစားရင် ဘေးက ယပ်ခပ်ပေးရ ရေချပေးရနဲ့ စောက အလုပ်ရှုပ်နေကျပေါ့။ အဲဒီလိုအချိန်တွေမှာ သူက "ရတယ်။ ချာတိတ် သွားတော့"လို့ ပြောတတ်တယ်။ "အို အစ်ကိုလေးကလည်း စောကို ချာတိတ်လို့ မခေါ် ပါနဲ့"

"အေးပါဟာ မေ့သွားလို့ပါ။ စောစန္ဒီသွားတော့နော်" နှင်ပဲနေတော့တာပဲ။ မသွားနိုင်ပါဘူး။ ပေကပ်ပြီး နေ လိုက်တော့မယ်။

အန်တီ မာဂရက် အနားရောက်လာပြီး "ဪ ကိုကိုလေးကို ပြောရဦးမယ်။ စောစန္ဒီက လား ရှိုးမှာလည်း တစ်ယောက်တည်း အနေများတော့ အဖော်မင်တာ ပေါ့ကွယ်။ မင်းမလာမချင်း မျှော်နေတာ"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ" ဆိုပြီး ထမင်းစားပွဲက ထသွားပါတော့ တယ်။ အတော်ဆိုးတဲ့လူကြီး။

"ဒါနဲ့ သမီးရေ မောင်လေးမိုးမိုးကလည်း ငှတန်းသာ ဆိုတယ်။ မူလတန်းမှာတော့ နောက်ဆုံးနှစ်မို့လား။ သူက ဆရာ

စာမေးမယ်၊ အဲဒါ ပထမဦးဆုံးဆင်မယ် ဗျူဟာပဲလေ။ စောရဲ့ အကြံအစည် နံပါတ်(၁) ကိုကိုလေးနဲ့ နီးစပ်ဖို့၊ နံပါတ်(၂) ချစ်သူ ဖြစ်ဖို့။ နံပါတ်(၃) ကိုကိုလေးကို လက်ထပ်ဖို့။ ဒါပဲပေါ့။

ထင်သလောက်တော့ မလွယ်ပါ။

တစ်အိမ်တည်းနေပြီး တစ်ခါမှ အေးအေးဆေးဆေး ဒီလူကြီးနဲ့ မဆုံရဘူး။ ရှောင်နေတော့လည်း လွဲနေတာပေါ့။ တွေ့မယ်၊ တွေ့ဦးမယ်လို့ စော ကြုံးဝါးနေမိပါတယ်။

ဒီညတော့ အမိအရစာမေးမယ်။ ညဘက်မှာ အန်တီ မာဂရက်တို့မိသားစု (၃)ယောက်က စောစောစီးစီး အိပ်သွားကြပြီ။ အောက်ထပ်မှာ တစ်ယောက်မှ မရှိကြဘူး။ ကိုကိုလေးက ဧည့်ခန်းမှာ သတင်းစာဖတ်နေတာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လို့။

သူ့နောက်နားမှာ မရဲတရဲ ဝင်ရပ်လိုက်ပါတယ်။ နောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ။

“ဘာလဲ စောစန္ဒီ”လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။

“အစ်ကိုလေးကို ‘စော’ စာမေးချင်လို့ပါ”

“ဘာလဲကွာ၊ ဘာမေးမလို့လဲ” စိတ်မရှည်တဲ့ အသံကြီးနဲ့ မေးလာပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း အရဲစွန့်ရတော့မှာပေါ့။

“ဒီသင်္ချာတစ်ပုဒ် မတွက်တတ်လို့ပါ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ပြပေးပါနော်”

“ပေး... ပေး... ပြစမ်း”လို့ ပြောလာပါတယ်။ တော်ပါသေးရဲ့။

စာအုပ်ကို သူ့ရှေ့ထိုးပေးပြီး သူ့နောက်ကြောနားကို မထိတထိကပ်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ ကိုကိုလေးကတော့ အဟုတ်

မှတ်ပြီး စာမျက်နှာထက်က သင်္ချာတစ်ပုဒ်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အဖြေရှာနေပါတော့တယ်။ အနီးကပ်ရလိုက်တဲ့ ကိုကိုလေးရဲ့ ကိုယ်သင်းနဲ့ကို ရှူရှိုက်ရင်း ရင်ထဲမှာ မောလိုက်တာ။

ရပြီ စောစန္ဒီရေ။ ဒီမှာကြည့်ဆိုပြီး သင်လည်းသင် တွက်လည်းပြပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့သာ လိုက်နေပေမဲ့ ဘာတစ်ခုမှ ခေါင်းထဲ မဝင်ခဲ့ပါဘူး။

“နားလည်ပြီလား” ဆိုမှ

“ရှင်”လို့ အာမေဒိုတ်သံပြုမိပါတယ်။

“ဟဲ့ ဘာလဲ၊ နားမလည်ဘူးလား”

ဒီတော့မှ ကပျာကယာ

“နားလည်ပြီ အစ်ကိုလေး၊ ကျေးဇူးပါ” လို့ပြောပြီးရင်ခွန်စွာ လှည့်ထွက်ခဲ့မိတာ။ အခန်းထဲကို ခြေခင်းလို့ နင်းချမိမှန်းမသိ။ စာအုပ်ကလေးကို ခုန်နေတဲ့ရင်ဘတ်ပေါ်ဖိပြီး ပီတိဖြစ်နေမိပါတယ်။ အချစ်ဆိုတာ ဒါလား။ ဒါပဲဆိုရင်တော့ ကိုကိုလေးကို စော အတော်ချစ်မိနေပြီပဲ။

စားလည်း ဒီစိတ်ကွယ်၊ သွားလည်း ဒီစိတ်ကွယ်၊ မောင့်ကိုပင် စွဲလန်းမိတယ်။ မြင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်မိခဲ့ပါတယ်။ ကိုကိုလေးကိုမှမရရင် သေသွားနိုင်ပါတယ် လို့တောင် ဆိုသည်မိတဲ့အထိ။

အန်တီဒေါ်လီသာသိရင် လင်တရူးမလို့ ဆဲဆိုမှာ သေချာတယ်။ အပျိုကြီးက အချစ်အကြောင်းမသိ။ ကိုယ်ချင်းစာတရားမှ မရှိလေပဲ။ ရှိပါစေတော့လေ၊ ပုထုဇဉ်ဆိုတော့ လောကီဘုံနန်းမှာ ကြုံလာသမျှ မထူးဇာတ်ခင်းရတော့တာပါပဲတဲ့။ ဘိုးဘိုး ဆရာဝန်ကြီးက အဘွားကို ပြောခဲ့တာ ကြားဖူးပါတယ်။

“မနော်ရယ်၊ လူဆိုတာ သူ့အတ္တနဲ့သူ ရူးနေတာဟဲ့၊ ရတာမလို လိုတာမရရင် အလိုမကျပြီး ရူးသွပ်အောင်ခံစား

ကြရတာပဲ။ အရူးနဲ့ အကောင်းက အပ်ချည်မျှင်လေးတစ်မျှင်စာ ပဲ ကွာတာ၊ တို့ချွေးမလေးလည်း သနားပါတယ်ကွာ။ တို့မိသားစု ကိုရောက်လာတာ ဒုက္ခဘုံသက်သက်၊ ဘယ်မှာလဲ သုခ။ မင်းတို့ အားလုံး ကျေနပ်အောင် လုပ်လိုက်ရတဲ့ အိမ်အလုပ်တွေ၊ အကောင်းလည်း အပြောမခံရ၊ ယောက်ျားကိုယ်တိုင်က သူ့ ဘက်မှာ မရပ်တည်။ တောသူမဆိုပြီး ဝိုင်းနှိမ်လိုက်ကြတာ၊ မီး တွင်းထဲမှာ အားနည်းတော့ စိတ်ကစဉ့်ကရဲဖြစ်သွားတာပေါ့ကွာ၊ ငါထင်တာတော့ စိတ်ရဲ့ထွက်ပေါက်အဖြစ် မြို့သိပ်ခဲ့ရတာတွေ ကန်ထွက်ကုန်တယ် ထင်ပါရဲ့။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ မနေလိုဘဲ ထွက် ပြေးချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာတော့ ထွက်ပြေး။ တို့က ထွက်ပြေး မှာကြောက်လို့ သော့ပိတ်၊ အားလုံး ဂျာအေး သူ့အမေရိုက်ဖြစ် တော့တာပေါ့။ သနားပါတယ်ကွာ။ စိတ်ကျန်းမာရေး မကောင်း တာပါ။ ဆေးပညာအရတော့ (Histeria) စိတ်ကစဉ့်ကလျား ရောဂါပေါ့ကွာ”

ဘိုးဘိုးကဆရာဝန်ဆိုတော့ အဘွားတို့နဲ့ အတွေးအခေါ် ဘယ်တူပါ့မလဲ၊ ဒီတုန်းက အဘွားကလည်း အဘိုးကို မေးခဲ့ဖူး ပါတယ်။

“အဲဒီစိတ်ရောဂါက တို့မြေးမလေးကို ကူးနိုင်လား”တဲ့။

“ဒါတော့ ဆေးပညာမှာ မျိုးရိုးဗီဇ (Familial Ten- dency) ရှိတယ်လို့တော့ သင်ခဲ့ရတယ်ကွဲ့။”

‘စော’ရဲ့စိတ်အစဉ်မှာ ဒါတွေကို မမေ့ခဲ့ပါဘူး။ စောက သိပ်မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတာပါ။ အန်တီဒေါ်လီကဆိုရင်

“မဟုတ်တဲ့နေရာမှာဆိုရင် သိပ်တော်တာ၊ ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက် ဉာဏ်ဖားလတက်တွေတောင် ထွက်တယ်”လို့ စောကို ပြောတတ်ပါတယ်။

ချီးမွမ်းခြေကြောက်ဆိုတာ ဒါထင်ပါရဲ့၊ ဉာဏ် ရောင်စုံ ကွန့်မြူးတယ်ဆိုတာ လွယ်တာမှတ်လို့၊ ‘စော’ တစ်ယောက်သာ သူများထက် ထူးနေတာပါ။ ထူးသာ ထူးချင်တာ။ ရူးတော့ မရူး ချင်ဘူး။ အမေ့ကိုတော့ မတူလိုက်ပါနဲ့။ အမေက ညှဉ်းလိုက်တာ။ စောကတော့ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး။ အညှဉ်မခံနိုင်ဘူး။ မယုံရင် ကြည့်လိုက်။

အိမ်မက်လေလော့၊ တကယ်လော့၊ ဝိုးတဝါး
ထင်ယောင်ထင်မှားတွေကတော့ ညရပ်ညတိုင်းပါ။
စောအတွက်တော့ ညကိုမျှော်မိတယ်။ ညတိုင်းကြုံတွေ့နေရတဲ့
ဖြစ်ရပ်ဆန်းတွေက ပုံပြင်ဆန်လှတယ်။ နေ့ဘက်မှာ
တစ်ယောက်တည်း ပျင်းစရာကောင်းသလောက် ညမှာတော့
ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်လို့ရတယ်။ အိမ်မက်လှလှလေးထဲမှာ
စောကတော့ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးလေး။

မန္တလေးရဲ့ နွေရာသီက ပူပြင်းလှပါလား။ ဥဩငှက်
ကလေးရဲ့ အော်သံလေးကြားရပေမဲ့ ရှာမရဘူး။ ကျောင်းအဖွင့်
မေလရောက်နေပေမဲ့ မိုးမရွာသေးတော့ အတော်ပူအိုက်ပါ
တယ်။ လားရှိုးမှာတော့ နွေမိုးဆောင်း အပူဒဏ်မခံရပါဘူး။
နွေရာသီမှာတောင် တချို့မြေပြန့်သားတွေ အနွေးထည်ဝတ်ကြ
ရပါတယ်။

လူဆိုတာ မတွေ့ရင် မြင်ချင်တယ်။ ခက်ခဲရင် လိုချင်
တယ်။ ခက်ခက်ကိုရရင် တန်ဘိုးထားတယ်။ လွယ်လွယ်နဲ့ရရင်
တန်ဘိုးမထားတတ်ဘူးဆိုတာ 'စော' သိပါတယ်။ ဘိုးဘိုးက သိပ်
ပြီး သင်ခန်းစာပေးတတ်တာ၊ ရှေးဆရာဝန်ကြီးဆိုတော့လည်း
ရှေးမိနောက်မိပေါ့။ ဘိုးဘိုးဆီက ပုံပြင်ပေါင်းများစွာ ငယ်ငယ်
က ကြားခဲ့နာခဲ့ရတာပါ။ ခုတော့ ဘိုးဘိုးက မရှိတော့ဘူး။ သူတို့
မိသားစုတွေ ရွှေတောင်ကြီး ပြိုင်သလို ပြိုင်ကြတော့မယ်။

ဘွားဘွားက တစ်သက်လုံး လင့်လုပ်စာ စားလာတာပါ။
ဖက်ဆေးလိပ်ဖြူကြီးသောက်ပြီး ရိုးသားတဲ့ ကရင်မကြီးပီပီ
ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို ပြောတတ်ပါသေးတယ်။

တို့ကတော့ ရှင်ကြီးဝမ်းလဲဝင်ပြီးပြီ၊ ရှင်ငယ်ဝမ်းလည်း

ဝင်ခဲ့ပြီ။ ချေးစော်နံ့လို့လည်း ပြန်ခဲ့ပြီတဲ့၊ ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး။ သိပ်ရွံ့စရာကောင်းတဲ့ စကားတွေပဲ။ ဟိုတုန်းက 'စော'က သိပ်ငယ်တော့ နားထဲမဝင်ဘူး။ နားမစွဲခဲ့ဘူးပေါ့။

နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေဆိုတာလိုပဲ၊ အာရုံတွေနောက်လိုက်တာ။ သစ်ရွက်အဝါလေးတွေကြွေကျသွားတော့ ရွက်နုလေးတွေ ပြန်ထွက်လာကြတယ်။ လူနဲ့သစ်ပင် မတူတဲ့အချက်တွေလေ။ လူတွေသေသွားတော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ရတော့ဘူး။ အမေအေဖနဲ့ ဘိုးဘိုးတို့ကို ပြန်တွေ့ချင်ပေမဲ့ အရိပ်အယောင်တောင်မတွေ့ရတော့ပါလား။

အိပ်မက်လေးလား။ တကယ်လား။ ဝိုးတဝါးထင်ယောင်ထင်မှားတွေကတော့ ညစဉ်ညတိုင်းပဲ။ စောအတွက်တော့ ညကို မျှော်မိတယ်။ ညတိုင်း ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းတွေက ဝံ့ပြင်ဆန်လှတယ်။ နေ့ဘက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းစရာကောင်းသလောက် ညမှာတော့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်လို့ရတယ်။ အိပ်မက်လှလှလေးထဲမှာ စောကတော့ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးပဲလေ။

ဘိုးဘိုးကတော့ အိပ်မက်ဆိုတာ တကယ်နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်အိပ်မပျော်လို့ မက်တာတဲ့။ စောကတော့ ပျော်တစ်ဝက်နိုးတစ်ဝက် အိပ်မက်တွေ မက်နေကျ။ တစ်ခါတလေ အိမ်ပေါ်ကနေခြံထဲကို ခေါ်သံလိုလိုကြားမိလို့ တံခါးဖွင့်ပြီး ခြံထဲကို ဆင်းနေမိတယ်။ အဲဒီလို မသိစိတ်နဲ့ လမ်းဆင်းလျှောက်မိတိုင်း အမေနဲ့ တွေ့လိုက်၊ မြင်းနက်ကြီးစီးလာတဲ့ ခန့်ခန့်ချောချောနန်းဝတ်နန်းစားနဲ့ မင်းသားတစ်ပါးကို တွေ့လိုက်၊ တူညီသော အိပ်မက်နှစ်ခုကို မကြာခဏမက်တတ်ပါတယ်။ အမေကတော့ လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်းလို့ ကြိုဆိုသလောက် မင်းသားကတော့ (မောင်

တော်၊ မောင်တော်)လို့ခေါ်တာတောင် လှည့်မကြည့်ဘဲ။ မြင်းကိုသာ ကဆုန်စိုင်းပြေးတော့တာပါပဲ။ မြူခိုးတွေ။ မှိုင်းနေသလို အဖြူရောင်မီးခိုးတန်းကြီးက မြင်းရဲ့အမြီးမှာ ဖုံလုံးကြီးတန်းနေသလို မြင်ရပါတယ်။ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲကွယ်။ စောရင်တွေမောလှပါတိ။

အမေမေတ္တာက ဖြူစင်လွန်းလို့ လက်ကမ်းကြိုနိုင်ပေမဲ့ အိပ်မက်ထဲက မောင်တော်ကတော့ စိမ်းကားလွန်းလှပါလား။ အပြင်မှာလည်း ဒီလိုပါပဲလေ၊ စောကို ရှိတယ်တောင် မထင်ဘူး။

ရှိပါစေတော့။ ဝင့်ဆိုတာ လည်တတ်ပါတယ်။ အမြဲတမ်းတော့ ပုံသေကားချပ်ဖြေလို့မရပါဘူး။ ပူလောင်မှုတွေပြီးရင် ငြိမ်းချမ်းရဦးမှာပေါ့။ အဲဒီတော့လည်း ရင်ကိုအေးမြစေအုံးမှာပါ။ မုန်းတိုင်းစဲရင် လေပြည်လာစမြဲပါ။ စောင့်နေမယ် ကိုကိုရေ။

သန်းခေါင်ယံတိုင်း အိပ်မက်ထဲမှာ စောင့်နေမယ်။ ညနေမိုးမချုပ်မီ အန်တီမာဂရက်တို့ မိသားစု ဘုရားကိုးဆူရှိလို့ သွားကြမယ်တဲ့။

“စောစန္ဒီနေရဲလား။ အန်တီတို့ သွားစရာရှိလို့”

“မနေ့ကပြောတဲ့ ဘုရားကိုးဆူကို မှီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီးရေ၊ ခြံတံခါးသော့ခတ်ခဲ့မယ်။ ကိုကိုလေးမှာ သော့အပိုရှိတယ်။ အိမ်မကြီးတံခါးတော့ ကိုကိုလေးလာမှ ဖွင့်၊ တခြားသူ ဘယ်သူလာလာ ဖွင့်မပေးနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်တီ၊ သမီးနေရဲပါတယ်။ သွားကြပါ။ ကိုကိုလေးလာရင် သမီးထမင်းခူးကျွေးရဦးမှာ”

ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်ရင်း၊ ကိုကိုလေးအလာကို ရင်ဖိုစွာနဲ့ စောင့်မျှော်နေမိပါတော့တယ်။ ညအခါ တစ်ခါမှ ကိုကိုလေးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းမနေဖူးပါ။ ကိုယ့်နှလုံးခုန်သံကိုယ်ပြန်ကြားနေ

ရသလိုပါပဲ။

အတော်မိုးချုပ်တော့မှ အိမ်ရှေ့က ကားမီးထိုးဟွန်းတီးသံနဲ့ အတူ ကိုကိုလေး ပြန်ရောက်လို့လာပါပြီ။ သူ့ကြည့်ရတာ အရက်များ မူးပြန်လာတာလား။ နှုတ်ဆက်သံတွေနဲ့ ဆူညံမှုတွေ ပျောက်ကင်းသွားတဲ့အချိန်မှာ ဒရီးဒယိုင်နဲ့ ကိုကိုလေးကို ဧည့်ခန်းဝမှာ မတ်တတ်တွေ့ရပါတယ်။ အိမ်ရောက်လာလို့ စိတ်လျော့လိုက်တယ်ထင်ပါရဲ့ တစ်ခါတည်း ပုံရက်လဲကျသွားပါတော့တယ်။

သူ အတော်မူးလာပါလား။ စောလည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မနိုင်ဘူးလေ။ အတင်းဆွဲထူပြီး။ သူ့အခန်းရှိရာတွဲခေါ်ပေမဲ့ အပေါ်ထပ်ထိ အတက်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အနီးဆုံးဖြစ်တဲ့ အောက်ထပ်က စောအခန်းလေးထဲက ခုတင်မှာပဲ အားစိုက်တင်လိုက်ရပါတော့တယ်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်က စောပခုံးကို ဖက်ထားလေတော့ စောပါရောပြီး အိပ်ရာပေါ် လဲကျသွားပါတော့တယ်။ သူ့ပါးစပ်ကလည်း မောင့်အချစ် မျိုးရယ်။ သတိရလိုက်တာ။ မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ။ သူငယ်ချင်းတွေ ဇွတ်ထည့်ပေးလို့ သောက်တာများသွားတာပါတဲ့။ ဪ အမူးလွန်နေတာတောင် သူ့အချစ်ဦးကို တမ်းတနေလိုက်တာ။

ဒါလောက်တောင် ရှိလှတာ အခန်းတံခါးကို ပိတ်ထားမယ်။ မှောင်ထဲမှာ သူ့နဲ့ကိုယ်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း သူ့အရက်နဲ့က ကိုယ့်ပါရီဝေပြီး မူးယစ်စေပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချစ်မူးနေသူ စောအဖို့တော့ ချဉ်ချဉ်တူးတူး မူးရင်ပြီးရောပါပဲ။ ချော်လဲရောထိုင် သူ့ကို ဖက်အိပ်လိုက်ပါတယ်။ စောရဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာတော့...။

-----x-----x-----

ဘယ်လောက် အချိန်ကြာသွားမှန်းမသိ။ အပြင်ဘက်က အသံတွေကြားနေရပါတယ်။ “စောစန္ဒီရေ၊ အန်တီတို့ ပြန်လာပြီဟေ့” ကပိုကယ့်နဲ့ စောထွက်လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ မိုးမိုးတို့ သားအဖက အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တက်သွားပါပြီ။ အန်တီက စောကို သေချာကြည့်ပြီး။ “ဟဲ့ ကိုကိုလေးရော ပြန်လာပြီမို့လား။ သူ့ဖိနပ်အိမ်ရှေ့မှာ တွေ့ပါတယ်”

‘စော’ ရုတ်တရက် အကြံရလိုက်ရပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါကိုကိုရယ်။ ကိုကိုကို ချစ်လို့ လက်လွှတ်မခံနိုင်လို့ပါလို့ ရင်ထဲမှာ အထပ်ထပ်ပြောရင်း။

‘အန်တီ’ဆိုပြီး ငိုချလိုက်ပါတယ်။ “ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ရင်ထိတ်လိုက်တာကွယ်၊ ဘာလို့ ငိုတာလဲ အန်တီကို ပြောစမ်း”

အန်တီရဲ့ အထိတ်တလန့်သံကို ကြားရတော့ ပိုပြီး သရုပ်ဆောင်ကောင်းရမယ်လေ။

“အန်တီ၊ အစ်ကိုလေး၊ အစ်ကိုလေးလေ” “ဟဲ့ အစ်ကိုလေး ဘာဖြစ်လဲ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်း၊ အပေါ်ထပ်မှာ မို့လား”

“မဟုတ်ဘူး အန်တီ၊ သမီးအခန်းထဲမှာပါ” “ဟောတော်... ”

အန်တီမာဂရက်ရဲ့ အာမေဇိုတ်သံနဲ့အတူ “ပြန်ပြောစမ်း၊ ဘယ်မှာလဲ”လို့ အထိတ်တလန့် မေးပါတော့တယ်။

“သမီးရဲ့ အိမ်ခန်းထဲမှာပါ။ ဒီမှာလေ”

ခန်းဆီးကို အသာလုပ်ပြလိုက်ပါတော့တယ်။ စောခုတင် ပေါ်မှာတော့ နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက် အိပ်ပျော်နေသော ကိုကိုလေး ကို အန်တီမာဂရက် အထိတ်တလန့် မြင်တွေ့လိုက်ရပါတော့ တယ်။

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ငါတော့ သေချင်တာပါပဲ”

စောလည်း မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနဲ့ အုပ်ပြီး ငိုလို့သာ နေလိုက်ပါတော့တယ်။

အန်တီမာဂရက် နားလည်လိုက်ပါပြီ။ တစ်ဖက်မှာလည်း လင်တော်မောင်ရဲ့ညီအရင်းခေါက်ခေါက်။ ဒီမှာလဲ တူမအရင်း လေးက ငိုလို့။

“ဟဲ့ ငိုမနေနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နင့်ကို သူဘာလုပ်လဲ ပြော စမ်း”

“စောရှက်တယ် အန်တီ၊ စောမပြောပါရစေနဲ့ စော ကြောက်တယ်”

“ဒီလိုတော့ ဘယ်ရမလဲ။ အတော်ရက်စက်တဲ့ သစ္စာမရှိ တဲ့ ကောင်။ ငါ့တူမ နုနုထွတ်ထွတ်ကလေးကိုများ လုပ်ရက်လိုက် တာ။ အသက်တောင် မစေ့သေးဘူး။ သူ့မှာလဲ စေ့စပ်ထားတဲ့သူ ရှိပါလျက် ဒါ ငါ့ကို သက်သက်စော်ကားတာပဲ။ ငါ့မျက်နှာတောင် သူမထောက်ဘူး”

အန်တီမာဂရက် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါသတွေ ထွက် နေပါတော့တယ်။

“ကဲ ငိုမနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို အန်တီဖြေရှင်းမယ်၊ ငြိမ်ခံနေလို့ တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

အန်တီမာဂရက်က ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားပါတော့တယ်။

အပေါ်ထပ်က စကားပြောသံများနဲ့အတူ အောက်ထပ် ကို အန်တီနဲ့ ဦးနုဆင်းလာပါတော့တယ်။ ဦးကိုကိုကြီး မျက်နှာက လည်း တင်းလို့။

“ကဲ အစ်ကို သားမိုးမိုးလည်း အိပ်နေလို့တော်ပါသေးရဲ့၊ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဘယ်မလဲ ဒီကောင်၊ မိုက်ရိုင်းလိုက်တာကွာ”

ဆိုပြီး ‘စော’ ခုတင်ပေါ်ကနေ ဆွဲထူပါတော့တယ်။ ကိုကိုလေးလည်း အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ နားမလည်စွာ မေး လိုက်ပါတယ်။

“ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ခွေးတိရိစ္ဆာန်ရဲ့၊ မင်း အတော် လူ မဆန်တဲ့ကောင်ပဲ မင်းမို့ကွာ မစောင့်ရှောက်တဲ့အပြင် စော်ကား ရတယ်လို့ပဲ။ ငါ့မျက်နှာမှ မထောက်ကွာ”

“ဟင်၊ အစ်ကိုကြီး ဘာပြောတာလဲ။ ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်ပါလား။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

ကိုကိုလေးခမျာ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ပြန်မေးနေပါ တော့တယ်။

“ဪ မင်းက ငြင်းချင်တာလား။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မိနေတာတောင် မုန်လာဥလုပ်ချင်ဦးကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဆွဲထိုးလိုက်ပါတော့တယ်။

“ကဲပါ အစ်ကိုရယ်၊ ကလေးနိုးနေပါဦးမယ်၊ တိုးတိုးပြော ပါ”

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော် ဘာလုပ်မိလို့ ဆွဲထိုးရတာလဲ”

“မင်း မသိချင်ဟန်ဆောင်နေမှတော့ လက်တွေ့ပြရမှာ ပေါ့ကွာ၊ ဟိုမှာ ကောင်မလေးငိုနေတယ်။ မင်း ဘာလုပ်ထား

သလဲ။ ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မင်းယောက်ျားဆိုရင် ဝန်ခံရမယ်။ သူ့အခန်းထဲ မင်းဘာဝင်လုပ်သလဲ၊ အရက်စော်တွေလည်း တစ်ကိုယ်လုံး နံစော်နေတာပဲ။ မင်း လူစိတ်ပျောက်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကျူးလွန်စော်ကားလိုက်ပြီမို့လား”

“ဟာ၊ ဘာတွေလဲ အစ်ကိုကြီးရာ၊ မဟုတ်တာတွေ မပြောပါနဲ့၊ ဒီကောင်မလေးကို ကျွန်တော်ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး။ မူးနေလို့ ဘယ်လိုဘယ်လို သူ့အိပ်ရာ၊ သူ့အခန်းထဲ ရောက်သွားမှန်း မသိပါဘူး။ ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

ကိုကိုလေးက ခေါင်းကုတ်ပြီး ငြင်းပါတော့တယ်။

“ဪ မင်းက ငြင်းတယ်ပေါ့၊ မင်းမှာ တာဝန်မရှိဘူး၊ ဘာမှ မသိဘူးပေါ့။ မင်းကွာ . . .”

ကိုကိုကြီးဒေါသနဲ့ အသံတွေ တုန်ခါနေပါတော့တယ်။ ဒီမှာတင် အန်တီမာဂရက်က ငြိမ်ခံမနေတော့ပါ။

“ဟဲ့ စော၊ လာစမ်း ဘာမှ ကြောက်မနေနဲ့ အန်တီရိုတယ်။ သမီးကို သူ ဘာလုပ်သလဲ၊ စော်ကားသလား ပြော”

စောက ရှိုက်ကြီးတင်ငိုနေရင်းက

“သမီး ရှက်တယ် အန်တီ။ သမီးထိုက်နဲ့ သမီးကံရှိပါစေတော့။ သမီး လားရှိုးကို ပြန်မယ်”

“အံ့မယ်လေး မိုးမီးလောင်တော့မှာပဲ။ ဒီအိမ်မှာနေတာ ၆ လတောင် မပြည့်သေးဘူး။ မားမားကရာ ဒေါ်လီကပါ ငါ့ သတ်မှာပေါ့။ သမီး ပြန်စရာမလိုပါဘူး။ ဒီကိစ္စ ဒီညပဲ အပြတ်ရှင်းမယ်။ သမီး အန်တီမေးတာသာ ဖြေပါ”

“သမီး ဘာမှ မပြောပါရစေနဲ့ အန်တီရယ်။ သမီးက လည်း စေတနာနဲ့ အစ်ကိုလေးကို တွဲခေါ်မိတာပါ။ အပေါ်ထပ်မတင်နိုင်လို့ သမီးအခန်းထဲကို ခဏတွဲခေါ်ခဲ့တာ သူက . . .”

“ပြောသမီး၊ ဘာမှ ရှက်စရာမလိုဘူး။ ကိုယ့်မိသားစုပဲ ရှိတာ။ ပြောစမ်း သူက ဘာလုပ်လဲ”

“သူက သိပ်မူးနေလို့ မျိုးရယ် မျိုးရယ်ဆိုပြီး သမီးကို အတင်းဖက်တယ်၊ နောက်တော့ . . .”

ပြောရင်း စောက ငိုရှိုက်သံတွေ ဗလုံးဗထွေးနဲ့ ဆက်မပြောနိုင်တော့ပါ။

“ကဲ အစ်ကို။ ဒါလောက်ဆို သဘောပေါက်ပါတော့၊ ကျွန်မတူမလေး အသက်တောင် မပြည့်သေးပါဘူး။ အစ်ကိုညီတာဝန်ယူမလား၊ မယူနိုင်ဘူးလားပြောပါ”

“ဟာ အစ်မရာ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်ဘာမှ မသိဘူး။ ကျွန်တော် အစ်မတူမကို စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားဘူး မဖြစ်နိုင်တာတွေဗျာ”

“ဟေ့ကောင် ဒီကိစ္စ ရာဇဝတ်မှုကျ မင်းထောင်ကျသွားနိုင်တယ်။ မင်းကွာ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

“အစ်ကို ကျွန်မ ဒီကိစ္စကို ငြိမ်ခံပြီးနေမယ်ဆိုရင် အဒေါ်မပီသတော့ဘူး။ အခု ည ၁၀ နာရီပဲရှိသေးတယ်။ အဖေတို့ အမေတို့ဆီ ဆက်ရအောင်”

“မင်းကလည်းကွာ လူကြီးတွေကို ညကြီးမင်းကြီး အပူမပေးပါနဲ့”

“အစ်ကို အဖေအမေတို့ အိပ်ပျက်မှာစိုးတယ်ပေါ့။ ဒီကိစ္စက ချက်ချင်းရှင်းရမယ်အလုပ်။ ပြင်ဦးလွင်နဲ့ မန္တလေးက ဘယ်လောက်ဝေးလို့လဲ။ ကျွန်မက ညတွင်းချင်းကိုရှင်းချင်တာ”

“အေးပါကွာ၊ မနက်ကျရင် ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်တာပေါ့”

“မဟုတ်တာ အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်မကို တစ်ညလုံး အိပ်

မပျော်အောင် မလုပ်ပါနဲ့။ အမေ့ကို ကျွန်မ အေးအေးသက်သာ ပြောပါရစေ၊ အမေ မအိပ်လောက်သေးပါဘူး”

“ကဲ အစ်မ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်မှ ထွက်မပြေးပါဘူး။ ကျွန်တော် အစ်မတူမကို မေးပါရစေ။ တစ်ဖက်သတ်မဆုံးဖြတ် ကြပါနဲ့”

ကိုကိုလေး အမူးပြောနေပါပြီ။ အတော်လည်း စိတ်ဓာတ် ကျနေတဲ့ပုံပါပဲ။ စောနားကိုကပ်လာပြီး

“ဟဲ့ ချာတိတ်၊ ငါ နင့်ကို ဘာလုပ်လို့လဲ၊ နင်နဲ့ငါ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်လေ”

စောကတော့ ကိုကိုလေးမျက်နှာကို မကြည့်ရဲပါ။ လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်ပြီး ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်ပါတယ်။

“ဟေ့ပြောလေ နင်နဲ့ငါ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

သနားစရာ ကိုကိုလေးဟာ ယောက်ျားတန်မဲ့ ငိုသံကြီး များ ပါလို့ပါ။

“အံ့မာ မင်း ကလေးကို ဘာမှ ငေါက်နေစရာမလိုဘူး။ မိန်းကလေးက မဟုတ်ဘဲ အရှက်ကွဲခံ ပြောပါမလား”

“အေး မနက်ဖြန် အဖေနဲ့အမေလာရင် ဖြေရှင်းဖို့ ပြင် ထား၊ အဖေအကြောင်းလည်း မင်းသိတယ်နော်။ မတရားတာ အဖေ လက်မခံဘူး”

“ကဲ အစ်ကို သားမိုးမိုးနား သွားအိပ်တော့၊ ကိုကိုလေး လည်း ကိုယ့်အခန်းကို သွား... ”

“မင်းကရော”

ကိုကိုကြီးက မေးလိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်မ စောစန္ဒီနဲ့အတူ အိပ်လိုက်မယ်လေ”

သူတို့ညီအစ်ကို ၂ ယောက် အပေါ်ထပ်ကို တက်သွား

ကြပါပြီ။

“သမီးလည်း အိပ်တော့”

အန်တီကရောဆိုတဲ့ပုံနဲ့ အန်တီကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ

“အန်တီ နောက်တော့ ဝင်အိပ်မယ်။ အခု ပြင်ဦးလွင်က

သူတို့အမေနဲ့ ဖုန်းပြောလိုက်ဦးမယ်”

စောရင်ထဲက အန်တီမာဂရက်ကို ကျေးဇူးတင်လိုက် တာ၊ အန်တီဒေါ်လီနဲ့တော့ ကွာပါ။ အန်တီဒေါ်လီဆိုရင် ကိုယ့် ကို ဒါလောက်မယုံဘူး။ မွေးကတည်းက အတူနေလာတာဆို တော့ ငြင်းရင်အသေငြင်းတာ၊ ညာရင်လဲ ‘ဘူး’ဆိုရင် ဖရုံမသီး တတ်သောအကျင့်တွေ စာရိတ္တတွေကို သိပ်သိတာ။ မျက်နှာ ကြည့်ပြီး စာဖတ်တတ်တာ၊ တစ်ခါတစ်ရံ

“ဟဲ့ ငါမမွေးရုံတမယ်မို့ နင့်ပါးစပ်ဟရင် အူဘယ်နှခွေ အစ ငါသိတယ်” လို့ ပြောတတ်သေးတာ။

အကြောင်းမသိသော အန်တီမာဂရက်ကတော့ တူမ လေးကို သနားနေလိုက်တာ။

စောအကြောင်းသိပြီမို့လား။ ဦးကိုကိုလေးရေ ပုရွက်ဆိတ်လေးလည်း အကောင်ငယ်လို့ အထင်မသေးလိုက်ပါ နဲ့။ အဆိပ်ကတော့ ပြင်းပါတယ်။

ဟယ်လို ဟယ်လိုဆိုတဲ့ အသံကြားလို့ နားစွင့်လိုက်ရပါ တယ်။ တိုးတိုးလေးပြောနေပေမဲ့ ညည့်နက်ပြီဆိုတော့ ညရဲ့ တိတ်ဆိတ်မှုကြောင့် တဖက်က ပြောသံမကြားရပေမဲ့ အန်တီ မာဂရက်ရဲ့အသံကိုတော့ ပီပီပြင်ပြင်ကြားနေရပါတယ်။

အမေ့သားကိုကိုလေးလုပ်ပုံ ကောင်းသေးရဲ့လားအမေ ဆိုပြီး ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင် နတ်သံနှောနေပါတော့တယ်။

“ဪ အမေရယ်၊ အဖေ့ကို မပြောပြလို့မှ မဖြစ်တော့

ပဲ၊ ဒီမှာလဲ မှာတူမအရင်းခေါက်ခေါက်လေး၊ မှာမှာလဲ အမေတို့ ညီမလေးတို့ရှိသေးတယ်။ ဒီအကြောင်းသာသိရင် လားရှိုးက သူဦးလေး ၂ ယောက်ကလည်း ငြိမ်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ အမေ သားက အမူးလွန်တော့ မှားကုန်တာပေါ့။ အရက်သမား အမှား တစ်ရာတဲ့”

“အမြဲတော့ မသောက်ပါဘူး၊ ဒီတစ်ခါပဲ သောက်တာ ပါ။ ဒီလို အူရိုင်းဖြစ်လို့လည်း လူမှန်းမသိမူးတာပေါ့ အမေရာ” တစ်ဖက်က ပြောသံတော့ မကြားရပေမဲ့ အဓိပ္ပါယ် တော့ ပေါက်ပါတယ်။

“အို ဒါတော့ မတရားတာဆိုရင် အမေသားကြီးက လည်း မကြိုက်ဘူး။ သိပ် စိတ်ဆိုးနေတာ၊ မင်းကိစ္စ အဖေသိရင် မလွယ်ဘူး။ ဆုပေး ဒဏ်ပေး အဖေလုပ်တတ်တာ။ စည်းကမ်း ကြီးတာ သိနေတာပဲ”

“အမေရေ သေချင်မနေနဲ့၊ ဒီမှာ ခေါင်းကို မီးလောင်နေ ပြီ။ မနက်စောစော ဆင်းခဲ့နော်၊ အမေသားငယ်အကြောင်း လည်း အဖေ့ကို ကြိုပြောခဲ့နော်။ ဒီကျမှသိရရင် သွေးပူပြီး သောင်းကျန်းနေအုံးမယ်”

“သမီး ဘာဖြစ်စေချင်လဲ ဟုတ်လား၊ မေးမှ မေးတတ် ပလေ အမေရယ်၊ သမီးတူမအရင်းခေါက်ခေါက်လေး အခုမှ အရွယ်လေးတောင် မရောက်သေးဘူး။ အရမ်း နစ်နာနေပြီ”

“အမေမို့ ပြောရက်တယ် အမေရယ်၊ အမေ့ရဲ့ မတော်ရ သေးတဲ့ ချွေးမက ဆရာဝန်မ လူလားမြောက်နေပြီ။ ရုပ်ချော၊ ဥစ္စာပေါ့။ လင်တစ်ယောက် ခေါင်းခေါက်ယူနိုင်တယ်။ ကျွန်မ တူမလေးမှာတော့ ဥမမယ်၊ စာမမြောက်၊ ပန်းကောင်း အညွန့် ချိုး အမေရယ်။ မိဘမဲ့လေးပါ။ ကျွန်မမှာ တာဝန်အပြည့်ရှိနေ

တယ်လေ”

“ဘာမှ မဖြစ်ရင် ဆက်ပြီး ပညာသင်ရမယ် ဟုတ်လား။ အဲဒီလိုတော့ သမီးချင်းမစာမနာ မပြောပါနဲ့ အမေရယ်။ အမေ တို့မှာ သမီးမှ မရှိဘဲ ဘယ်စာနာတတ်ပါ့မလဲ”

ဒါမှ ဒို့အန်တီကွာ အပြတ်ကို (Fight)ဖိုက်တော့တာပါ။

“အဲဒီလို မပြောစေချင်ရင် အမေကလည်း ဈေးမဆစ်နဲ့ လေ။ အဖေနဲ့ ကိုကိုကြီးတို့ ဆုံးဖြတ်ပါစေ။ ဒါပဲနော် အမေ၊ မနက်မျှော်နေမယ်နော်၊ ဖုန်းချလိုက်ပြီ”

အန်တီ မာဂရက်ခမျာ မောသွားတယ် ထင်ပါရဲ့။ ရေ တစ်ခွက် ထသောက်နေပါတော့တယ်။ စောရဲ့ဘဝ အကွေ့ အကောက်တစ်ဆစ် ဘယ်လိုချိုးသွားမှာလဲ။

လှပသော အနာဂတ်ကလေး ဖြစ်ပါရစေ။ ကိုကိုလေးရဲ့ အချစ်ကို ရနိုင်ပါ့မလား။ လူကိုတော့ ရပါရဲ့၊ သူ့အချစ်ကို မရ ပြန်ရင် ဒုက္ခ။ ချစ်ဒုက္ခအပူမီးက အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ စော ရင်ကို ပူလောင်စေပါတယ်။ ဆန္ဒများက ဖိစီးလာပြီဆိုမှတော့ အတ္တ တွေနဲ့ ရူးရပြီပေါ့။

အန်တီ မာဂရက် ဝင်လာပါပြီ။ ခုတင်ရဲ့ တစ်ဖက်စွန်း ကို တိုးပေးရင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိပါတယ်။

“သမီး ဘာမှ အားမငယ်နဲ့သိလား။ အဖေနဲ့အမေ နက် ဖြန် မန္တလေးကို ဆင်းလာလိမ့်မယ်။ အဖေက သိပ်သမာသမက် ရှိတာ။ အမေကလည်း အဖေ့ကို ကြောက်ရတယ်။ အဖေ့တစ် ခွန်းပဲ”

စောကတော့ အမှားပါမှာစိုးလို့ တစ်ခွန်းမှ စကားမဆို မိပါ။ ဒါကိုပဲ အန်တီမာဂရက်က သနားနေပြန်ပါတယ်။

“သမီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်စရာမလိုဘူး။ မေးရင်

ရဲရဲသာ ဖြေ။ အဖေနဲ့အမေချစ်အောင်နေ၊ သူတို့က သမီး မိန်းကလေးမှ မမွေးဖူးတာ၊ သမီးကိုချစ်မှာပါ။ မြင်တာနဲ့ချစ်မှာ၊ သနားမှာ၊ ငါ့တူမလေးက ဖြူဖြူစင်စင်လေးပဲဥစ္စာ”

အန်တီပြောသလို ဖြူစင်ချင်ပါတယ်။ စောရဲ့ နှလုံးသားထဲကို ဘယ်သူဝင်ပြီး ဆေးဆိုးလိုက်တာလဲ။ ငယ်စဉ်က ရိုးသားဖြူစင်တဲ့နှလုံးသားလေးဟာ ချစ်ရမ္မက်တွေကြောင့် အရောင်ပြောင်းခဲ့ရပါပြီ။ အယုယခံချင် အချစ်ခံချင်တဲ့ အချစ် ငတ်သူမလေး စော။ မိဘရင်ငွေ မခိုလှုံဖူးရှာသူ အနှိမ်ခံဘဝမှ လွတ်မြောက်လာသူ စောဘဝ စောအလှ ရှေ့ဆက်ရမယ့်ခရီး ဖြောင့်ဖြူးသာယာနိုင်ပါ့မလား။ အရွယ်လေးငယ်ငယ်၊ ပညာလည်း မပြည့်စုံရှာသူလေးမို့ ဆူးခင်းသောလမ်းကိုလည်း မကြောက်ပါ။ မျက်ကန်း တစ္ဆေမကြောက်ဆိုတာလို ဘာဆိုဘာမှ မသိ။ အဝိဇ္ဇာဖုံးလို့ အရှည်မတွေ့လိုပါ။ အိပ်မက် လှလှလေးသာ မက်လိုက်ပါရစေတော့။

-----x-----x-----

ရွှေစာရံနားမှာအပ်မတော်စောမွန်လှဆို
ဝင်ချင်လိုက်တာ။ ကိုယ့်စိတ်ကို ခြံသိပ်လို့သာ နေရပါတယ်။
အပ်မတော်ကို စိတ်ထဲက မုန်းဆင်ပြီး တိုင်တည်နေမိပါတယ်။
အပ်မတော်စောမွန်လှက တန်ဖိုးရှင်ပါ။ စောနေချင်တဲ့ ပြင်ဦးလွင်ကို
နေရာအောင်လည်း အပ်မတော်တန်ဖိုးနဲ့ ကူညီလိုက်တာမို့လား။
အပ်မတော်လို ရင်ကွဲနာကျက်အဖြစ် ချစ်လင်ရဲ့ အပစ်ပယ်ခံ
ပြည်နှင့် ဒက်ခံရတဲ့ ကိုယ် မဖြစ်ရပါလို့။ အခါခါ တောင်းမိပါတယ်။
သံသယနဲ့ မှားပြီး တရားမပြစ်ရတာ အများကြီးပါ။

ကိုကိုရဲ့ လက်ကိုချိတ်တွဲလို့ မင်္ဂလာပွဲလေးများတောင် ကျင်းပလိုက်ပါသေးတယ်။ အဖြူရောင်ဆင်တူ မင်္ဂလာဝတ်စုံက အနောက်တိုင်းဆန်လိုက်တာ။ အဖြူရောင် သတို့သားဝတ်စုံက အဖြူရောင် ဘောင်းဘီကုတ်အင်္ကျီအဖြူနဲ့ ရှမ်းဖိနပ်အဖြူရောင် စီးလို့ ကိုကိုကခန့်ညားလိုက်တာ။ စောကတော့ အဖြူရောင် ဂါဝန်ရှည်လေးမှာလည်း ပုလဲလုံးလေးတွေစီဖောက်လို့ လည်ပင်းရှင်းရှင်းလေးမှာလည်း ဘာလည်ဆွဲမှ ဆွဲမထား။ တကယ့်ကို ကျော့ရှင်းလှပလို့ ခေါင်းမှာတော့ ဟာဝေရံကျွန်းသူလေးလို သစ်ခွအဖြူ (Crown)ပန်းကုံးလေးမှာ ပုဝါဖြူက ကြောပြင်မှ ခပ်လျှော့လျှော့ဖြာဆင်းကျလို့ပေါ့။ အို ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းလိုက်ပါဘိ။ ဘယ်မှာလဲ မင်္ဂလာဆောင် ပရိသတ်။ တစ်ယောက်မှလည်း မတွေ့ရဘူး။ တစ်ကယ့်ကို နှစ်ယောက်တည်းပဲ။ နားထဲမှာတော့ 'မောင် ရှေ့ကိုတည့်တည့်လျှောက်ရင် မေလည်းတည့်တည့်လိုက်ခါ လျှောက်မယ်မောင်ရေ။ ဟောဟိုအရာ အဖြူပါပေ မြင်သလားမေ ဘော်သာခွာဖြူ ပုလဲဖြူဖြူ မြင်သားပေါ့သက်ဝေ' ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးကို ကြားနေရပါတယ်။ အဟုတ်ပဲ သူဖြူရင်ဖြူမှာပါ။ ဒါတော့ သေချာတယ်။ သူ့ကို သိပ်ချစ်မိလို့ပါ။

အိပ်မက်ကမ္ဘာရဲ့ အဆုံးမှာ လန့်နိုးခြင်းပေါ့။ မိုးမိုးရဲ့ အသံလေးနဲ့ ဖိုးဖိုးကြီးနဲ့ ဖွားဖွားကြီးတို့ လာကြပြီဟေ့လို့ အော်သံ ကြားရပါတယ်။ အန်တီမာဂရက် ဘယ်အချိန်က ထသွားမှန်း တောင် မသိလိုက်ပါလား။ အခန်းထဲက ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ဖြူဖြူသန့်သန့် အဖွားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ခန့်ခန့်ငြားငြား အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ရုတ်တရက် အပြင်မထွက်ရဲပါ။

“ဟော အဖေတို့ အမေတို့ရောက်လာကြပြီပဲ။ စော လိုက်တာ”

“စောဆို ကိုယ့်ဂျစ်ကားနဲ့ကိုပဲလေ၊ မောင်းတဲ့သူလည်း အဆင်သင့် ရှိနေတာပဲ”

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးပြည့်စုံတို့ဟာ ပြင်ဦးလွင်ရဲ့ မြို့အစွန် နားမှာ ခြံကျယ်ကြီးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ခြံစိုက်၊ မက်မန်းဝိုင် တွေကို အလုပ်သမားတွေနဲ့ အောင်မြင်စွာ ထုတ်လုပ်နေကြတာ ပါ။ အောင်မြင်သော စီးပွားရေးရှိနေလို့လည်း သား ၂ယောက် ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို လုပ်ငန်း ဦးဆောင်စေချင်နေ တာပါ။ ပင်ပန်းတယ်ဆိုပြီး အလွယ်တကူ လခစားလုပ်နေကြတာ သင်ထားတဲ့ပညာတွေကြောင့် အတင်းအကြပ် အလုပ်မထွက်စေ လိုသော်လည်း ခုတော့ အကြောင်းပြချက်တစ်ခုနဲ့ ကိုကိုလေးကို ဒဏ်ပေးရတော့မယ် ဦးပြည့်စုံက စဉ်းစားလာခဲ့ပါပြီ ဒေါ်မမ လေးကတော့ သူ့ယောက်ျားသဘောထားဟာ သူ့အတွက် အမိန့် ပါပဲ။ နာခံရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိပါ။

ဦးပြည့်စုံ စိတ်ဆိုးမယ်ထင်ခဲ့ပေမဲ့ သူ့အထင် အတော် မှားသွားလို့ ဒေါ်မမလေးက အံ့ဩရတာပါ။

“အဖေကြီး သားငယ်ကိစ္စကြားရတာ စိတ်မဆိုးဘူးလား

ဟင်” မရဲတရဲမေးမိတဲ့အခါ-

“ဟ ဘာလို့စိတ်ဆိုးရမှာလဲ။ ယောက်ျားဆိုတာ အမှား မကင်းတတ်ဘူး။ ကိုယ်လုပ်ရဲရင် တာဝန်ယူရမယ်ကွ။ ငါ့သား တွေမှာ အဲဒီစိတ်ဓာတ်ရှိဖို့လိုတယ်။ ဒါမှ သတ္တိကွ။ သူ့ကြမ္မာ သူ့ဖန်တီးတာ။ ကံကို ပုံမချနဲ့။ သူ့လုပ်ရင် သူခံပေါ့”

“အဖေကြီးကလည်း သားလေးကို သနားပါတယ်။ သူ့ ချစ်သူ ဆရာဝန်မလေးလည်း စေ့စပ်ပွဲပျက်လို့ အရှက်ရမှာပေါ့”

“ဒါကတော့ကွာ၊ လက်မှ မထပ်ရသေးဘဲ။ ဆုတ်သာ ပါတယ်ကွာ။ နစ်နာသွားတဲ့ ကလေးမလေးကိုပဲ ညှာတာရမှာ ပေါ့”

ကဲ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ သူတော်ကောင်းကြီးက ကောင်မလေးကို မြင်တောင်မမြင်ရသေးဘူး ဆုံးဖြတ်ချက်က ပြတ်သားပါပေ။

“ဟဲ့သမီး ကိုကိုကြီးရော”

“ရှိပါတယ် အမေ။ ရေချိုးနေလို့ပါ”

မကြာမီ ညီအစ်ကို ၂ ယောက်ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာပါတော့တယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်လို့လည်း အားလုံးကျောင်းပိတ်ရက်၊ ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

“ကဲ ထိုင်ကြ ထိုင်ကြ” တည်ငြိမ်လွန်းသော အဖေ့ကို ကြည့်ပြီး အားလုံး အံ့ဩနေပါတယ်။ ဒေါ်မာဂရက်ကတော့ ငါညက ဖုန်းပြောပြီး အဖေ့ကို ကြိုတင်အသိပေးမိလို့ပဲ၊ အမေက ဒီလိုတော့လည်း အဖေ့ကို ကြီးကိုင်နိုင်သားပဲလို့ တွေးမိပါတယ်။

“ဟိုကလေးမလေးလည်း ဒေါ်လေကွယ်”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့အဖေ နံနက်စာပြင်နေလို့ပါ လာပါ လိမ့်မယ်”

ဧည့်ခန်းထဲကို လင်ပန်းလေးကိုင်ပြီးဝင်လာတဲ့ စောစန္ဒီထံ ကိုကိုလေးမှတစ်ပါး မျက်လုံးများရောက်ရှိသွားပါတယ်။ မျက်လွှာလေးချပြီး ဝင်လာတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ညကတည်းက သူ့အဒေါ်စီစဉ်ထားတဲ့ သူငယ်စဉ်က ဝတ်ခဲ့တဲ့ ရင်ဖုံးအင်္ကျီဖားဖားလေးနဲ့ပါ။

အတော်ကျက်သရေရှိတဲ့ မိန်းကလေးပဲလို့ ဒေါ်မမလေးကိုယ်တိုင် ထင်မြင်လိုက်ပါတယ်။

ဦးပြည့်စုံကတော့ ပိုလို့တောင် သဘောကျနေတာ အသိသာကြီးပါ။ (opposite sex)ကို ချစ်ခင်နှစ်သက်ကြတာ ဓမ္မတာပါ။ အဓိက သားကိုချစ်၊ အဖက သမီးကိုချစ်ဆိုသလို သမီးလေးတစ်ယောက်မှ မမွေးဖူးကြတဲ့ လင်မယား ၂ ယောက်ဟာ မတော်ရသေးတဲ့ ချွေးမလောင်းကို မြင်မြင်ချင်း သနားကြင်နာမေးမိကြပါတယ်။

ဒါကို ဆက်လက် သည်းမခံနိုင်တော့တဲ့ကိုကိုလေးက အဖေနဲ့အမေလို့ ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

“ဘာလဲကွာ မင်းဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ဟဲ့သမီးလေး လာပါဦးကွယ် အမေနား လာထိုင်”

“အမေကလည်း ဘာမှန်းမသိ အရောဝင်နေပြန်ပြီ” မကျေနပ်နိုင်သော ကိုကိုလေးကတော့၊ တစ်ယောက်နဲ့ အများ ဖြစ်နေမှန်းမသိပေမဲ့။

“မှားနေပြီနော်၊ အမေနဲ့အဖေ ကျွန်တော့်မှာ ဖြေရှင်းချက်မရှိရတော့ဘူးလား”

“မင်းက ဘာကို ဖြေရှင်းချင်တာလဲ။ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော် ညက သိပ်မူးနေလို့ မသိပေမဲ့ ဘာမှ မကျူးလွန်မိပါဘူး”

“မင်း ဘာမှ ပြောမနေနဲ့တော့၊ မသိလောက်အောင် မူးနေမှတော့ မင်းဆီက ဘာသံမှ မကြားချင်တော့ဘူး။ ရှင်းလေရှုပ်လေကွ”

အမေက

“ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်။ တစ်ဖက်သားလဲ သနားစရာလေးပါ။ နောက်ပြီး မာဂရက် မျက်နှာရှိသေးတယ်လေ မျက်နှာလွဲ ခဲပစ်လိုက်လို့ မရဘူး”

“ပြောနေကြာတယ်ကွာ၊ ညနေကျရင် မေမြို့တက်မယ်၊ သမီးလေးလည်း တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့တော့၊ ဟိုကျမှ ကျန်တာ ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့”

စောက အန်တီမာဂရက်နဲ့ ဦးရဲ့မျက်နှာကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။

ဒေါ်မာဂရက်ကတော့ ခုမှ ရင်ထဲက အလုံးကြီးကျသွားတဲ့ပုံပဲ။ ဦးကိုကိုကြီးကတော့

“တရားဝင်အောင် လုပ်ရဦးမှာပေါ့ အဖေရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌနဲ့လည်း ခင်ပါတယ်။ သူ့ရှေ့ပဲ လက်မှတ်ထိုးကြမယ်”

ဟုတ်ပါတယ်၊ မှတ်ပုံတင် မရှိ။ အသက်မပြည့်မို့ ဆိုင်ရာပိုင်ရာနဲ့ပဲ တရားဝင်အောင် လက်ထပ်ပေးရပါတော့မယ်။

တစ်နေ့လုံး အလုပ်တွေရှုပ်လိုက်ကြတာ၊ ရင်ထဲမှာ ကုလားငုံတီးသလို အပျော်တွေ မြူးနေပါတော့တယ်။ အန်တီမာဂရက်က ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်တွေ သင်ပြရင်း စက်တစ်လုံးနဲ့ အင်္ကျီတွေ သီရတာအမော။ သူငယ်စဉ်က ပိန်ခဲ့တော့ အင်္ကျီရင်ဖုံးလေးတွေက နုထွားလေးစောခန္ဓာကိုယ်နဲ့ လိုက်ဖက်လှပါတယ်။ လုံချည်တွေလဲ အများကြီး ပေးလိုက်ပါတယ်။

“ငါ့တူမက ဘာဝတ်ဝတ်လှပါတယ်။ ခုလို လူကြီးကြိုက်ကလေး ဝတ်တော့၊ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးက ပိုကျသွားတာပေါ့။ ဟိုရောက်ရင်လည်း သူတို့နဲ့သာ တည့်အောင်ပေါင်းနော်။ ကိုကိုလေး ဒါမှ မလှုပ်ရဲမှာ”

စောက ဉာဏ်ကောင်းပြီးသားပါ။ အရိပ်ပြရင် အကောင်ထင်ပါတယ်။ ဖေကြီး၊ မေကြီးလို့ ချွဲခေါ်ပြီး သူတို့ အကြိုက်နေပြမယ်။

“အိမ်တွင်းမှုတွေလည်း အမေဆီက သင်ယူလေ့လာနော် သမီး၊ အမေက အလွန် အိမ်ထောင့်တာဝန် နိုင်နင်းတာ။ အချက်အပြုတ်သိပ်ကောင်းတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်တီ၊ ကိုကိုလေးကြိုက်တတ်တဲ့ ဟင်းတွေ သမီးသင်ပါမယ်”

“ကျောင်းကော ဆက်တက်ချင်လား။ ကိုကိုလေး ခွင့်ပြုရင် ဆက်တက်နော်။ ပညာစုံရင် ပိုကောင်းတာပေါ့။ ကြင်ယာက အရင်ရနေတော့ ပြောင်းပြန်တွေ ဖြစ်နေပြီ”

“တက်တော့ တက်ချင်ပါတယ်။ သမီးလည်း ဘွဲ့ရချင်တာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်နေတော့ ရှက်လဲရှက်တယ်။ အန်တီရယ်”

“အို ဂရုစိုက်စရာမရှိကွယ်။ ဘယ်သူ့ကို ရှက်ရဦးမှာလဲ”

“သမီး ကျောင်းမတက်ချင်တော့ပါဘူး အန်တီရယ်။ သမီးမှာ ပညာပါရမီ မပါဘူးထင်ပါရဲ့။ ကိုကိုလေးရဲ့တာဝန် လစ်ဟင်းရင် သမီးဘက်က ချို့ယွင်းချက်တွေ ဖြစ်လာမှာ မိုးပါတယ်”

ဪ သနားစရာ ကောင်မလေး မျက်စိအောက်တင် မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပါပြီကော၊ မာမာနဲ့ ဒေါ်လီတို့ထံ

F-6A
F-7A

ဖုန်းဆက်ဦးမှပဲ၊ သူတို့ မေမြို့တက်မှပဲ ဆက်ပါတော့မယ်လေ။ ဘယ်က စပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။

“အချိန်ဆိုတာ တားဆီးလို့မရ” ညနေ ၄နာရီသို့ တိုင်ခဲ့ပါပြီ။

“ကိုကိုလေးရောဟေ့”

အဖေကြီးက လှမ်းမေးပါတယ်။ မိုးမိုးလေးက

“ဦးလေးလေးဖုန်းပြောနေတယ် ဘိုးဘိုး။ အပေါ် ထပ်သူ့အခန်းထဲမှာ၊ ဖုန်းပြောနေတာကြာလှပေါ့။ သူ့ရည်းစားနဲ့ နေမှာ”

“ဟဲ့ ဒီကလေး လူကြီးကို ဒီလိုမပြောရဘူး” ဟန့်တားသူက အန်တီမာဂရက်ပါ။ စောကို အားနာသနားလို့ ထင်ပါရဲ့။

စောရင်ထဲမှာ ကျင်ခနဲခဲစားနေရပါတယ်။ သူ့ရိုးစားဒေါက်တာ ခင်မျိုးဦးနဲ့ ဘာတွေများပြောနေကြပါလိမ့်။ သူများ အချစ်ကို လုရင် နောင်ဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်း ယောင်လည်လည်နေရတတ်သတဲ့။ နောင်ဘဝဆိုတာ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပဲ၊ မသေချာ၊ မရေရာပါဘူး၊ အခုလက်တွေ့မှာ ကိုယ်လိုချင်တာရပြီ၊ လူကိုရပေမဲ့ အချစ်ပါလာပါ့မလား။ စောက လောဘတကြီး တွေးမိပါတယ်။ ရှေ့လျှောက် ဘယ်လိုစခန်းသွားရမှာလဲ။ ဒီလိုပဲ ဖုန်းတွေပြောနေကြဦးမှာလား။ သူ့အချစ်တွေကို ခင်မျိုးဦးမှာ ထားရစ်ခဲ့ပြီလား၊ သေချာတာကတော့ စောရဲ့ အချစ်တွေ စစ်မှန်ရင် ကိုကိုလေးလည်း တစ်နေ့နေ့တော့ ပြန်လည်ချစ်လာမှာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးရင်း စိတ်တင်းလိုက်ရပါတယ်။ အားမလျှော့နဲ့ လောကဝံကိုတင်းခံ၊ တောင့်ခံလိုက်စမ်းပါ စောစန္ဒီရယ်။

အတွေးများကို လက်စသတ်ပြီး အထုပ်အပိုးတွေ ကား

ပေါ်တင်ဖို့ အိမ်ရှေ့ထုတ်ထားလိုက်ပါတယ်။ အန်တီ မာဂရက် ကတော့ စောကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့။

“သမီးမာရေ သမီးလေး အတွက် အစစအရာရာ စိတ်ချနော်။ အမေတို့နဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှာပါ”

“သမီး အမေတို့ကို ယုံပါတယ်။ အစစအရာရာ သွန်သင်ဆုံးမပါ။ အမေရယ်။ ကလေးက ငယ်လွန်းတယ်လေ”

“အမေသိပါတယ်ကွယ်။ အမေတို့လည်း တစ်ခါက သမီးဘဝနဲ့လာခဲ့တာပါ။ အဖေကြီးကတော့ အတော်ကြေနပ်နေတာ သူ့သားတစ်ယောက်လောက်တော့ အနည်းဆုံး အနားမှာ ရှိပြီး သူ့အလုပ်တွေဆက်ခံစေချင်တာ။ ကိုကိုလေးကိုလည်း ခွင့်ရက်ရှည် ယူခိုင်းပြီး အလုပ်ထွက်ခိုင်းမယ်တဲ့”

ကိုကိုလေးတစ်ယောက် လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးနဲ့ ဆင်းလာပါပြီ။ သူ့ကြည့်ရတာ အနာဂတ်ပျောက်နေတဲ့ပုံစံ စိတ်ဓာတ်ကျနေမှန်း သိသာလှပါတယ်။ ခွင့်လွတ်ပါ။ ကိုကိုရယ် စောစိတ်မလေးပါဘူး။ ဦးပြည့်စုံက -

“ကဲဟေ့ နေမဝင်ခင်သွားကြစို့”

ကားပေါ်မှာ လူလည်းစုံ အထုပ်လည်းတင်ပြီးပြီမို့ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့ကြပါပြီ။

တစ်လမ်းလုံး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ ဝမ်းနည်းရမှာလား ဝမ်းသာရမှာလား မသိနိုင်တဲ့ ခရီးလမ်းကို ချီတက်ခဲ့ပြီလေ။ ဇွဲနဲ့ သတ္တိတော့ မွေးရမယ်။ စောကလည်းစောအတွေးနဲ့ စောပါပဲ။ မပြောရဲလို့သာ၊ ရွှေစာရံနားမှာ အစ်မတော် စောမွန်လှဆီ ဝင်ချင်လိုက်တာ။ ကိုယ့်စိတ်ကို မြှိုသိပ်လို့သာ နေရပါတယ်။ အစ်မတော်ကို စိတ်ထဲက မှန်းဆပြီး တိုင်တည်နေမိပါတယ်။ အစ်မတော်စောမွန်လှက တန်ခိုးရှင်ပါ။ စောနေချင်တဲ့

ပြင်ဦးလွင်ကို နေရအောင်လည်း အစ်မတော်တန်ခိုးနဲ့ ကူညီလိုက်တာ မို့လား။ အစ်မတော်လို ရင်ကွဲနာကျရတဲ့အဖြစ်၊ ချစ်လင်ရဲ့ အပစ် ပယ်ခံ ပြည်နှင့်ဒဏ်ခံရတဲ့ကို မဖြစ်ရပါလို့၏။ အခါခါ ဆုတောင်းမိပါတယ်။ သံသယနဲ့ မှားပြီး တရားခံဖြစ်ရတာ အများကြီးပါ။ ကိုကိုလေးက အနော်ရထာ၊ စောက စောမွန်လှအဖြစ်။ အခါခါ အကြိမ်ကြိမ် စိတ်ကူးယဉ်မိတာပေါ့။ တစ်ခါက တစ်ဘဝကိုယ်ပွား အဖြစ်နဲ့များ သံသရာကို လည်ခဲ့ကြလေသလား။ မသိနိုင်ပါ။ မသိတော့နိုင်ပါ။

ကိုကိုလေးကလည်း မိဘနှစ်ပါးကို ကြောက်နေရလို့သာ ငြိမ်နေလိုက်ရတာပါ။ ကိုကိုလေးကလည်း မိဘနှစ်ပါးကို ကြောက်နေရလို့သာ အချစ်ဦး မျိုးကို ဘယ်လိုမှ ပြောမထွက်ခဲ့ပါဘူး။ ဖုန်းထဲမှာလည်း မပြောချင်ဘူးလေ။ ခွင့်မလွတ်နိုင်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့မိပြီမျိုးရယ်။ မျိုးကို ဘယ်လိုပြောရပါမလဲ။ ကိုယ့်အဖြစ်က ကြေကွဲစရာတွေနဲ့ ဒီဘဝမှာ သေတာထက် နာခဲ့ရပြီ။ မျိုးလို တန်ဘိုးရှိတဲ့ချစ်သူနဲ့ ရှင်ကွဲ ကွဲခဲ့ရပြီလေ။ မျိုးကတော့ ဘာမှ မသိရှာဘူး။ ကိုယ့်အပြစ်တွေပါကွယ်။ သူငယ်ချင်းရဲ့ မင်္ဂလာဦးညမှာ သူတို့ထည့်ပေးသမျှ(corktail)အရက်မျိုးစုံကို အရက်ပါးမဝပဲ သောက်ခဲ့မိတာပါ။ ခုတော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းပြီ။ ကိုယ်နဲ့ဘယ်လိုမှ မထိုက်တန်တဲ့ ချာတိတ်မလေးကို ကိုယ်အတည်ယူရတော့မယ်။ ကိုယ်ဘယ်လိုမှ ဒီကောင်မလေးကို မချစ်နိုင်ပါဘူး။ ကိုယ်ယုံကြည်တာတော့ ကိုဘာမှ မမှားခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ်တကယ် သစ္စာမဲ့ခဲ့တယ်လို့ မထင်ဘူးမျိုးရယ်။ မျိုးကလွဲရင် ကိုယ်ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်ဘူး။ သူတို့စွပ်စွဲတာတွေဟာ ကိုယ့်

သိက္ခာနဲ့ အရှက်ကို အရမ်းထိပါးနေပါတယ်။ ခက်တာက အဖေပေါ့။ ကိုယ့်ကို တရားခံအပြစ်ပေးသလို ထိထိရောက်ရောက် အရေးယူလိုက်ပြီလေ။ ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံး စုန်းစုန်းမြုပ်ရပြီ မျိုးရယ်။

မျိုးကို ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ။ မျိုးကတော့ မသိရှာဘူးလေ။ မောင်ရေ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နော်။ မျိုးတို့ ဒီသီတင်းကျွတ်မှာ လက်ထပ်ရအောင်နော်တဲ့။ ဒီကြားထဲမှာတွေ့ချင်တယ် မောင်ရယ်။ မျိုးလည်း ရန်ကုန်ကနေ ပြောင်းရမယ်ကြားနေတယ်။ သေချာရင် မောင့်ဆီချက်ချင်း ဖုန်းဆက်မယ်နော်တဲ့။ မျိုးက ဘွဲ့ရပြီး ဘွဲ့လွန်အဖြစ် စိတ်ပညာဘာသာရပ်ကို အောင်မြင်ထားတာပါ။ လူတစ်ကိုယ် စိတ်တစ်မျိုးမို့ စိတ်ကျန်းမာရေး ရောဂါတွေကလည်းများပါဘိ။ မျိုးအရင်ဆုံးကုသပေးရမှာ မောင်ပဲ ဖြစ်တော့မယ်။ မောင်ရှူးချင်ပါပြီ မျိုးရယ်။ ဘာမှမသိအောင် သွက်သွက်လည်အောင် ရူးသွားချင်စမ်းပါတယ်။

အတွေးကိုယ်စီနဲ့ တစ်ကားလုံး ဆိတ်ငြိမ်လို့ပါပဲ။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို အဖေကြီးက စတင်ဖြိုခွင်းလိုက်ပါတယ်။

“ငြိမ်ကြလှချည်လားဟေ့။ ၂၁ မိုင်မှာ ခဏနားကြရအောင်”တဲ့။

“အမေ အောက်ဆင်းမယ်မို့လား၊ သမီးတွဲမယ်လေ”

“ဪ ဆင်းရမှာပေါ့သမီးရယ်။ သမီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကောက်ရခဲသလိုပါပဲလား။ ဘာပဲပြောပြော ဘုရားပေးတဲ့ဆုလားပဲ။ ခါတိုင်းဆိုရင် ယောက်ျားတွေကြားမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း”

အမေနဲ့စော ရေအိမ် (toilet)ကပြန်လာတော့ အဖေကြီးတို့ သားအဖနဲ့ ဒရိုင်ဘာဦးထွန်းတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်

ကြလို့။ အမေက

“သမီးဆာလား၊ ဘာစားမလဲ”

“ဟင့်အင်း အမေ။ သမီးမဆာပါဘူး အမေရော”

“အမေလဲ မဆာပါဘူး၊ အိမ်ရောက်ခါနီးပြီပဲ။ အိမ်မှာ စားစရာတွေ အဆင်သင့်ပါပဲ။ နွေးစားကြရုံပဲလေ။ ရောက်တုန်းရောက်ခိုင်း ဈေးတန်းလေးတော့ ကြည့်ချင်သား”

အမေနဲ့စောတို့ အတိုင်အဖောက်ညီညီနဲ့ ဈေးဝယ်ခဲ့တာ ဘုရားပန်းတွေရယ်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်စုံနဲ့ သရက်သီးမှည့်များပါ ချင်းတောင်းနဲ့ အပြည့်ပါပဲ။

နောက်နားက ဦးထွန်းလိုက်လာပြီ။

“မမရေ ဆရာကြီးက သွားကြမယ်တဲ့”

“အေးပါ အေးပါ ပြီးပါပြီ။ လာသမီး သွားကြစို့။ ဖိုးစိတ်တိုက မလွယ်ဘူး။ ဈေးဝယ်လည်း မကြိုက်ဘူး။ သိလား”

စောက ဦးထွန်းလှမ်းယူတဲ့ ဆွဲခြင်းကို ပေးလိုက်ပြီး အမေ့ကို တွဲလိုက်ရပါတယ်။ စောမှာ အမေ့ကိုပဲ အားကိုးရမှာလေ။ ကိုကိုလေး မျက်နှာထားကြီးက စိမ်းလိုက်တာ လွန်လို့ သူနဲ့ကိုယ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်သလိုမျိုးပါပဲ။

၂၁မိုင်နဲ့ ပြင်ဦးလွင်ဟာ ဘာမှ မဝေးလှပါဘူး။ ရာသီဥတုကလည်း ရှေ့တိုးလေအေးလေပဲ။ လေနုအေးလေးတိုက်ခတ်တဲ့ အရှိန်ကြောင့် စောမျက်နှာပေါ်မှာလည်း ဆံယဉ်လေးတွေ ဝဲကျလာတော့ ကပိုကယိုလေးနဲ့ အတော်လှနေပါတယ်။ နေဝင်ရင် တိမ်တောက်လို့ ပျိုကြောက်တဲ့ဒီအချိန်ဆိုတာ ဒီလိုအခါသမယနေမှာပါ။ (Sun set) ခေါ် နေဝင်ချိန်ဟာ (view point)ကနေကြည့်ရင် သိပ်လှပါတယ်။ နိုင်ငံခြားသားအချို့ဟာ ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်း နေဝင်ချိန်ကို မှတ်တမ်း တင်နေပါတော့တယ်။

သူတို့ နိုင်ငံမှာ ဒီလိုရှုခင်းမျိုးတွေမှ မတွေ့နိုင်လေပဲ။ သူတို့အဖို့ တော့ ဆန်းနေမှာပေါ့။

“မေကြီးရေ နိုင်ငံခြားသားတွေ ပြင်ဦးလွင်ကို အတော် လာကြတယ်နော်။ သူတို့ကို အားကျတယ်ကွာ။ တို့လဲ ကိုကိုလေး တို့ထားခဲ့ပြီး ခရီးထွက်ရအောင်ကွာ”

“ဟုတ်တယ်နော် အဖေကြီး၊ တစ်ခါမှ လွတ်လွတ်လပ် လပ် ခရီးမထွက်ဖြစ်ပါဘူး။ နိုင်ငံခြားဝေးလို့ မြန်မာပြည်အနှံ့ တောင် မရောက်ဖူးပါဘူး”

“အေးပါကွာ မိုးကုန်ရင် လျှောက်လည်ကြရအောင်”

အဘိုးကြီးအဘွားကြီးနှစ်ယောက်က အတိုင်အဖောက် ညီလို့ ကိုကိုလေးကတော့ အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ် စောမှာလဲ အာစေးထည့်ထားသလို ငုတ်တုတ်ပေါ့။ ဝင်ပြောရလောက် အောင် ပြောရေးဆိုခွင့်လဲမရှိ၊ မိသားစုနဲ့လည်းမတူ၊ တစ်ချက် တစ်ချက် အားငယ်လိုက်ပုံများ ဟစ်လို့သာ ငိုလိုက်ချင်ပါရဲ့။

ကားလေးက မီးထွန်းမောင်းလိုက်တော့ ပြင်ဦးလွင်မြို့ မှ ကြိုဆိုပါ၏ဆိုတဲ့ စာတန်းကို အဝေးကမြင်နိုင်ပါတယ်။ မြို့ဝင် လိုက်တာနဲ့ ပန်းမြို့တော်လို့ ခေါ်ရလောက်အောင် ပန်းတိုင်းပွင့် သော လမ်းဘေးဝဲယာ ရောင်စုံသစ်ပင်တွေက လှချင်တိုင်းလှ နေပါတော့တယ်။

စောဆန္ဒတွေပြည့်ပြီးရင်း ပြည့်စေခဲ့ပေမဲ့ သည်းထိတ် ရင်ဖို့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်အလား ဘာတွေများ ရှုပ်ထွေးအံ့မှာလဲ။ ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုကို ကားချိုးဝင်လိုက်ပါတယ်။ ကားမီးရောင်ရှေ့ မှာ (ထင်းရှူးမြိုင်)ဆိုတဲ့ ဆိုင်းပုဒ်ကြီးကြီးတစ်ခု ချိတ်ထားပါလား။ ခြံဝန်းတံခါးဂိတ်နဲ့ တိုက်နီနီကြီးက အတော်လှမ်းပါတယ်။ အိမ် ရဲ့ ဆင်ဝင်အောက်မှာတော့ အမျိုးသမီး ခပ်ကြီးကြီးတစ်ယောက်

ရပ်စောင့်လို့ သူ့ဘေးမှာခွေးအမည်းကြီးတစ်ကောင်၊ ခွေးကြီးက ကိုကိုလေးကို အမြီးနဲ့ ကြိုနေပါတယ်။ ဖက်တက်ပြီး ပါးကို လျှာ နဲ့ လျက်ဖို့ ကြိုးစားနေလေတော့ ကိုကိုလေးက ဟဲ့ဂျက်ကီ အသာနေစမ်း မလုပ်နဲ့လို့ အသံထွက်လာပါတော့တယ်။

“တွေ့လား သား၊ ဂျက်ကီက မင်းကို အတော်လွမ်းနေ တာ၊ လာ သမီး မကြောက်နဲ့ အကောင်သာကြီးတာ၊ မကိုက်တတ်ဘူး။ သမီးကိုလည်း မကြာခင် ချစ်သွားမှာ သူက လူသိပ်ခင်တာ”

ခွေးကြောက်ပြီး ထိတ်လန့်နေသော စောကို အမေက ဖေးဖေးမမ ဆွဲခေါ်လိုက်ပါတယ်။

“မအေးမေ ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ အထုပ်တွေချလေ”

မအေးမေ မျက်လုံးများက စောထံမှ မခွာပါ။

အမေက စောကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပုံက အားရ စရာ ပါ။

“မအေးမေ အံ့ဩနေတာလား။ သူက ကိုကိုလေးရဲ့ မိန်းမလေ၊ မလှဘူးလား”

“အို လှလွန်းလို့ ငေးကြည့်နေရတာပါတော်၊ ကိုကိုလေး တို့များ ကံကောင်းလိုက်တာ လှလည်းလှ ချစ်စရာလည်းကောင်း လှပါလား”

“သမီးရေ မအေးမေက ကိုထွန်းမိန်းမလေ၊ အမေ့ကို သူပဲ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေတာ။ သူတို့က နောက်ဖေးက အလုပ် သမားတန်းလျားမှာနေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေးမေ၊ မင်္ဂလာပါ။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာ ပါတယ်”

ဒေါ်အေးမေရဲ့ မျက်နှာကြီးက ပြုံးလို့

“ကဲ မအေးမေရေ စောတို့အတွက် အခန်းကျယ်ကို ပြင်ပေးလိုက်။ အခန်းထဲက ၂ ယောက်အိပ်ခုတင်တို့ အိပ်ရာတို့ အသစ်လဲနော်။ အဲဒါ တို့မင်္ဂလာဦးအခန်းကြီးလေ”

“အမေတို့က ဘယ်မှာအိပ်လဲဟင်”

စောအသံတိုးတိုးလေးနဲ့ မေးလိုက်ပါတယ်။

“အမေတို့ကလား၊ အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ အပေါ်ထပ် ကို မတက်ချင်တော့ဘူးလေ၊ အောက်ထပ်မှာပဲ အိပ်တာကြာပြီ။ လှေကားတက်ရတာ ဒူးနာတယ်သမီးရဲ့”

အိမ်ထဲရောက်လို့ ကိုကိုလေးကို မျက်စိဝှေ့ရှာမိပါတယ်။ ဘယ်မှာလဲ ကိုကိုရယ်။ စောပါလာတာ သတိရမှရပါလေစ။

ဪ သူက ဖုန်းဆက်နေတာကိုး။ ဘယ်သူ့ဆီများ ဆက်နေပါလိမ့်။ ဟိုအမျိုးသမီးဆီကိုများလား။ ဟုတ်မှာပါ။ သူ့အရေး သယ်တာဆိုလို့ အဲဒီတစ်ယောက်ပဲ ရှိတဲ့ဥစ္စာ။

ဒုက္ခပါပဲ ဆင်ဝင်ကတော် အကြောင့်ကျဆိုတာလို အူတို ရအောင်ကလည်း သူနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်သလို မပိုင်ရသေးဘူးလေ။ ချစ်မိတော့လည်း မနာလိုမှုတွေ ဖြစ်လာတာပေါ့။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာတော့ အပူမီးတွေ ဝလောင်ဆူပြီး အနေရခက်လှပါတယ်။ သူ ဘာတွေပြောနေလဲ။ အလွမ်းသယ်နေလဲ သိချင်လိုက်တာ။ သူကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ ပြောတော့မဲ့မို့လို မျက်နှာကြီးကလည်း မှိုမှိုင်းနေတာပဲ။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ အမောဖြေနေတုန်း အမေက သံပုရာ ရည်တစ်ခွက် လာပေးပါတယ်။

“အဖေကြီးတို့၊ သားတို့ အမောဖြေ အအေးလေး သောက်ကြအုံး။ လန်းသွားအောင် သံပုရာရည်ကို ချဉ်ချဉ်လေး

ဖျော်ထားတယ်။ ခဏနေရင် ထမင်းပြင်မယ်။ အခု ရေမိုးချိုး အဝတ်လဲကြအုံးနော်”

အမေကတော့ သူ့အိမ်ရောက်တာနဲ့ အိမ်ရှင်မပီပီသသ အလုပ်လုပ်တော့တာပဲ။ စောလည်း အတုယူမှပဲ ယောက္ခမက သိပ်တော်တာမို့ အတုယူရမယ်။ အန်တီ မာဂရက်ပြောတာ မှန်လိုက်တာ။

“မအေးမေရေ အခန်းပြင်ပြီးရင် စောကိုခေါ်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ ပြင်ပြီးပါပြီ။ လာ မမလေး အပေါ်မှာ ပြင်ပြီးပါပြီ”

“အို စောကို မမလေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့။ စောလို့ပဲခေါ်ပါ”
ကောင်းပါပြီ မ ဩော် စောရယ်။ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နဲ့ ဒေါ်အေးမေခမျာ အိမ်ထောင်ရှင်မ အသစ်လေးကို ကျေနပ်နေပါတော့တယ်။

လှေကားလက်ရမ်းကြီးတွေကလည်း ကျွန်းပွတ်လုံး ကနုတ်ပန်းတွေ ဖော်ထားတဲ့ ရှေးဟောင်းလက်ရာမို့ မဟော်ဂနီ ရောင်ပေါက်ပြီး ပြောင်လက်နေပါတော့တယ်။ စောနေရမယ့် အခန်းကို ရင်ဖိုစွာနဲ့ ဝင်ခဲ့ပါပြီ။ ခုတင်ကြီးက ကြေးနီရောင် တောက်တောက်၊ တကယ့်ကို မဟာဆန်လွန်းပါတယ်။ အခန်းထဲမှာ မှန်တင်ခုံ၊ အဝတ်ဘီဒီအားလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံပါပဲ။ ရေချိုးခန်းအိမ်သာကလည်း တွဲလျက်။ ဒီလို (Master bad room) မျိုးကို စောက ကြိုက်တာ။

ဒေါ်အေးမေက အခန်းအပ်ပြီး ထွက်သွားပါတော့တယ်။ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့လေတော့ အိပ်ရာပေါ် မရဲတရဲ လှဲချကြည့်လိုက်မိပါတယ်။ အို မေ့ရာကလည်း အိလိုက်တာ။ လူတကိုယ်လုံးတောင် မြုပ်သွားမတတ်ပါပဲ။ ဒီခုတင်ကြီးပေါ်မှာ

၂ ယောက်အတွက် ခေါင်းအုံး၊ စောင်တွေနဲ့ ငါနဲ့ကိုကိုနဲ့ အကြင်လင်မယားအဖြစ် အတူအိပ်ရမှာပေါ့။ ဟုတ်တယ်လေ။ လက်မှတ်ထိုးခဲ့တာ။ လူကြီးစုံရာနဲ့ပါ။ ရင်ခုန်ရတာ အချစ်တဲ့လား။ ကိုကိုရယ်။ မစိမ်းကားပါနဲ့လား။ စောက မိန်းမသားပါ။ ကိုကိုဦးဆောင်ရမဲ့ကိစ္စတွေပါ။ စောမှာလည်း ရှက်စိတ်ကြောက်စိတ်ရှိပါတယ်။ မိန်းကလေးက စရမယ့်အဖြစ်ကိုတော့ မလိုလားပါ။ အတွေးတွေကို ခေတ္တရပ်နားအုံးမှ။

အဖေတို့အမေတို့ကို အားနာလို့ ရေချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲ ဆင်းခဲ့ရပါတယ်။

အမေက ဒေါ်အေးမေအကူအညီနဲ့ ထမင်းတောင် ပြင်ပြီးနေပြီ။ ကိုက်လန်ကြော်၊ ဆွန်တန်ဟင်းချိုပူပူလေးတစ်ခွက်၊ ပဲပုပ်ထောင်းနဲ့ ဆတ်သားခြောက်ကို ဆီပြန်ချက်ပြီး ကြက်ဥမွှေကြော်ကို မွှေးနေအောင် ကြော်ထားတာ ထမင်းမြိန်လိုက်တာ။ ကိုကိုလေးတောင် စိတ်ညစ်ပေမဲ့ သူ့အမေလက်ရာကို မစားဘဲ မနေနိုင်တော့ပါဘူး။

အမေပညာတွေကို စောတတ်မှဖြစ်မယ်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့လင်ယောက်ျားကို ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ် ကျွေးချင်တာ ဓမ္မတာပါ။ လင်တော်မောင်အကြိုက် ပြုစုတဲ့ထဲမှာ လျှာရင်းမြတ်အောင် ချက်နိုင်တဲ့ပညာက အဓိက လို့ စောထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စောခမျာ ဘာမှ မလုပ်တတ်သေးပါ။ အားငယ်ရန်ကော၊ သူ့အမေလိုတော်ဖို့ တတ်ဖို့တော့ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ။ အရွယ်က စကားပြောသေးတာ။ သားသမီးဆိုတာ တော်တဲ့တတ်တဲ့ အမေကို သိပ်အထင်ကြီးတာ။ အမေလက်ရာ အမေအိမ်ဟာ သူတို့အတွက် အရသာအရှိဆုံး အချိုမြိန်ဆုံးနဲ့အတူ အလုံခြုံချမ်းမြေ့သော ရိပ်မြုံလေး ဖြစ်နေမှာမို့ မတူရင် မတူနဲ့။ ဖားတုလို့ ခရုခုန်

အိုင်ပျက်ရုံပဲရှိမယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံပေါ်ခဲ့တာ နေမှာပါ။ ကိုကိုလေးအမေမျိုးက ရှာမရှား။ စောမှာ ဒါမျိုးမကြုံတွေ့ မခံစားခဲ့ရဖူးပါ။ အမေ့လက်ရာလည်း မမှတ်မိပါ။ ဒါပေမဲ့ အမေ့မေတ္တာဓာတ်လေးကိုတော့ မှုန်ရေးရေး သိနေပါတယ်။ ဘယ်လိုပင် စိတ်မမှန်သော်လည်း သူ့သမီးစောကိုတော့ ချစ်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဆန့်တန်းပြီး သူ့ရင်ခွင်ဆီ ဆွဲယူချင်သေးတာပဲ။ အမေ၊ အမေရယ်လို့ အသံထွက်ပြီး ခေါ်လိုက်မိပါတယ်။

“ဟဲ့ ဘာလဲသမီး”

ဒေါ်မမလေးက သူ့ခေါ်တယ်ထင်ပြီး ထူးနေပါတော့တယ်။

“သမီးကို အမေပေးစရာရှိတယ်။ အဖေကြီးရေ ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာဦးပစ္စည်းတွေ သမီးလေးကို ပေးလိုက်မယ်နော်”

“ပေးပေါ့ကွာ၊ မင်းလဲဝတ်မှ မဝတ်တော့တာ”

အမေက သံဘူးလေးနဲ့ထည့်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို စားပွဲပေါ်မှာ ဖွင့်ပြပါတယ်။ ရတနာကို မိန်းမပီပီ စောကြိုက်ပါတယ်။ ပါးစပ်ကလေးအဟောင်းသားနဲ့ ငေးကြည့်နေမိပါတယ်။ စိန်ပတ္တမြားနဲ့ နီလာတို့ကို တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ မြင်လိုက်ရတော့ ကိုယ့်ဘဝကို အိပ်မက်မက်နေသလား အောက်မေ့မိပါတယ်။ တကယ်တန်းရပြန်တော့လည်း မယူဝံ့ပါဘူး။ တန်ဖိုးရှိမှန်းသိလို့လည်း ယူထားရမှာ ကြောက်နေပါတယ်။

“သမီး မယူပါရစေနဲ့ အမေရယ်။ အမေပဲ သိမ်းထားလိုက်ပါနော်”

“ဟဲ့ မင်္ဂလာရှိအောင် ပေးတာလေ။ မပြင်းရဘူး သမီးရဲ့”

အဖေကြီးကတော့ ခြောက် ရှိသားရှာတဲ့ ကလေးမလေး ပဲ ဆိုပြီး ကြင်နာသနားသွားပါတယ်။

“ငါ့သမီးက ဒီအိမ်ရဲ့ သခင်မဖြစ်သွားပြီ။ ဖေကြီးတို့က အလုပ်တွေလည်း နားချင်ပြီ။ သားတို့သမီးတို့ကို လွှဲခဲ့ချင်ပြီ”

“ဟင် ဖေကြီးက ဘယ်သွားမှာမို့လဲ”

စောက ငိုမဲ့မဲ့လေးနဲ့ မေးလိုက်ပါတယ်။

“လောလောဆယ်တော့ ဘယ်မှ မသွားသေးပေမဲ့၊ သမီးတို့ နေသားကျသွားလို့ စိတ်ချရရင်တော့ အဖေကြီးက သက်န်းဆီးချင်တာ၊ လိုတော့ လိုပါသေးတယ်။ မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားဖူးပြီးရင်၊ ဗုဒ္ဓဂယာ သွားဦးမှာ။ ပြန်လာရင် ရိပ်သာဝင်ရမယ်”

“ကျွန်မကတော့ မြေးချီချင်သေးတယ်တော့”

“အမယ်လေး ရှင်မရေ ပုတီးကိုချ မြေးကိုမတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ မြေးဆိုတာ အမြည်းပဲနော်။ မြည်းရုံပဲရမယ်။ တကယ်အဝစားရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူ့အဖေ သူ့အမေပဲ စားရမှာ”

“အဖေကြီးကလည်း ပြောရောမယ်၊ ကျွန်မတို့ကလည်း မမျှော်ကိုးပါဘူး၊ ရှိတာတွေတောင် စွန့်ရဦးမှာပါ”

“အေးပါကွာ။ ငါက ဘုန်းကြီးဝတ်၊ မင်းလည်း ယောဂီဝတ်နဲ့ တရားထိုင်ပေါ့”

“ကောင်းပါ့တော်။ ဘုန်းကြီးဝတ်တာတောင် လိုက်ရဦးမှာလား”

“လိုက်ရမှာပေါ့၊ မင်းက ပါရမီဖြည့်ဖက်လေ။ ဆေးပေးမီးယူ တော်လေးဝင် မို့လား”

ဪ ကြားရတာ အေးချမ်းလိုက်တာ၊ သူတို့များ ကြီး

တဲ့အထိ ချစ်လိုက်ကြတာ။ ဆံဖြူသွားကြော့၊ နောက်ဆုံး ထွက်သက်ထိ ပါရမီဖြည့်ဖက်တွေပါပဲလား။ စော အားကျလိုက်တာ။

“ကဲ အိပ်ချိန်တန်ပြီဟေ့။ သမီးလည်း အမေပေးတာ ယူထားလိုက်။ သိမ်းထား။ မာဂရက်ကိုလည်း ထိုက်သင့်သလောက်ပေးခဲ့တာပဲ။ သူတို့နေတဲ့အိမ်လည်း အဖေကြီးတို့ ဝယ်ပေးခဲ့တာလေ။ ဒီ မက်မန်းဝိုင်လုပ်ငန်းကြီးကို အထင်မသေးနဲ့။ သူတို့လခစားက ဘယ်လောက်မှာမို့လဲ။ တစ်ယောက်မှ စိတ်မဝင်စားကြဘူး။ ခုတော့ မရဘူး။ ကိုကိုလေးကို ဦးစီးခိုင်းရမယ်”

“သမီးလည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ် အဖေကြီးရယ်။ နက်ဖြန် မက်မန်းခြံတွေနဲ့ ဝိုင်လုပ်ပုံတွေ လိုက်ကြည့်မယ်နော်”

“အေး ကောင်းတာပေါ့။ အဖေကြီးကတော့ ၅ နာရီလောက်ဆို ခြံထဲသွားတာပဲ။ လမ်းလျှောက်၊ လေကောင်းလေသန့်ရှူနဲ့ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းယူသလိုပါပဲကွာ”

“ကဲ စကားကောင်းနေလိုက်တာ၊ သွားကြတော့ အိပ်ကြတော့”

စောက အဖေကြီးနဲ့ အမေကြီးကို ကြုံကြုံလေး ထိုင်ပြီး ကန်တော့တဲ့အခါ ဆုတွေပေးလိုက်ကြတာ။

“ဟဲ့သား လာစမ်း။ သမီး ဘယ်လောက်လိမ္မာလဲ။ မင်းလည်း တစ်ခါတည်း ကန်တော့”

စော ဘေးမှာ လာပြီး ကိုကိုလေးလည်း နေရာယူပြီး အမေတို့ကို ကန်တော့လိုက်ပါတယ်။

ဒီလင်ဒီမယား အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေလို့ အဖေတို့ မေတို့ ပေးလိုက်တဲ့ဆုတွေ ပြည့်ဝရပါလို၏။ ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေလို့ အခါခါ ဆုတောင်းမိပါရဲ့။

ကိုကိုနဲ့ စောနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အပေါ်ထပ်ကို တက်ခဲ့ပါပြီ။

ကိုကိုက အိပ်ခန်းထဲထိ လိုက်လာပေမဲ့၊ စောကို ရင်ဝ ဆောင့်ကန်လိုက်သလိုစကားမျိုး ပြောရက်လိုက်တာ။

“ဟေ့ မင်းနဲ့ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တာ အသိဆုံးနော်။ သိပ် ကန်းတက်မနေနဲ့။ ငါ အသက်ကြီးတဲ့ မိဘတွေစကား မလွန် ဆန်ချင်လို့ လိုက်နာခဲ့ပေမဲ့ အချစ်မရှိတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ မြမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းလဲ တစ်နေ့ကျရင် ငါ့ကို စိတ်ပျက်သွားမှာ ပဲ။ မင်းငယ်ပါသေးတယ်။ သူချစ်ကိုယ်ချစ်ရှာပါကွာ။ စိတ်ကူး မယဉ်ချင်စမ်းပါနဲ့။ ငါ့ဘက်က ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲဘူး။ မင်းဘဝ မနစ်နာအောင် မင်းကိုလက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘူး။ အဖေတို့အမေတို့ မသိအောင် ဟန်ဆောင်လင်မယားလုပ်ကြ တာပေါ့။ မင်းနဲ့ ငါ ကွာရှင်းပြီးရင် ငါလဲ လွတ်ပြီ၊ ကျွတ်ပြီ။ မင်းလဲ အမေပေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေယူပြီး သွားပေတော့”

ပြောရက်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်။ စောက ကိုကိုကိုပဲ ရာ သက်ပန် ပေါင်းချင်တာပါ။ ပစ္စည်းယူပြီး ထွက်သွားရလောက် အောင် အောက်တန်းမကျပါဘူး။ ရင်ထဲက စကားတွေပါ။ ဘာမှ မပြောချင်လောက်အောင် စိတ်ထိခိုက်ရလွန်းလို့ မျက်ရည်ပေါက် ပေါက်ကျခံပြီး ငြိမ်နေလိုက်ပါတော့တယ်။

“ဟေ့ ငါပြောတာ ကြားလား”

စောက ခေါင်းမညိတ်ခေါင်းမခါ သူ့ကိုသာ မျက်ရည် အပြည့်မျက်လုံးလေးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

“ဘယ်လိုလဲကွာ၊ မျက်ရည်ပေါ်တိုင်း ငိုမနေနဲ့ ငါ ဟိုဘက်ခန်းသွားအိပ်မယ်”

အညှာအတာကင်းမဲ့သော ကိုကိုလေး။ သွားလေ သွား

ပေါ့ မတားပါဘူး။ စော တစ်ယောက်တည်းနေလာတာ မွေးက တည်းကပဲ။

ပြောပြောဆိုဆို အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသော ကိုကို လေးကို မတားဘဲ မျက်စောင်းနဲ့အတူ စိတ်ထဲက ပြောလိုက်ပါ တယ်။ ကလေးဆန်သော စောတစ်ယောက် လင်နဲ့အပျိုဖြစ်ခဲ့ရ ပြီမို့ တစ်ယောက်တည်း ယောင်လည်လည်နဲ့ အခန်းကျယ်ကြီး ထဲမှာ ကျန်နေခဲ့ပါတယ်။

တံခါး ထမိတ်ခင် လှေကားက ခြေသံကြားလို့ ချောင်း ကြည့်လိုက်တော့ မေမေကြီး တက်လာပါရောလား။ အသာလေး အသံတိတ်နေပေမဲ့ မေမေကြီးရဲ့ ခြေသံဟာ အိပ်ခန်းကို ရောက် လာပြီး တံခါးခေါက်သံပေးပါတယ်။

“လာပါပြီ။ မေကြီး” ဆိုပြီး တံခါးကို ဟပေးလိုက်ပါတယ်။

အမေကြီးက ကိုကိုလေးရောလို့ မေးရင်း အခန်းထဲကို မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်ပါတယ်။

စောမျက်လုံးလေးတွေကလည်း မို့အစ်လို့ ငိုထားမှန်းသိ သာလှပါတယ်။

“ငါ ထင်သားပဲ။ ဒါကြောင့် ဘုရားခန်းသွားမယ်ဆိုပြီး တက်လာတာ”

ကိုကိုလေးအခန်းကို အမေ သွားပါပြီ။

“ဟဲ့ သား တံခါးဖွင့်စမ်း”

ကိုကိုလေးလည်း မလွဲမကင်းသာ ဖွင့်ပေးရပါပြီ။

“သားရယ် ကိုယ့်အခန်းကို အိပ်ပါကွယ်။ ကောင်မလေး သနားစရာ။ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့။ မင်းအဖေသိရင် မိုးမီးလောင်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို စောထံ ဆွဲခေါ် လို့လာပါပြီ။

ကျေးဇူးရှင် အမေ ထွက်သွားတော့ ကိုကိုချောက

“အဖေတို့ အမေတို့နဲ့တော့ ခက်တယ်။ ငါ Dreaan bed ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ အိပ်မယ်”

“ဟာ မဟုတ်တာ ကိုကိုရယ်။ စော ကြမ်းပြင်ပေါ်ဆင်း အိပ်ပါမယ်။ ကိုကို ခုတင်ပေါ်မှာအိပ်နော်”

ဒီတော့မှ ကိုယ်တော်ချောက ကျေနပ်သွားပုံရပါတယ်။ ဘယ်အချိန်က အိပ်ချင်နေမှန်းမသိ ခေါင်းချလိုက်တာနဲ့ အိပ် ပျော်သွားပါတယ်။ ဟောက်သံများတောင်ပေးလို့။

စောမှာတော့ မျက်စိ အကြောင်သားနဲ့ မျက်နှာကျက်ဖြူ ကို မော့ကြည့်ရင်း ရှေ့ဆက်ရမယ့်ခရီးကို ဘယ်လိုအင်အားနဲ့ သွားရပါမလဲ။ ငယ်ရွယ်နုနယ်သော မိန်းကလေးပီပီ အချစ် ဆိုတာ နားမလည်ပါ။ အနားမှာ နေချင်တာရယ် စကားတွေတဝ ကြီး ပြောချင်တာရယ် တွတ်တီးတွတ်တာနဲ့ နွဲ့ဆိုး ဆိုးချင်တာ ရယ်။ ဒါလောက်ပါပဲ။ ကျန်တာတွေ စော မခံစားတတ်သေးပါ။ အချစ်ရဲ့ ရမ္မက်လှိုင်းမရှိ။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးပါပဲ။

ခုတော့ ဘာဆိုဘာမှ သာယာနာပျော်ဖွယ်မရှိ ပကတိ မျက်ရည်ပင်လယ်ဝေနေရပါတော့တယ်။ ဒါလား အချစ်စစ် အချစ်မှန်။ သာယာဖြောင့်ဖြူးခြင်းမရှိ။ တစ်ဖက်သတ်ဆန်လှပါ လား။

မနက်မိုးလင်းတော့ ကိုကိုလေးလည်း အခန်းထဲမှာ မရှိ တော့။ ဘယ်များသွားပါလိမ့်။ မျက်နှာသစ်၊ အဝတ်လဲပြီး အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာတော့

“ဟော စောလေး နိုးလာပြီလား။ ဒေါ်လေးမေ နံနက်စာ အဆင်သင့်ပြင်ထားတယ်”တဲ့။

“ဘယ်သွားကုန်ကြလဲ ဒေါ်လေးမေ။ တစ်ယောက်မှ လည်း မတွေ့ရပါလား”

အဖေကြီးနဲ့ ကိုကိုလေးက ခြံထဲသွားတယ်။ မမကြီးက တော့ ဘုရားခန်းထဲမှာ တရားထိုင်နေတယ် ထင်တယ်”

“အမေရော မနက်စာ စားပြီးပြီလား”

“မမကြီးက မနက်အစောကြီး ဘာမှ မစားတတ်ဘူး။ ကော်ဖီတစ်ခွက်ပဲ သောက်တာ။ သူမှာ ဆီးချိုသွေးချိုရောဂါရှိ နေတယ်လေ”

“ဟုတ်လား စောက ဒီအိမ်မှာ ဘာမှလည်း မလုပ်တတ် သေးဘူး။ ညက အိပ်မပျော်လို့ အိပ်ယာထ နောက်ကျသွားတာ ပါ”

“ရပါတယ် စောရဲ့၊ သူတို့က တမင်ပဲ မနိုးတာလေ။ အိပ်ပါစေတဲ့။ စောကို သူတို့က ချစ်နေကြတာ”

“သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲဟင်”

“ဪ သူတို့ဆိုတာ သူတို့မိသားစု ၃ ယောက်ကပေါ့” ဟင်အင်း ဒေါ်လေးမေ မှားနေပြီ။ ကိုကိုလေးက စောကို မချစ်ပါဘူး။ ဝဲလာတဲ့ မျက်ရည်စလေးတွေကို ထိန်းထား ရင်း ရင်ထဲက ပြန်ပြောနေမိပါတယ်။

ဒေါ်လေးမေကတော့ ဘာမှမသိပါဘူး။

“စောရေ ဒါ မေမြို့ဈေးထဲက တို့ဟူးနွေးလေ စားကြည့် ပါအုံး။ နောက်နေ့ကျရင် မမကြီးက စောအတွက် မြီးရှည်လုပ် ကျွေးမယ်တဲ့”

မစားချင်စားချင်နဲ့ စားကြည့်လိုက်တော့ အကောင်း သား။ ကလေးဆန်သော စောက သူကြိုက် ရင် ဟန်မဆောင်တန်း စားတတ်ပါတယ်။

“ကောင်းရဲ့လား စောလေး”

“ကောင်းတယ် ဒေါ်လေးမေ။ ဒီအရသာကို ကြိုက်တယ်”

“ကောင်းပါလေကွယ်။ စောကြိုက်တယ်ဆိုရင် ဒေါ်လေးမေ ဝမ်းသာပါတယ်”

စားသောက်ပြီးတော့ ပန်းခြံထဲကို ဆင်းမယ်။ ပန်းပင်တွေ ရောင်စုံပွင့်နေလိုက်တာ။

“ဒေါ်လေးမေရေ စော ပန်းခြံထဲကို ဆင်းကြည့်ချင်လို့”

“ဆင်းကြည့်လေ ကလေးရဲ့”

“ခွေးကိုက်မှာ ကြောက်တယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့ကွယ်၊ ခွေးက ကိုကိုလေးတို့နဲ့ မက်မန်းခြံထဲ လိုက်သွားပြီ”

ဟောတော် ခွေးတောင် အလုပ်နဲ့ပါလား။ စောလည်း သူတို့ကို အားကျလိုက်တာ။

“ဒေါ်လေးမေရေ မီးဖိုချောင်နဲ့ အိမ်အလုပ်တွေကို စောကူလုပ်မယ်နော်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ကလေးရယ်။ ပန်းခြံထဲ ဆင်းကြည့်မယ်ဆို သွားကြည့် သွားကြည့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေးမေ ဟင်းချက်ရင် ခေါ်နော်”

“ဟင်းက မမကြီးကိုယ်တိုင်ချက်တာ။ ဒေါ်လေးမေက ကူရုံသက်သက်ပဲ”

“ဟုတ်လား စောလည်းကူချင်တယ်။ ဒါမှ ကိုကိုလေးကို ချက်ကျွေးနိုင်မှာလေ။ ချက်တတ်အောင် အမေ့ဆီက နည်းတွေ သင်ရအုံးမှာ”

ဟုတ်ပေသားပဲ။ ဒီကလေးမလေး မဆိုးဘူးဘဲ။ လိမ္မာ

တဲ့ အတွေးအခေါ်လေးတွေရှိပေသားပဲ။

စော ခြံထဲရောက်တော့ နှင်းဆီပင်တွေနားမှာ နှင်းဆီရနံ့တွေ ရှူရှိုက်ရင်း ပျော်လွန်းလို့ ဟိုနားသွားလိုက် ဒီနားသွားလိုက် လုပ်နေတာကို ဒေါ်လေးမေက ငေးကြည့်ရင်း လှလိုက်တဲ့ ကောင်မလေး။ လိပ်ပြာလှလှလေးကျနေတာပဲလို့ ရေရွတ်နေပါတော့တယ်။

အားလုံးရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ လှပတင့်တယ်နေပေမဲ့ ကိုကိုလေးရဲ့ အမြင်အာရုံတွေကတော့ ကွယ်ပျောက်လို့နေပါတော့တယ်။

ကိုကိုလေးခမျာလည်း ဦးကျောက်စားလှပါတယ်။ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်တွေကြည့်မဆုံးပါ။ ညကလည်း ကြည့်လေ။ ဂျစ်ကန်ကန်နဲ့ ငိုနေတာ။ ဘာပြောပြော နာလည်းမနာ ပြန်လည်းမပြော။ ဘယ်လို ခေါင်းမာတဲ့ ကလေးမမှန်း မသိဘူး။

စောစန္ဒီ မင်းဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ ဆူးညောက်ခလုတ် ပြိုင်ကောင်မလေးပဲ။ ငါနဲ့ မျိုးရဲ့ကြားမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်လာတဲ့ ကဝေမ။ လူကြမ်းမ၊ မျိုးနားလည်အောင် ငါဘယ်လို ဖြေရှင်းပြရပါ့မလဲ။ အမှန်အတိုင်းပြောပြမှ ဖြစ်မယ်။ မျိုးရယ်။

အားတင်းလို့ ပြောရပေအုံးမယ်။ မျိုးကို ဘယ်လိုပြောပြရမှာလဲ။ ကောင်မလေးက ဆတ်ကျော့လတ်ကျော့လာစတာလဲ မဟုတ်။ ကိုယ်ကသာ သူ့အခန်းထဲ ဝင်နေမိတာ။ တကယ်တော့ ကိုယ့်အပြစ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဘာဆိုတာမှ မသိခဲ့ပါ။ မကျွေးလွန်မိဘူး လို့ပဲ ထင်ပါတယ် မျိုးရယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုပဲ မိဘတွေ သဘော လိုက်လျော့ခဲ့ပေမဲ့ သူ့ကို ကိုယ်တစ်ကယ်မချစ်ခဲ့တဲ့

အတွက် ကိုယ်ကွာရှင်းပြီး မျိုးနဲ့လက်ထပ်ပါရစေကာ။ ကိုယ့်ကို မမုန်းလိုက်ပါနဲ့နော်။ ကိုယ်ပြောတာတွေ ယုံပါနော်နဲ့ ပြောပြချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ ပြောမထွက်ဘူး။ မပြောပြန်ရင်လည်း ပိုဆိုးမယ်။ သူများပြောမှသိရင် ပိုဆိုးမယ်။ လူချင်းတွေ့ပြီး ပြောပြချင်တယ် မျိုးရယ်။

အတွေးမှ မဆုံးမီ ခြံထဲက အိမ်ကြီးထဲကနေ “ကိုကိုလေးတို့၊ ဖုန်းလားနောပါတယ်ခင်ဗျ” ဆိုတဲ့ အသံကြောင့် အပြေးကလေး သွားလိုက်ပါတယ်။ မျိုးဆီကဖုန်းပါ။ အဖေတို့နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာမို့ တော်ပါသေးရဲ့။

“ဟဲလို မျိုးလား။ ပြောလေ မောင်ပဲလေ”

“မောင်လား ဝမ်းသာစရာသတင်း ပြောချင်လို့။ ရှေ့အပတ်ထဲမှာ မျိုး ပြင်ဦးလွင်ဆေးရုံကို စိတ်ပညာဌာနမှူးရာထူးနဲ့ ပြောင်းရတယ်။ တက္ကသိုလ်ဆေးကျောင်းကိုလည်း စာသင်ရမယ် မောင်ရဲ့”

“ဟုတ်လား မျိုး၊ မောင်လာကြိုမယ်လေ။ ဘယ်နေ့လာမှာလဲ”

“လာမကြိုနဲ့ မောင်၊ ပင်ပမ်းပါတယ်။ မျိုးအမေလည်း ပါလာမယ်။ မျိုးအတွက် အိမ်ကလည်း ဆေးရုံဝင်းထဲမှာ ရမယ်တဲ့။ မောင်လာခဲ့လေ”

ရင်တွေခုန်လိုက်ပါတီ မျိုးရယ်။ မောင့်မှာသာ အရင်လို ဆိုရင် ခုချိန်မှာ အပျော်ဆုံးအချိန်ပေါ့။ ခုတော့ ဟိုကောင်မလေးက ဆေးရုံးသည်လို ကန့်လန့်ခဲလို့လေ။ ပြည်ပန်းညို ချိုချင်လျက် ဆားကဖျက် ဖြစ်နေပြီ မျိုးရယ်။

“မောင်၊ ကြားရဲ့လား၊ ဘာမှလည်း မပြောဘူး”

“ကြားပါတယ် မျိုးရယ်၊ အံ့ဩဝမ်းသာနေလို့ ဘာပြောရမန်းမသိလို့ပါ”

“မောင်က ပိုပြီ၊ ကဲ တွေ့မှ ပြောကြရအောင်နော် ခုတစ်ပတ်အတွင်း မျိုးမအားတော့ဘူး။ လာဖို့ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်နေရလို့”

“ဖုန်းတော့ဆက်ပါ မျိုးရယ်။ မျိုးအသံလေး ကြားချင်သေးတယ်”

“ဆက်မှာပေါ့ မောင်ရယ်၊ ဒါပဲနော်၊ ဘိုင့်ဘိုင့်”

ကဲ ဘယ်နှယ်ရှိစ၊ ကံကြမ္မာကတော့စပြီ။ မျိုးကို ဖြစ်ပျက်သမျှ ပြောပြရင် လက်ခံပါမလား။ စိတ်များဆိုး မလား။ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါမလား မျိုးရယ်။ မောင် သစ္စာဖောက်တဲ့သူ မဟုတ်ရပါဘူး။ မတတ်သာလို့သာ ဒီကောင်မလေးကို လက်ထပ်လိုက်ရပေမဲ့ လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိရပါဘူး။ မျိုးယုံနိုင်ပါမလား။

ခြံထဲမှာ အလုပ်သမားတွေ တန်းစီစုဝေးလို့ အဖေနဲ့ စကားပြောနေကြပါတယ်။ အဖေက

“သားရေ လာပါအုံးကွာ အားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရအုံးမယ်”

“ဘယ်က ဖုန်းလဲကွ”

“ရန်ကုန်ကပါ အဖေ”

“အေးကွာ လိုရင်း တိုရှင်းပဲပြောကွာ”

အဖေက သိနေပုံပဲ။ စိတ်မြန်သောအဖေ။ သူ့အလုပ်သမားတွေကို တစ်ဦးချင်း နံမည်ခေါ်ပြီး ကိုယ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးနေပါတယ်။

“ငါ့သားကတော့ လုပ်ငန်းမကျွမ်းသေးဘူး။ မင်းတို့ အားလုံးက ငါ့ကိုယ်စား ကူညီပေးကြပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာကြီး”

“ကဲ အားလုံး ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်သွားနိုင်ပါပြီ”

“သားရေ အခုတွေ့ရတဲ့ မက်မန်းခြံဟာ အဖေ သွေးနဲ့ ချွေးနဲ့ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရတာ။ စပစ်ဝိုင်ဟာ နိုင်ငံတကာမှာ နှစ် အရှည်ဆုံးက နံမည်အကြီးဆုံးပဲ။ နိုင်ငံခြားသားတွေဟာ ဝိုင် အဖြူ ဝိုင်အနီကို အလွန်နှစ်သက်ကြတာ။ မူးလဲမူးတာပဲ။ စွဲလဲစွဲ နိုင်တယ်။ မက်မန်းဝိုင်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ ယစ်မူး တယ်။ စွဲမက်စေတယ်။

မက်မန်းသီး၊ မက်မွန်သီး၊ ချဉ်စော်ကားသီးတွေလည်း ရှမ်းပြည်နယ်မှ ပြည်မအထိ အနှံ့အပြား လက်ခံစားသုံးကြတာ။ အချို့အင်၊ အချဉ်အစပ် စသည်အားဖြင့် ကုန်ထုတ်စနစ်ကောင်း ကောင်းနဲ့ အပြိုင်အဆိုင် ထုတ်လုပ်ရောင်းချရတာ စီးပွားဖြစ်ပဲ ကွ။ ပြည်တွင်းဖြစ်ကနေ ပြည်ပအထိ ထုတ်လုပ်ရောင်းချနေရ တာ။ အောင်မြင်တဲ့ စီးပွားရေးတစ်ခုပေါ့ သားရဲ့။ လုပ်ငန်းက တွင်ကျယ်လာရင် နံမည်ရလာတာနဲ့အမျှ ကြီးပွားတိုးတက်လာ တာပဲ။

ငါ့သားစိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့။ အဖေပြောမယ် မိဘလက်ငုတ် လက်ရင်းဆိုတာ အမွေဆက်ခံရတယ်။ မျိုးရိုးဂုဏ် ထိန်းသလို မိဘ စီးပွားကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရတယ်။ ဒါမှ အမျိုး ကောင်း သားကွ။ ရွှေမန်းဦးတင်မောင်သားတွေ ကြည့်လေ။ ပညာတတ်တွေ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေပေမဲ့ အဖေဖေတတ်သဘင် ကြီးကို မပစ်ပယ်ဘူး။ လုပ်ကိုလုပ်သင့်လို့ အပင်ပန်းအဆင်းရဲ ခံပြီး အမွေဆက်ခံရတယ်။

ဂရိတ်ဦးဖိုးစိန်ကြီးသားတွေလည်း အစဉ်အဆက် သဘင်ပညာကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရတာပဲ။ စောင့်လေမျိုး နွယ်ဆိုတာလို့ပဲ။ မိဘအမွေအနှစ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းရှိတာ မရှိလာပဲကွ။ သားမယုံရင် စုံစမ်းကြည့်ပါ။ အခြားနံမည်ကြီး ပွဲ

မင်းသားတွေ ခေတ်နဲ့အညီတိုးတက်နေတဲ့ ရုပ်ရှင်ပညာတွေ လုပ်နိုင်ပေမဲ့ သဘင်ပညာကိုကော့ မစွန့်လွှတ်ကြပါဘူး။ စိန်မာ ဒင်ကြီးရဲ့သားတွေလည်း ဒီလိုပဲ။ မျိုးဆက်သစ်တွေ အားလုံး၊ အားလုံးဟာ မျိုးရိုးဂုဏ်ကို စောင့်ထိန်းကြတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ။ ကျွန်တော်လည်း အခု ခွင့်ရက်ရှည် ယူပြီးရင် အပြီးအပိုင် လက်ရှိအလုပ်ကို စွန့်တော့မှာပါ။ အဖေ လည်း အသက်ကြီးပြီ။ အနားယူသင့်နေမှန်း ကျွန်တော်သိပါ တယ်။ ကျွန်တော်အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားလုပ်ပါမယ်”

“သာဓုပါ သားရယ်။ ဒီစကား မင်းအမေကြားရင်လည်း ဝမ်းသာမှာ မင်းကို မင်းအမေက သိပ်ချစ်တယ်ကွ။ သားကြီးကို အားကိုးပြီး ချစ်သလို။ မင်းကိုလည်း အငယ်မို့ တုန်နေအောင် ချစ်တာ။ မင်းတို့ ညီအစ်ကို ၂ ယောက်ကို မင်းတို့အမေ ချစ်ပုံက တော့ သူများထက်ကို ပိုတယ်။ အဖေ အသိဆုံး။ ဒါကြောင့် မင်းအမေကို စိတ်ညစ်အောင်ဘယ်တော့မှ မလုပ်မိ ပါစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

အဖေနဲ့ ဒီလို ထိပ်တိုက်စကားမပြောရတာ ကြာပါပြီ။ အိမ်မှာနေရတယ်မရှိ။ ဘွဲ့ရတဲ့အထိ ကျောင်းမှာ အနေ များခဲ့တာပါ။

ကျောင်းပိတ်လို့ အိမ်ပြန်လာရင်လည်း အမေမှာ ချက် ထားလိုက်တဲ့ဟင်းတွေ စုံနေတာပါပဲ။ သားတွေကြိုက်တတ်တာ မှန်ရင် အားလုံး လုပ်ပေးချင်တာ အမေဆန္ဒတွေပါ။ ဒါတွေကို မှတ်မိနေပါတယ်။

ဘာလေးများ ချက်ထားထား။ အနားမှာကပ်ပြီး သားရေ ဒါ သားကြိုက်တဲ့ ဝက်သားပုန်းရည်လေ။ အမေကိုယ်တိုင်ချက် ထားတာဆိုတာကတစ်မျိုး။ စားမကောင်း ကောင်းအောင် သား

ရေ အမေတို့ငယ်ငယ်တုန်းက ချက်တဲ့ ကြက်သားနဲ့ ဘူးသီးရေချို လေးလေ ဆိုတာတစ်ဖုံ။ ကိုကိုကြီးကြိုက်တတ်တဲ့ ကြက်သား ကာလသားချက်ဆိုရင် မကြာခဏချက်ရင်း ဒါကတော့ အမေ ချက်တဲ့ ကာလသမီးချက်ပေါ့လို့ ဟာသနှောပြီး ပြောတတ်ပါ သေးတယ်။

အမေဟာ အဖေနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အတွက် လူဖြစ်လာရသလိုပါပဲ။ အမေ ဦးစားပေးခဲ့ညာတာတွေပြောရင် ကုန်နိုင်ဖွယ် မရှိပါ။ အစားလည်း ညာလွန်းအားကြီးလို့ အဖေက ပြောယူရပါတယ်။

“မင်းလဲ စားလေကွာ တို့သားအဖ သုံးယောက်ကတော့ ကြိုက်ရင် ရှေ့နောက်သိတာ မဟုတ်ဘူး”

“ရပါတယ်ရှင် ကျွန်မက အသီးအရွက် ပိုကြိုက်တာပါ။ စားမှာသာ စားကြစမ်းပါ။ သားဖတတွေ စားကောင်းကြရင် ဝမ်း သာ လွန်းလို့ပါ။

ဒီအဖေဒီအမေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ချင်တာတော့ အမှန်ပါ။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်မယ်ဆိုရင် သားလိမ္မာဖြစ်ချင် တော့လည်း အခက်သား။ နောက်ဆံတင်းရလှပါလား။

ဒါပေမဲ့ မျိုးကလည်း လာတော့မယ်။ ဒီတစ်ယောက်ပဲ ချစ်ပြီး ဒီတစ်ယောက်ပဲ လက်ထပ်ချင်သော ကျွန်တော် အခက် တွေ့လှပါလား။ ကံကြမ္မာရဲ့ အလှည့်အပတ်က အားလုံးဇောက် ထိုး မိုးမျှော်ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ဘယ်လိုပြန်တည့်မတ်ရပါ့မလဲ။

အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရတော့မှာပါ။ တနင်္ဂနွေနေ့ညနေမှာ မျိုးရှိရာဆေးရုံဝင်းထဲကို သွားရအုံးမယ်။ မောင် ပြောသမျှ မျိုးလက်ခံနိုင်ပါ့မလား။

-----x-----x-----

လားရှိုးမြို့မှ ဒေါ် Dolly (ဒေါ် လီ) မအားလပ်တဲ့ကြားက တူမလေး စောစန္ဒီကို သတိရလှပါတယ်။ အဆင်မှ ပြေရဲ့လား။ လိမ်လိမ်မာမာမှ နေပါ့မလား။ ငယ်သံယောဇဉ်လေးနဲ့ မိဘမဲ့ တူမလေးဟာ သူ့လက်ပေါ်ကြီးခဲ့တာပါ။ အခုလို မြူတွေဆိုင်းပြီး နှင်းတွေကျနေတဲ့အခါမှာ အန်တီရေ ပျော်စရာကြီး သမီးချစ်တဲ့ နှင်းတွေကျလာပြီလို့ အော်ဟစ်နေတတ်ပါတယ်။

အတွေးမှ မဆုံးမိ မာဂရက်ဆီက ဖုန်းလာပါတော့တယ်။ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ရင်တမမနဲ့ ကြားပြီးတဲ့နောက်တော့ ငယ် လွန်းအားကြီးလို့ ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြစ်သွားတာမှလွဲပြီး အကောင်းလွန်နေမှန်း သိလိုက်ရပါတယ်။ မိန်းကလေး တစ် ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ အိမ်ထောင်ရေးပဲလေ။ ငယ်လွန်းသော တူမလေး အိမ်ထောင်တာဝန်တွေ ယူနိုင်ပါ့မလား။ ရင်လေး လိုက်ပါဘိ။

“မာမာရေ သတင်းကောင်းပြောရအုံးမယ်။ မာဂရက်ဆီ က ဖုန်းလာတယ်”

အမေကအသက်ကြီးလှပြီ။ သောက မပေးချင်လို့ ကောင်းသတင်းပဲ ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ ကျော်မကောင်း ကြား မကောင်းကိစ္စတွေကို ချန်ထားလိုက်ပါတယ်။

“ငါ မပြောဘူးလား ကိုတ္တိရူပံခနံပါလို့ ငါ့မြေးမလေးက သိပ်လှတော့၊ မြင်မြင်ချင်း ချစ်သွားလို့နေမှာ၊ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။ ယူမဲ့ယူလည်း စောစောယူတော့ စောစောစိတ် အေးရတယ်”

မာမာက ဖက်ဆေးလိပ်ကြီးဖွာရင်း ပြောလိုက်ပါတော့ တယ်။

“သိပ်လည်း စိတ်အေး မနေနဲ့ဦး မာမာရေ။ ဒီကောင်မ

လေးက ငယ်လွန်းတော့ ကလေးစိတ်ပျောက်ပါ့မလား”

“အိုအေ တွေးပူရန်ကော၊ တို့တုန်းကလည်း ငယ်ခဲ့တာပဲ ဘာမှကို မသိတာ။ အိန္ဒိယမှာဆိုရင် ငယ်ငယ်လေးတွေ လက်ထပ်ကြတာအပုံ။ သမီးတို့ပါပါပြောပြတာလေ၊ ယောက္ခအိမ်လိုက်သွားရတာပဲ။ သူ့ဟာနဲ့သူ အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ မာဂရက်ရဲ့ မတ်လည်းဖြစ်တော့ အတွင်းသိအစင်းသိပဲ။ ပိုးစိုးပက်စက်တော့ ဖြစ်လာစရာရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

မာမာက တွေးတွေးဆဆ ပြောနေပါတော့တယ်။ သတ္တဝါတစ်ခု၊ ကံတစ်ခုဆိုတာ အတော်မှန်တာပဲ။

မာဂရက်ပေးတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ တူမလေးဆီ ဖုန်းဆက်ရဦးမယ်။

-----x-----x-----

သူတို့တာတွေပြောခဲ့ကြလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်လာကြလဲ၊ အိုတွေးရက်ပါတယ်။ မနာလိုစိတ်တွေ သိချင်စိတ်တွေနဲ့ ငွေလည်း မဖြစ်၊ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ရအောင်လည်း သူချစ်ကိုယ်ချစ်ယူထားတာမဟုတ်တဲ့ အတွက် ဝိုင်ဝိုင်နိုင်နိုင် ပြောဆိုမရ၊ အိုစောအဖြစ်က ဆိုးလှပါတယ်။ မပိုင်တက်မွေးဘဝနဲ့ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှစ်လို့လာပါပြီ။ ငိုချင်ရက်လက်တို့ဆိုသလို...

ပြင်ဦးလွင်နဲ့ လားရှိုးက ခပ်ဆင်ဆင်ပါပဲ။ ရာသီဥတုက
လည်း အေးတော့ စော အကြိုက်။ ပြင်ဦးလွင်က လှပမှုတွေနဲ့
ပိုပြည့်စုံပါတယ်။ လည်စရာ ပတ်စရာတွေကလည်း လားရှိုးထက်
များမှများ။ တစ်နေ့တော့ အမေက ပြောပါတယ်။

“သမီးရေ စနေ၊ တနင်္ဂနွေလို အားလပ်တဲ့ရက်မှာ သမီး
ကို မရောက်ဖူးသေးတဲ့ ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်၊ ပွေးကောက် (B.E
Fall)ရေတံခွန်၊ လည်စရာတွေများတယ်။ လိုက်ပို့ရဦးမယ်။

“ရေတံခွန်တွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သမီး။ သမီးသိပ်သဘောကျမှာ”

“မြို့ပြင်ထွက်ရင်လည်း ပြည်ချစ်ဘုရားကြီးတို့၊ ပိတ်ချင်း
မြှောင်တို့ကို ဘုရားဖူးရင်း သွားလို့ရတယ်”

“ပြည်ချစ်ဘုရားကြီးက တရုတ်ပြည်က ဝယ်ယူထားတာ
လေ၊ ရွှေလီကိုအသွား မေမြို့အထွက် ကားကြီးလဲကျပြီး ဘယ်လို
မှ ပြန်တင်လို့မရတော့တာ။ ဒါကို ဒီနယ်မြေက လူကြီးတွေက
ဘုရားကြီးဟာ ပြည်ပဖြစ်တဲ့ တရုတ်ပြည်ရွှေလီကို မသွားချင်လို့
ဒီလိုဖြစ်တာ။ တိုင်းပြည်ကိုချစ်တဲ့ဘုရား၊ ‘ပြည်ချစ်’ဘုရားဆိုပြီး
အဲဒီနေရာမှာပဲ ဝန္တကုဋ်တိုက်ဆောက်ပြီး တည်ထားကိုးကွယ်

လိုက်ကြတယ်။ ‘မဟာအံ့ ထူးကံ သာဘုရားကြီး’လို့ အမည်ရတယ်”

ဒေါ်မမလေးလည်း တက်သလောက်၊ မှတ်သလောက် စောကို ရှင်းပြလိုက်ပါတယ်။

“ဘုရားကြီးက တန်ခိုးသိပ်ကြီးတာ သမီးရဲ့။ မြေတွေ တောင် ဘုရားလာဖူးကြသတဲ့။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က ဘုရား ဖူးတွေလာကြလွန်းလို့ အဲဒီအနီးအနားကလူတွေလည်း အလုပ် တွေ ဖြစ်လို့။ ကြီးပွားချမ်းသာ ကုန်တာပေါ့”

“စော ဘုရားဖူးချင်လိုက်တာ၊ လိုက်ပို့ပါနော် အမေ”

“ပို့မှာပေါ့ သမီးရယ်၊ လာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ သွားကြ တာပေါ့”

“ဒါမှ တို့အမေကွ”

ဆိုပြီး ရယ်သံလေးနဲ့ ကလေးဆန်ဆန်ပြုမှု လှုပ်ရှားလိုက် သော စောကို ဒေါ်မမလေး ကြင်နာစွာကြည့်လိုက်မိပါတယ်။

အတော် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးမလေးပါ။ ဒါကို များ ကိုကိုလေးက ဘာလို့ မချစ်နိုင်ရတာလဲ၊ ချစ်ဦးသူ ဆရာဝန်မ လေးကြောင့် များလား။

ဆရာဝန်မလေးဆိုတာလည်း နူးညံ့သိမ်မွေ့သူလေးပါ။ ငယ်သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်ကြပြန်၊ မိဘချင်းလည်းသိနေပြန်ဆို တော့ မျက်နှာပူစရာကြီးပဲ။ အို စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းလိုက်တာ။ သားကိုလည်း နားလည်၊ ဆရာဝန်မလေးကိုလည်း အားနာ။ အဆိုးဆုံးကတော့ ခုမှမြင်၊ ခုမှတွေ့ရတဲ့ မာဂရက်တူမလေး စောစန္ဒီကို ကြင်နာသနားမိတာပါပဲ။

ရှေ့ဆက်ပြီး မဖြစ်တန်တာ မဖြစ်ရအောင်တော့ ထိန်း သိမ်းပေးရတော့မှာပါ။

ဒေါ်မမလေးက တရားရှိသူပီပီ၊ လူတွေကို အကောင်း မြင်ဝါဒနဲ့ပဲ ပြောဆို ဆက်ဆံတတ်တာပါ။

အတွေးမျှင်ကို ဖုန်းသံက ဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

“ဟယ်လို အမိန့်ရှိပါ”

တစ်ဖက်က မာဂရက်ညီမ ဒေါ်လီရဲ့အသံ။

“နေကောင်းကြလား၊ ဒေါ်လီရေ အစစအရာရာ စော အတွက်တော့ စိတ်ချနော်”

မအပ်မီက ကတိတွေပေးနေသော ဒေါ်မမလေးကို လေးစားမိပါတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီလေး စိတ်ချပါတယ်။ စောစန္ဒီကို ခဏနော်”

“ရောက်လာပါပြီ၊ ဒေါ်လီ၊ ကဲ သမီးလေး သမီးလေး အဒေါ်နဲ့ ပြောလိုက်အုံးနော်”

“နေကောင်းပါတယ်၊ အန်တီဒေါ်လီ။ အဘွားရော နေ ကောင်းလား”

“အေး အားလုံးကောင်းပါတယ် သမီးရယ်၊ မကောင်း တာကတော့ ဟို ၂ ကောင်ပဲလေ၊ ထားလိုက်ပါတော့ သမီးရယ်။ သမီးသာ အဆင်ပြေအောင် လိမ်လိမ်မာမာနေပါနော်။ အရင်က နဲ့ မတူတော့ဘူး။ သမီး လျှောက်မသွားနဲ့ သူတို့စကား နားထောင် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီဒေါ်လီ၊ သမီးကို စိတ်ချပါ။ အမေ တို့က သိပ်သဘောကောင်းပါတယ်”

“အေး ရတဲ့အခွင့်အရေးကို အကုန်မသုံးနဲ့နော်၊ ကျောင်း ကိစ္စရော ဘယ်လိုလဲ၊ အန်တီကတော့ ကိုကိုလေးတို့သဘော တူရင် ပြန်တက်စေချင်တယ်။ ဘွဲ့တစ်ခုတော့ ရစေချင်တယ်

ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ သမီးလည်း ဘွဲ့ရ ပညာတတ် တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ပါတယ်။ ဒါပဲနော်၊ အန်တီ တာတာ့”

တကယ့်ကလေးလေးလိုပါလား။ ပြောဟန်ဆိုဟန်လေး က ကလေးဆန်လို့ နားထောင်ကောင်းလှပါတယ်။

“သမီး အန်တီက ကျောင်းတက်ဖို့ ပြောနေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ”

“အမေကလည်း အဲဒါ စဉ်းစားနေတာ၊ နေ့တစ်ဝက် ကျောင်းတွေ ရှိတယ်လေ။ သမီး စတန်းအောင်ရင် ဉာဏ်ကနေ High School Final ရောက်မယ်၊ ၁၀ တန်း B list ကအောင်ရင် တောင် မူလတန်းပြဆရာမ လျှောက်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးက အလုပ်လုပ်စရာမှ မလိုတာ။ ၁၀တန်းကို A list ကအောင်အောင် ကြိုးစားလိုက်ပေါ့။ ပညာလို အိုသည်မရှိတဲ့”

“ဟုတ်တယ်နော် အမေ၊ သမီးလည်း ကျောင်းတော့ တက်ချင်ပါတယ်။ အမေတို့ကိုလည်း အားနာတယ်။ ကိုကိုက ရော သဘောတူပါ့မလား၊ စိတ်ပူတယ် အမေ”

“အို ဘာလို့ သဘောမတူရမှာလဲ၊ အမေပြောပေးမှာ ပေါ့။ အလိမ္မာစာမှာရှိတဲ့၊ စာတတ်ပေတတ် ပညာတတ်မှ လူရာ ဝင်တာ”

သဘောကောင်းလိုက်တဲ့အမေရယ်။ အမေ့ကို ကျေးဇူး တင်လိုက်တာ။ ဒီလိုနွေးထွေးမှုမျိုး ရလိမ့်မယ်လို့တောင် မထင်မိ ပါဘူး။ ကိုကိုက စိမ်းကားနေတာကလွဲပြီး။ ကျန်တာက ပန်းခင်း သောလမ်းပါပဲ။

-----x-----x-----

ညစဉ်ညတိုင်း အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရ တာ၊ ကြာပါပြီ။ ညညနက်လို့ အဖေတို့အမေတို့ အိပ်ပြီဆိုရင် ကိုကိုလေးဟာ သူငယ်ငယ်က အိပ်ခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်ခန်းကို သွားအိပ်တတ်ပါတယ်။ ရှိပါစေတော့လေ။ သူမှ မကြင်ဘဲ။ စော က ဘာပြောနိုင်မှာလဲ။ သူကြင်မှ ကိုယ်ကြင်ပေါ့။ မိန်းမဈေးဖျက် ပြီးတော့၊ မရှက်မကြောက်တော့ သူ့ကို မတားတော့ပါဘူး။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တော့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲ လာအုံးမှာပါလို့ စိတ်ကို ဖြေတွေးရပါတော့တယ်။

ကြာတော့လည်း နေသားကျနေပါပြီ။ အဖေနဲ့ အမေကို မိဘအရင်းလို သဘောထားပြီး ညတိုင်း ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြု စု နေလေတော့ အမေတို့ရဲ့ မေတ္တာကို အပြည့်ရပါတယ်။ စော ရဲ့ မေတ္တာကွက်လပ်ကလေး ပြည့်လာတော့၊ ကိုကိုကိုလည်း အစ်ကို တစ်ယောက်လိုပဲ မြင်လာပါတယ်။ သနားလည်း သနား မိပါတယ်။ ကိုကိုအတွက် အနစ်နာခံပြီး ဒီအိမ်က ထွက်သွားရရင် လည်း ဘယ်အရိပ်မှာ နားခိုစရာမရှိပါ။ ဘိုးဘိုးကြီးပြောတဲ့ ရှင် ကြီးဝမ်းလည်းဝင်ခဲ့ပြီ၊ ရှင်ငယ်ဝမ်းလည်းဝင်ခဲ့ပြီ ဆိုတာလို ပုံ ရိုင်းရိုင်းသာ ခိုင်းလိုက်ချင်ပါရဲ့။

အဖေတို့ အမေတို့ အရိပ်လောက် အေးမြတာ စော ဘဝမှာ မကြုံဖူးခဲ့ပါ။ ဒီနိဗ္ဗာန်ဘုံလေးက ကိုကိုလေးပေးတဲ့ ဝေဒနာတွေတောင် မမှုတော့ပါဘူး။ အဖေအမေလို့ ခေါ်ရတဲ့ အရသာဟာ ဘာနဲ့မှ မတူ၊ လိုနေတဲ့ ကွက်လပ်ကလေးကို ရာနှုန်းပြည့်နီးပါး ဖြည့်ပေးနိုင်ပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာ မိဘအရင်းဆို ရင် တောင် သူတို့လောက် မကောင်းနိုင်ဘူးလို့ ထင်မိပါတယ်။

ညစဉ်ညတိုင်း မက်နေကျ အိမ်မက်တွေလည်း ခုတလော မလာကြတော့ပါ။ တစ်နေ့ကုန် အမေတို့ ဒေါ်လေး

မေတို့နဲ့ အိမ်အလုပ်တွေ ဝိုင်းကူနေရလို့ ည အိပ်ရာဝင်ရင် ခေါင်းချတာနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတော့တာပါပဲ။ စိတ်လေချိန်မရ တော့၊ အချိန်က ကုန်လို့ ကုန်မှန်းမသိ။ အိမ်တွင်းမှုဆိုတာ ပြီးတယ်ပဲ မရှိအောင် များပြားလှပါတယ်။

“သမီးလေးရောက်လာတော့ အိမ်ရဲ့ ဆည်းလည်းလေး ပဲဟေ့။ အလုပ်လုပ်ကြရတာလည်း မပျင်းတော့ဘူး။ သမီးရဲ့ စကားသံလေးက ရှမ်းသံလေးဝဲနေသလိုပဲ။ သိပ်ချစ်စရာကောင်း တာပဲ”

အမေ့မေတ္တာက အဲဒီလို အကောင်းမြင်တတ်တော့ ယောက္ခမနဲ့ကို မတူတော့တာပါ။

ဟင်းချက်ရင်လည်း ဘေးနားက အမေးအစမ်းထူတာ တွေ ဖြေရတာ အမော၊ တစ်ခါတရံ မပြောတတ် ပြောတတ် ပြောတာတွေ မေးတာတွေက ဒေါ်လေးမေတို့မှာ ရယ်ရလွန်းလို့ ဘာမှလည်း မလုပ်တတ်တော့ သူ့အနားလာရင် ဘာမှ အား မကိုးရပေမဲ့ အပျင်းတော့ အတော်ပြေတာ။

“မအေးမေရေ၊ သမီးလေးကို ကျောင်းပြန်တက်ခိုင်းရ မယ်၊ အိမ်မှာ၊ ဟိုစပ်စပ်ဒီစပ်စပ်ပါနေနဲ့ ကလေးရဲ့ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း ဘာမှ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး”

“သမီး ကျောင်းနေဖို့ သေချာသွားပြီလားအမေ၊ ကိုကို က သဘောတူလားဟင်”

“အို ဘာလို့ မတူရမှာလဲ။ သူက လူ့အေးပါ သမီးရယ်၊ ခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲမသိပါဘူး။ စိတ်ကိုတိုတက်နေတယ်။ သူ့ဒေါသက ဝင်တယ်မရှိဘူး။ အမြဲထွက်နေတာပဲ”

“သူက သမီးကိုမှ မချစ်ဘဲ အမေရယ်၊ သမီးကို မြင်တိုင်း ဒေါသထွက်နေမှာပေါ့”

“ဪ သနားစရာ ကလေးမလေးရယ်၊ အမေ ကိုယ် ချင်းစာမိလိုက်တာ”

“သမီးဘာလုပ်ပေးပေး အကောင်းကို မထင်ဘူး အမေ ရယ်၊ သမီးကို ဘာလို့များ မုန်းနေပါလိမ့်။ သမီးလည်း သူ့ အကြိုက်ကို ကြိုးစားလုပ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူက လက်မခံဘူး။ အမြဲအော်ခံရတာပဲ”

“အလကားပါ သမီးရယ်၊ သူ ဟန်ဆောင်နေတာပါ။ အခု သမီးကျောင်းတက်ရင် ကြည့်နေ အူတိုလာလိမ့်မယ်။ အဲဒါ ချစ်ခြင်းအစပဲ”

“တကယ်လား အမေ၊ အူတိုရင် ချစ်လာလို့လား”

“ဒါပေါ့ သမီးရဲ့၊ အူတိုပြီဆိုရင် ချစ်လာလို့ပေါ့။ မြင်ပါ များတော့ ပြယ်တယ်တဲ့၊ မတွေ့ရတော့လည်း မြင်ချင်လာတယ် တဲ့။ ချစ်ခြင်းတရားဟာ ဆန်းကျယ်တယ်။ သမီးရဲ့ တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် အချစ်ချင်းလည်း မတူတက်ကြဘူး။ ချစ်ပုံချစ် နည်း ကွဲပြားတတ်ကြတယ်။ ကိုကိုလေးအနေနဲ့ သမီးကို တစ် နေ့ကျရင် ချစ်မလာဘူးလို့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ။ သူ့ရဲ့မသိစိတ်က လက်ခံနိုင်လို့သာ သမီးကို လက်ထပ်ခဲ့တာပေါ့။ သမီးရဲ့ နုနယ် တဲ့ ချစ်စဖွယ်မျက်နှာလေးဟာ ဘယ်ယောက်ျားကိုမဆို ဖမ်းစား နိုင်စွမ်းရှိပါတယ်” လို့ အမေက မှတ်ချက်ချနေပါတယ်။

စောကို အားပေးတဲ့ အမေ့ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်များတောင် လည်မိပါရဲ့၊ တကယ်တော့ မိန်းမသားဖြစ်လို့သာ ရှက်လွန်းလို့ နသားဘာရား မလုပ်ပေမဲ့ ကိုကိုနားတော့ ကပ်ချင်သား၊ ဇာယ်လိုပင် အမေတို့ရဲ့ အေးမြတဲ့ ၅၂၈ မေတ္တာရထားပေမဲ့လဲ ကိုကိုအချစ်ကိုတော့ လောဘကြီး တယ်ပဲ ဆိုဆို တောင့်တမိသားပဲ။

“ကဲ သမီးလေး ဝမ်းနည်းမနေနဲ့တော့နော်။ သမီး ကျောင်းတက်ပြီး၊ ၁၀တန်းအောင်အောင် ကြိုးစားပြီး ဘွဲ့တစ်ခု ယူလိုက်နော်”

ဟုတ်ပါတယ်။ ဘွဲ့တစ်ခုတော့ရမှ ဖြစ်မှာပါ။ ကိုကိုက သူ့ချစ်ဦးသူ ဒေါက်တာ ခင်မျိုးဦးကို အထင်ကြီးလေးစားပြီး ချစ် နေတာ နေမှာ။ စောရဲ့စိတ်ထဲမှာ တိတ်တခိုးနဲ့ ဒေါက်တာ ခင်မျိုးဦးကို ပြိုင်နေပါတော့တယ်။ အချစ်ကြောင့်လည်း မနာလို ဖြစ်မိပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်လိုက် တာ။ ဪ အတ္တတွေ၊ မာနေတွေနဲ့ ပူလောင်လိုက်တာ။

“အမေ သမီးကျောင်းတက်ပြီး ဘွဲ့တစ်ခုရအောင်ယူပါ မယ်။ အမေကူညီပါနော်”

“အေး အမေ ဝမ်းသာတယ်သမီး။ သမီးအဖေနဲ့ ကိုကို ကလည်း သဘောကျမှာ။ သူတို့က ပညာပါရမီ သိပ်ဖြည့်ချင်တာ အမေတို့အလုပ်သမားတွေရဲ့ သားသမီးတွေဆိုရင် ပညာသင်စား ရိပ် ထောက်ပံ့ခဲ့တာ။ ထာဝရ ပညာ (foundation)ဖောင်ဒေးရှင်း စိုက်ထူထားတာသမီးရဲ့”

အမေနဲ့ စောစန္ဒီတို့ ပြောဆိုတိုင်ပင်နေတဲ့အချိန်မှာ ကိုကိုလေးတစ်ယောက်လည်း သူ့သောကနဲ့သူ ချစ်ဦးသူ မျိုးထံ သွားတွေ့ဖို့ ပြင်ဆင်နေပါတော့တယ်။

အမေတို့ကတော့ စောစန္ဒီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မြှောက်စားနေလိုက်ကြတာ။ ကျောင်းဆက်ထားမယ်တဲ့။ လုပ် လိုက်ကြပေါ့။ ဘာမှ တားဆီးစရာလည်း မလိုဘူး။ မကန့်ကွက်ပါ ဘူး။ ကြိုက်တာလုပ်ကြလို့။ စိတ်ထဲက ပြောဆိုနေမိပါတယ်။

ပြင်ဦးလွင်ရဲ့ညနေခင်းလေးက သာယာလှပလိုက်ပါတိ။ ချယ်ရီပွင့်ဖတ်တွေက မြေနီလမ်းပေါ်မှာ ပန်းမွှေယာခင်းထား

သလိုပါပဲလား။ အချိန်အခါမဟုတ် ရွာထားသော မိုးကြောင့် ပွင့်ဖတ်တွေက ကြွေချင်တိုင်း ကြွေထားလိုက်ကြတာ။ တစ်လမ်း လုံး ပါပဲ။ လမ်းဘေးဝဲယာ တစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ အတန်းလိုက် စီစဉ်ထားတဲ့ ချယ်ရီတွေက ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်နေပါတော့တယ်။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး လမ်းလျှောက်လာခဲ့တာ ခြေလှမ်းတွေက လေးလံလှပါလား။ ဆေးရုံနဲ့ ကိုကိုလေးတို့ အိမ်က မဝေးလှပါ ဘူး။ မကြာမီမှာ ဆေးရုံအဝင်ဂိတ်ကို တွေ့နေရပါပြီ။

ဂိတ်စောင့်ကို မေးပြီး ဒေါက်တာခင်မျိုးဦးလို့ ရေးထား တဲ့ ဆိုင်းဘုတ်နဲ့ တိုက်ပုလေးကို ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ မျိုးကလည်း မျှော်နေသူမို့ မြင်ပါတယ်။ လာ ကိုကိုမောင်လို့ ယဉ်ယဉ်ကျေး ကျေးလေး ခေါ်ရင်း ဧည့်ခန်းထဲကို ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာတော့ မျိုးအမေရှိနေပါတယ်။ မျိုးအမေ က ခန့်ခန့်သွယ်သွယ်နဲ့ အသားအရည်ဖြူဝင်းပါတယ်။ မျိုးက သူ့အမေနဲ့မတူဘဲ အဖေတူသမီးမို့ ခပ်ညိုညိုစိမ့်စိမ့်လေးနဲ့ ရွက် ကြမ်းရေကျိုယဉ်တယ်ဆိုယုံလေးပါ။ ကိုကိုလေး မျက်စိထဲမှာ တော့ အလွန်ချမ်းမြေ့ပါတယ်။

“လာ ကိုကိုလေးရေ ထိုင်အုံး။ ဒေါ်ဒေါ် စားစရာ စီစဉ် လိုက်ဦးမယ်”

“ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့။ ဒေါ် ဒေါ်တို့က ပင်ပန်းလာတာပါ။ ခုပဲအိမ်က ကော်ဖီနဲ့မုန့် စားလာ လို့ မဆာပါဘူး”

မျိုးက အလိုက်တသိနဲ့ သူ့အမေကို ပြောလိုက်ပါတယ်။

“မေမေ ဘာမှ မလုပ်နဲ့တော့။ သူက ဆာရင် အားမနာ တတ်ပါဘူး။ မျိုးလဲ ညောင်းနေလို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ရအောင် ညှေခင်းက သိပ်သာယာတာပဲ။ ကိုမောင်ကို စောင့်နေတာ”

တော်ပါသေးရဲ့။ မျိုးနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြော ချင်နေတာ အတော်ပဲ။ မျိုးက သိပ်တော်တာပဲ။ ကိုယ့်မျက်နှာကို ဖတ်တတ်တယ်လို့ စိတ်ထဲက ပြောနေမိပါတယ်။

စကားတစ်လုံးမှ မဆိုဘဲ လျှောက်နေကြရင်း မျိုးက စတင်မေးလိုက်ပါတယ်။

“မောင်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါ လား။”

“မောင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မျိုးရယ်”

“ဘာမှသာ မဖြစ်တယ် မောင့်မျက်နှာက မရွှင်လန်းပါ ဘူး။ မျိုးကို ပြောပြပါဦး ဘာဖြစ်နေလဲ”

“မျိုးက စိတ်ရောဂါဆရာဝန်ပီပီ ကိုယ့်ကို စိတ်ကျန်းမာ ရေး မကောင်းဘူးလို့ ပြောချင်တာလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်”

မျိုးက ရယ်မောရင်း ဖြေပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်ဆိုတာ သူတို့အထူးပြုတဲ့ ဘာသာရပ် ဆိုင်ရာ ရောဂါကိုပဲ ဦးစားပေးစဉ်းစားတတ်ကြတယ်။ ဘာဖြစ် ဖြစ် ထိပ်ဆုံးကတော့ စိတ်ဝေဒနာကို သံသယဖြစ်မိတတ်ကြ တယ်။ ကင်ဆာအထူးကုကလည်း ကင်ဆာရောဂါကို အရင်ဆုံး စဉ်းစားတတ်ကြတယ်။ ဒါ သဘာဝပဲလေ။

အထူးသဖြင့် စိတ်ရောဂါကတော့ ဗိုက်နာလည်းစိတ်က ဖြစ်တာလား။ အိပ်မပျော်လည်း စိတ်ကြောင့်လားဆိုပြီး ခန့်မှန်း လေ့ရှိကြပါတယ်။

မျိုးက ရယ်နိုင်ပေမဲ့ ကိုယ့်မှာ မရယ်နိုင်ပါဘူး မျိုးရယ်။

“ကဲပါ မောင်ရယ် ဟိုနားလေးမှာ ခဏထိုင်ကြရအောင် မျိုးနဲ့တွေ့ရင် ပြောစရာတွေ အများကြီးပဲဆိုတာ ပြောပြပါအုံး”

သစ်ပင်အောက်က အမြစ်ဆုံပေါ်မှာ ထိုင်ကြရင်း တစ် ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိကြပါတယ်။

မျိုးရဲ့ ဖြူစင်တဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ ကြာကြာ ရင်မဆိုင် ရဲပါဘူး။ မျိုးလက်ကလေးကို မလွတ်တမ်းကိုင်ပြီး၊ စကားစဖို့ ကြိုးစားနေမိပါတယ်။

“မောင့်လက်တွေက အေးလို့ပါလား။”

မျိုးက ကိုယ့်လက်တွေကို ဆုပ်နယ်ပေးရင်း စိုးရိမ်စကား ဆိုပါတယ်။ မျိုးရဲ့ ကြင်နာတဲ့ မေတ္တာဓာတ်ကြောင့် ကိုယ့်စိတ် တွေ တည်ငြိမ်လာပါပြီ။

“မျိုး”

“ရှင်”

မျိုးက ကိုယ့်မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်နေပါတယ်။

“မျိုး၊ မောင့်အကြောင်းသိပါတယ်နော်၊ မောင် ခုပြော မယ့် စကားတွေဟာ သစ္စာစကားတွေပါ။ မောင် မမှန်တာ မပြော တတ်တာ မျိုးသိပါတယ်”

“အမလေးမောင်ရယ်၊ ဘာပြောမှာမို့ ဒါလောက် နိဒါန်း ပျိုးနေရတာလဲ၊ ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ။ မောင့်ကို မျိုးက အမြဲ ယုံပြီးသား”

“မောင် မျှကို အသက်လောက်ချစ်တာလည်း မျိုး သိပါ တယ်နော်”

“သိပါတယ် မောင်ရယ်၊ ခုမှ ချစ်ရေးစဆိုနေသလိုပဲ၊ လက်တောင်ထပ်ရတော့မယ့်ဥစ္စာ”

မျိုးစကားကြားရတော့ ပြောရမှာ အားနာလိုက်တာ ဒါ ပေမဲ့ မပြောလဲမဖြစ်လို့ ဇွတ်နှစ်ပြောရတော့မယ်။

“မျိုးကို လူချင်းတွေ့မှ ပြောမယ်ဆိုတာ ဖုန်းထဲက

ပြောရင် မရေလည်မှာစိုးလို့ပါ”

မိုးက ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်နဲ့ နားစွင့်နေပါတယ်။

“မောင်လေ... မလွဲမရှောင်သာလွန်းလို့ မိန်းကလေး

တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်ရတယ်။ မိုးရယ်”

“ဘာပြောလိုက်တယ် မောင်”

မိုးက သူ့နားသူ မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩသွားပါတယ်။

“မောင် စနေတာ မဟုတ်ပါဘူးမိုး။ မောင်ဘယ်တုန်းက

စဖူးနောက်ဖူးလဲ။ မိုးရယ် မောင် တကယ်ပြောနေတာပါ”

မိုးမျက်နှာလေး ညှိုးကျသွားတော့ ဆက်ပြောရခက်နေ ပြန်ပါတယ်။

“မိုးကို မောင်တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်။ မောင်အခု

ပြောနေတာဟာ အမှန်တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ”

ဆိုပြီး ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင် ပြောပြလိုက်ပါတော့ တယ်။ အစကတည်းက ပြောရမယ့်စကားတွေကို အစီအစဉ် တကျ ရွေးချယ်ထားပြီးဖြစ်လို့ တစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ ပြောပြီး သွားပါတော့တယ်။

မိုးမျက်နှာလေးကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ တော့ ရင်နာလှပါတယ်။ မိုးရင်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်သွားပါပြီ ဆိုတဲ့ ပုံစံလေးနဲ့ အာစေးထည့်ထားသလို ဘာမှ ပြန်မပြောလာပါဘူး။ မတုန်မလှုပ်ငေးငေးလေး ငိုနေလို့ သူ့ ပခုံးလေးကိုလှုပ်ပြီး

“မိုးရယ် မောင့်ကို စိတ်နာသွားပြီလား၊ သိပ်စိတ်ဆိုး သွားပြီလား”

မိုးက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးနဲ့ ခေါင်းယမ်းပြပါတယ်။

“မိုးက တိတ်ဆိတ်လေ၊ ကိုယ်က အနေရခက်လေပါပဲ။

မိုးကို ကိုယ်သိပ်မြတ်နိုးပါတယ်။ မိုးပေးတဲ့ အပြစ်ကိုလည်းခံယူ ပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဒီနေ့ထက်ထိ အဲဒီ မိန်းကလေးကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ထိခဲ့ပါဘူး။ ဒါကိုတော့ ယုံပါ။

အဖေတို့အမေတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ကိုယ့်ရဲ့ယောက်ျား ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့် အဲဒီ မိန်းကလေးကို တာဝန်ယူရပေမဲ့၊ ကိုယ့်လက်တွဲဖော်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကိုယ် သူ့ကို မကြာမီ ကွာရှင်းနိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ်”

မိုးက ကိုကိုလေးမျက်နှာကို အထိတ်တလန့် ကြည့် လိုက်မိပါတယ်။

ဖြစ်ရလေ ကိုမောင်ရယ်။ ကိုမောင်ဘာတွေ ကြံစီနေ တာလဲ၊ မိုးအချစ်ကို ဆက်ရဖို့လား။ ကိုမောင့်ကို ဘယ်လိုပဲချစ် ချစ် ကိုမောင့်ကို မယူရဲတော့ပါဘူး။ မိုးအသိုင်းအဝိုင်းက၊ တစ်ခု လပ်ဖြစ်သွားတဲ့ ကိုမောင့်ကို လက်ခံနိုင်ကြမယ် မထင်ဘူး။ ကံ ကြမ္မာမုန်တိုင်းက အငြိုးနဲ့ တိုက်ခတ်နေပါပေါ့လား။

မိုးက ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ စာရိတ္တကို ယုံလို့ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပေ မဲ့ မိုးရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်က လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး တစ် ဖက်က မိန်းကလေးခမျာလည်း တစ်ခုလပ်တစ်လင်ကွာဘဝနဲ့ နစ်နာရပြီပေါ့။ မဖြစ်ဘူး။ ကိုမောင့်ရဲ့ ဒီကွာရှင်းဖို့ကိစ္စ မဖြစ်သင့် ဘူးလို့ မိုးရင်ထဲက ပြောနေမိရင်း

“ကိုမောင်၊ စိတ်လိုက်မှာန်ပါ မလုပ်ပါနဲ့ဦး၊ စဉ်းစားပါ ဦးနော်” လို့ ကဗျာကယာ တားမြစ်လိုက်ပါတယ်။

“မောင် ဘာကို စဉ်းစားရဦးမှာလဲ မိုးရယ်။ ဒါဟာ အစကတည်းက ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ”

“နေပါဦး ကိုမောင်ရယ်၊ မိုးတို့ ကိုမောင်တို့ဆိုတာ စဉ်း စားတတ်တဲ့ အရွယ်တွေ ရောက်နေပါပြီ။ အသိပညာက အတတ်

ပညာထက် ပိုသင့်တာပါ။ ဖြစ်ချင်တာနဲ့ လုပ်သင့်တာ ခွဲခြားနိုင် ရမယ်လေ၊ တစ်ဖက်က မိန်းကလေးခမျာ ကလေးသာသာပါ။ ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုးသလို ဖြစ်သွားရင် မကောင်းပါဘူး။ နုနယ်တဲ့ အသည်းနှလုံးလေးကို ဒဏ်ရာမပေးသင့်ပါဘူး ကိုမောင်ရယ်”

“ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူး မျိုးရယ်၊ သူက ကိုယ့်ချစ်သူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့ဘာလို့ ကိုယ်နဲ့သူနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ကြောင်း အဖေ တို့ကို ရှင်းမပြရတာလဲ”

“ဒီလို လက်လွတ်စပယ် မပြောပါနဲ့ ကိုမောင်ရယ်၊ အခု ကိစ္စက၊ သူက ကိုမောင်အခန်းကို လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုမောင် က သူ့အခန်းကို ကျူးကျော်ခဲ့တာ မို့လား”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ မျိုးရယ်၊ ကိုမောင် အမူးလွန်သွားလို့ ပါ”

“ကဲပါ ကိုမောင်ရယ်၊ မျိုးလည်း ကိုမောင်နဲ့ သိပ်အတိုက် အခံ မပြောချင်တော့ပါဘူး၊ ဒီကိစ္စက အငိုလွယ်သလောက် အရှက်ခက်တယ်။ ကိုမောင်တစ်ဖက်သတ် ဇွတ်လုပ်လို့မရဘူး။ ကိုမောင်ရဲ့ မိသားစုအရေးမို့ သေချာစဉ်းစားပါ။ မျိုးကတော့ ကိုမောင်နဲ့ မေတ္တာမမျှခင်ကတည်းက အထက်တန်းကျောင်းက သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်နဲ့ နားလည်ပေးလို့ရပါတယ်။ သူငယ်ချင်း ဆိုတာ ရာသက်ပန် သူငယ်ချင်းပဲပေါ့။ ဖူးစာမပါလို့ လမ်းခွဲရ လည်း မိတ်ဆွေရင်းချာတွေလို ဆက်ဆံနိုင်ရမှာပေါ့”

သဘောထား ပြည့်ဝလိုက်တာ မျိုးရယ်။ မျိုးကို လက် လွတ်ရမှာ ကိုယ်မတွေးရဲပါဘူး။

“ကဲ ကိုမောင်ရေ မျိုးတို့ ထိုင်ပြောနေကြတာ ကြာသွား ပြီ မေမေ မျှော်နေရော့မယ်”

တည်ငြိမ်အေးချမ်းသော မျိုးကတော့ ရင်ထဲက ခံစား ချက်တွေ မြိုသိပ်နိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်မှာသာ မသေချာ၊ မရေရာ သော အနာဂတ်ကို ဘယ်လိုခရီးဆက်ရမှာလဲ၊ လမ်းပျောက် သွားပြီ။ မျိုးရယ်၊ လက်တွဲဖြုတ်ချခဲ့ပြီလား။ ယောက်ျားတန်မဲ့နဲ့ အားငယ်ရမှာလည်း မသင့်တော်မှန်းသိပါတယ်။

“ကိုမောင် မှန်ကန်သော ဆုံးဖြတ်ချက် ချနိုင်ပါစေ။ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် သူတစ်ပါး စိတ်ဆင်းရဲသွားရင် လည်း မကောင်းဘူးဆိုတာ ကိုမောင်သိပါတယ်နော်။ မျိုးလည်း လာလည်ပါဦးမယ်။ ကိုမောင်မိဘတွေကိုလည်း နှုတ်ဆက်ရင်း၊ ကိုမောင်ဇနီးလေးကိုလည်း မိတ်ဆက်ရဦးမယ်လေ”

ရင်နာနာနဲ့ ပြောနေမှန်း သိပါတယ် မျိုးရယ်။ မျိုးဆီက ခွင့်မလွှတ်လို့ အမုန်းတွေပေးရင်လည်း ခံရမယ့်ဘဝပါ။ ခုတော့ ထင်တာထက်တောင် မျိုးအသည်းက ရင့်ကျက်လှပါလား။ အပြန် လမ်းမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာနဲ့ လေးလံသော ခြေလှမ်းများ သယ်ဆောင်ရာ၊ ဆေးရုံဝင်း မျိုးတို့အိမ်ဝကို ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

“မျိုး မောင်ပြန်တော့မယ်နော်”

မျိုးက ခေါင်းညိတ်ပြပါတယ်။ အပြီးတိုင် နှုတ်မဆက် ပါရစေနဲ့ မျိုးရယ်။ ပြန်လည် ဆုံဆည်းခွင့်လေးပေးပါ။ မျိုးရင်ခွင် မှာပဲ ရာသက်ပန် ခိုနားပါရစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်။

မျိုးကတော့ မေ့မေ့ကိုလည်း နှုတ်မဆက်နိုင်ပါ။ တင်း ထားသော စိတ်တွေကို အခန်းထဲက အိပ်ရာပေါ်မှာ မှောက်ယား ထိုးရင်း မျက်ရည်မိုးတွေ သွန်ချလိုက်တော့မှ ဖြေရင်း ဖြေရင်း ပျော့ခွေသွားပါတော့တယ်။

အရင်ကတော့ ဘယ်က ပြန်လာပြန်လာ အမေနဲ့ အရင် စကားပြောတာပါ။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဘာဖြစ်လာပါလိမ့်မလဲ။

ကိုကိုလေးနဲ့များ စိတ်ကောက်လာတာလား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူတို့က အလွန်ရင့်ကျက်ကြတာ။

အတွေးများနဲ့အတူ မျိုးအခန်းရှေ့ကနေ လှမ်းခေါ်လိုက် ပါတယ်။

“သမီးရေ... မေမေ သမီးပြန်လာရင် ထမင်းအတူ စားဖို့ စောင့်နေတာ”

မေမေတို့ကို အေးအေးဆေးဆေးမှ ဖွင့်ပြောရမဲ့ဖြစ်ရပ် တွေမို့ ခုနေတော့ ဘာမှ မပြောချင်သေးပါ။ ဒါကြောင့် ဟန် ဆောင်ကာ နေရဦးမယ်။ ဒါကြောင့်

“မေမေရေ သမီးတို့ အပြင်ကစားလာတာ၊ မေမေစား နှင့်ပါနော်”

ဪ ခက်ပါဘိ။ တစ်အိမ်လုံးမှ ၂ ယောက်တည်းရှိ တာ သူက စားလာပြီဆိုတော့ တစ်ယောက်တည်းပဲ စားရပေဦး တော့မယ်။ သူ့အဖေမဆုံးမီကတည်းက ကိုကိုလေးနဲ့ စေ့စပ် ထားတာ။ ဆုံးပြီးခါစ တစ်နှစ်အတွင်း လက်မထပ်ချင်သေးလို့ အချိန်တွေဆွဲထားတာ။ ခုတော့ ဒီတစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး အတွက် စိတ်အေးချင်ပြီ။ သူ့အဖေမရှိသော အိမ်ကြီးမှာ တစ် ယောက်တည်းမနေခဲ့ချင်လို့ သူပြောင်းရွှေ့ရာ လိုက်လာရတာပါ။ တကယ်တော့ တရားစခန်းဝင်ချင်ပြီ။ အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခု ဖြစ်လို့ စောင့်ရှောက်နေရတာ။ မြန်မြန်အိမ်ထောင်ချပေးမှ ဖြစ် တော့မယ်လို့ အတွေးများဝင်လာပါတယ်။

မျိုးဘဝ စဉ်းစားရပြီ။ အရင်ကတော့ ချစ်ဦးသူမောင်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး ပျော်ရွှင်သောအိမ်ထောင်ရေးဘဝလေး တည် ဆောက်မလို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာ။ ခုတော့လည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲကုန်ပြီ။ ဪ တရားကျစရာပေပဲ။ နေ့လယ်က ပျော်

ရွှင်နေတဲ့စိတ်တွေဟာ ခုတော့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားပါပြီ။ မမြ သော လောကဓံပေးလား။

ကဲ မရွှေမျိုး။ ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်မလဲ။ အမေနဲ့ပဲ နေရုံ ပေါ့။ အမေလည်း အသက်ပြီးပြီ။ ယောက်ျားဆိုတာ အတော် စိတ်မချရတာပဲ။ အလွန်တည်ကြည်တဲ့ ကိုကိုလေးတောင် ဒီလို ဖြစ်လာမှတော့ ဘယ်သူ့ကို ယုံစားရတော့မှာလဲ။ တော်ပါပြီ အိမ် ထောင်ရေးကို နောက်ထပ် မစဉ်းစားလိုတော့ပါ။ အမေ့ကို ဘယ်လိုပြောရပါ။

အကြောင်းတမျိုးမျိုးတော့ ပြရမှာပေါ့။ ကိုကိုလေးကို လည်း သစ္စာမရှိ။ ကတိမတည်တဲ့ယောက်ျားအဖြစ် အထင်မခံရ စေချင်ပါ။ ငယ်ငယ်က သံယောဇဉ်နဲ့ ပစ်ပစ်ခါခါ မလုပ်ရက်ပါ။ သူ့ကောင်းမှုလေးကိုလည်း သွားကြည့်ချင်သေးတယ်။

ကံစီမံရာ ခံရတာ လောက ဓမ္မတာပဲလေ။ မောင်တစ် ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မ။ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံး ချစ်သူအဖြစ် ကျွန်မအချစ်တွေကို စတေးလိုက်ပါပြီ။

ကိုကိုလေးအိမ်ကို ရောက်တော့ မှောင်နေပါပြီ။ အား လုံးက ထမင်းစားစောင့်နေကြတယ် ထင်ပါရဲ့။ ထမင်းမဆာ လောက်အောင် စိတ်ထိခိုက်လာပေမဲ့ အဖေတို့အမေတို့က ထမင်းကို အချိန်နဲ့မစားရင် မကြိုက်တတ်လို့ အိမ်စည်းကမ်းအရ မစားချင်စားချင် စားရမှာပါ။ အဖေက ည ၇နာရီနောက်ပိုင်း ထမင်းစားတာ မကြိုက်၊ ကလေးဘဝကဆိုရင် ၆နာရီမှာ မောင်း တီးပြီး ညီအစ်ကို ၂ ယောက်ကို ထမင်းခိုင်းအရောက်လာစေ

တာပါ။ အဖေစည်းကမ်းက တိကျပြတ်သားလွန်းလို့ ညီအစ်ကို ၂ ယောက်လုံး တုတ်တစ်ချက် မရိုက်လဲ ကြောက်နေရတာပါ။ အဖေရဲ့ ဆုပေးဒဏ်ပေးစနစ်က ကြီးတဲ့အထိလည်း ခံနေရတုန်း ပါပဲ။

ကိုကိုလေး ဘယ်သွားနေလို့ နောက်ကျရတာလဲ။ မိဘကို မညာချင်ပါ။ အလိမ်မခံချင်ရင်မမေးနဲ့လို့ သူငယ်ချင်းတွေ ရဲ့ ဟာသစကားဟာ ကိုကိုလေးအတွက် မဟုတ်ပါ။

အဖေကမေးလာမှတော့ ပြောပြရတော့မှာပေါ့။

“အဖေတို့ကို ပြောမလို့ပါပဲ။ ဒီနေ့ ဒေါက်တာခင်မျိုးဦးတို့ ပြင်ဦးလွင်ကို ပြောင်းလာကြလို့ သွားတွေ့နေတာပါ”

“ဟေ ဘယ်တုန်းကလဲကွ”

အဖေက အံ့ဩသွားသလို အမေနဲ့ စောစန္ဒီလည်း ပါးစပ် အဟောင်းသားနဲ့ ထိတ်လန့်သွားပုံရပါတယ်။

“ဒီနေ့ပဲ၊ အဖေ သူတို့ ဆေးရုံဝင်းထဲမှာ အိမ်ရတယ်။

အဲဒါ သား သွားတွေ့တာပါ။ မသွားလို့မကောင်းဘူးလေ။ သား တို့ကိစ္စကိုလည်း ရှင်းပြရသေးတယ်။ အဖေ ဒီလိုပဲ သစ်စိမ်းချိုးချိုးသလို လုပ်ရင် မျက်နှာပျက်စရာတွေ ဖြစ်လာမှာပေါ့”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း၊ သားပြောတာ လက်ခံနိုင်စရာ ရှိတယ်လို့ ဒေါ်မမလေးက တွေးမိပါတယ်။

“အေး ရှင်းအောင်လုပ်ကွာ၊ မရှင်းမရှင်းတော့ မဖြစ်စေနဲ့”

အဖေက ထမင်းတောင် ကောင်းကောင်းမစားနိုင်လောက်အောင် စိတ်ရှုပ်သွားပုံရပါတယ်။

အမေကတော့ သူ့ယောက်ျားအရိပ်အကဲကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံပါပဲ။

သားဘက်ကလည်း ကြည့်ကြပါဦး အဖေတို့အမေတို့ ရယ်။ သားလည်းစိတ်ဆင်းရဲလှပါတယ်လို့သာ အော်ပြောလိုက်ချင်ပါရဲ့။

အဆိုးဆုံးကတော့ စောပေါ့။ မျက်လုံးလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နဲ့ ဘာမှလည်း ဝင်မပြောရ။ ရင်ထဲမှာသာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ လွန်ကဲလာတော့တာပါပဲ။

သူတို့ဘာတွေ ပြောခဲ့ကြလဲ။ ဘာတွေဖြစ်လာကြလဲ။ အို တွေးရခက်ပါတယ်။ မနာလိုစိတ်တွေ သိချင်စိတ်တွေနဲ့ မေးလည်းမဖြစ်၊ စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်ရအောင်လည်း သူချစ် ကိုယ်ချစ် ယူထားတာမဟုတ်တဲ့အတွက် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောဆိုမရ။ အို စော အဖြစ်က ဆိုးလှပါတယ်။ မပိုင်ဝက်မွေးဘဝနဲ့ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှစ်လို့လာပါပြီ။ ငိုချင်ရက် လက်တို့ဆိုသလို အမေက

“ဟဲ့ စော ဘာငိုနေတာလဲ။ ထမင်းပြီးအောင်စားလေ”

ဆိုမှ ဝဲလာတဲ့မျက်ရည်ကို မမြင်အောင်သိမ်းပြီး

“တော်ပါပြီ အမေ၊ သမီး နေ့လည်က လက်ဖက်သုပ်စားထားလို့ မဆာလို့ပါ”

“အဲ ရင်ပြည့်နေပြီထင်တယ်။ လျက်ဆားလေး လျက်လိုက်ဦးနော်”

အမေကတော့ စော အပေါ် ကြင်နာပါတယ်။ ကိုကိုက အမေ့တစ်ဝက်ကြင်နာရင် ဖြေသာပေမဲ့ ခုတော့ ဖုတ်လေတဲ့ ငပိ ရှိလေတယ်တောင် မထင်ဘူး။ စောဘဝက သူ့ဘဝရဲ့ အပြင်ဘက်က တစ်မိုးမိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံနေတာ ရင်နာလှပါတယ်။ ကိုကိုရယ် ဘယ်ဘဝက ဝဋ်ကျွေးတွေများ ပေးဆပ်နေရတာလဲ။ စောမှားသွားပြီ၊ ကိုကိုအချစ်ကို ဖန်တီးယူမိတာ မအေးနှစ်ခါနာ ဖြစ်ရပြီ။ သူ ကိုယ့်ကို ရက်ရက်စက်စက်

စွန့်ပစ်မှာ ကျိန်းသေပါတယ်။ သူ့ချစ်သူက ဒီအထိတောင် ရောက်လာပြီပဲ။

ခုတော့ စောရင်ထဲမှာ ပူတယ်လေ။ နေဆယ်စင်း ဆိုတာလို အချစ်မီးတွေ တောက်လောင်နေရပါပြီ။ ရှေ့တိုးလဲမရ နောက်ဆုတ်ဖို့လဲ ခက်။ ဒီဇာတ်လမ်းကို ကံဇာတ်ဆရာ ဘယ်လို ဇာတ်သိမ်းလိုက်မှာလဲ။

အမေက စောကို သနားလွန်းလို့ စိတ်ရဲ့ ထွက်ပေါက် ဖြစ်အောင် ကျောင်းတက်ဖို့ အကောင်းဆုံးဆိုတာ သိလိုက်ရ တဲ့နောက် မိသားစုကို ကြေညာလိုက်ရပါတယ်။

လာမဲ့ တနင်္လာနေ့မှာ စောကို အ.ထ.က (၁)မှာ ကျောင်းအပ်မဲ့အကြောင်း ပြောပြတဲ့အခါ အဖေက

“ဟေ ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့။ လူဆိုတာ လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာလုပ်မှ လူပီသတာ၊ ကောင်းတယ်။ အဖေတော့ သဘောကျတယ်။ နေ့တစ်ဝက်ကျောင်းလည်းဖြစ်တော့ အချိန် လည်း မပုပ်ဘူး။ ဟုတ်တယ်မို့လားသား”

လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။

ကိုကိုလေးကတော့ စိတ်ဝင်စားဟန် မတူပါ။ မကောင်း တတ်လို့သာ။

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ်အဖေ”

လို့ ထောက်ခံလိုက်ပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စော ကျောင်းတက်ရတော့မယ်။ အိမ်ထဲ မှာ စိတ်ညစ်နေမဲ့အစား ကျောင်းတက်ရင်တောင် ပညာရဦးမယ် ဆိုတာ စောက အရှုံးမှမဟုတ်ဘဲ။ သိပ်သိတာပေါ့။ ကိုကိုလေး အူမတိုလားတိုလား စမ်းသပ်တဲ့အနေနဲ့ ယောက်ျားလေး သူငယ် ချင်းရှာပြီး တွဲကိုကြည့်ဦးမယ်။ စောမှာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်က

အမြဲ ကွန်မြူနစ်နော့တာပါ။

လက်စားချေချင်တဲ့ စိတ်ကလေးကလည်း ရင်မှာ တိတ် တခိုးဝင်အောင်းနေပြီးသားပါ။ အနိုင်လိုချင်တဲ့လူမှ အရှုံးပေါ်နေ ရတော့ စောရဲ့ မာနလေးတွေ ထိခိုက်လှပါပြီ။ ကိုကိုရေ စော အကြောင်းသိရပါစေမယ်။

ဒီနေ့လို တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ခေါင်းလျှော်ရမယ်။ နက်ဖြန် ကျောင်းတက်ရတော့မယ်။ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေပြန်ပြီ။ စိတ် လှုပ်ရှားရင် စော အိပ်မပျော်တတ်ဘူး။ ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ နှလုံးရောဂါများ ရနေပြီလား။ ဆရာဝန်နဲ့တော့ ပြချင်သား။

ခေါင်းလျှော်ပြီး ဖြန့်ချထားတဲ့ ဆံကေသာ ပိတုံးရောင် အလှဟာ မိန်းမချင်းတောင် အားကျစရာဖြစ်သလို ယောက်ျား လေးတွေဆိုရင်လည်း ငေးကြည့်လောက်ပါတယ်။ ဖြူဝင်းတဲ့ အသားအရေနဲ့ မည်းနက်နေတဲ့ ဆံပင်တွေဟာ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်လို့ ထင်ရှားလှပါတယ်။

အိမ်ရှေ့မှာ ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာပါတယ်။ ဆေးရုံ တံဆိပ်နဲ့ ဝီလီဂျစ်အဖြူလေးပေါ်က အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဆင်းလာပါလား။

စောအခြေအနေကရင်ကော့ဆိင်မော့ပြီးနေထိုင်နိုင်တဲ့အခြေ
အနေမှာရှိမနေပဲတူးတဝဝပေးအခြေအနေအကြည့်နေ
ကြည့်ထိုင်ရတာပါ။အထူးသဖြင့်ကိုကိုရဲရဲမှောက်မှာကြောက်
နူးများတောင်တန်ပိရဲကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့အပြစ်တွေအတွက်လည်း
ကျေးဇူးကျေးဇူးကြောင်းတောင်းပန်ချင်ပေမဲ့ခုတော့လွန်ကုန်ပြီ။

“အမေရေ ဧည့်သည်လာတယ်”

လို့ ပြေးပြောရလေတော့ ကြောပေါ်မှာ ဝဲကျနေတဲ့ ဆံနွယ်လေးတွေ ဝေခနဲ လှုပ်ရှားသွားပုံလေးက လှလိုက်တာ။ ဒေါက်တာခင်မျိုးဦး ငေးကြည့်ရလောက်အောင် လှလဲလှ ချစ်စရာလည်းကောင်းလှပါလား။ ကိုကိုမောင်ရဲ့ ကောင်မလေးက ချောလှပါလား။ မိန်းမချင်းတောင် ငေးယူရပါလား။

မျိုးက ကိုကိုရော မောင်ရောပါအောင် ခေါ်ရလေသော အချစ်ဆုံးကိုမောင်အတွက် ဝမ်းသာရမှာလား၊ ဝမ်းနည်းရမှာလား၊ ဖော်မပြနိုင်တော့ပါ။ ချစ်စရာကောင်းသော ထိုကလေးမကို သူ ဘာကြောင့် မစွဲလန်းတာလဲ၊ မချစ်နိုင်တာလဲ။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား ကိုမောင်ရယ်။ မျိုးဖြင့် ယုံတောင်မယုံချင်တော့ပါဘူး။ မိန်းကလေးကြည့်ရတာ ကလေးဆန်မယုံပုံပါ။

စောကတော့ အမေ့နောက်က ကပ်လိုက်လာပြီး မျိုးကို အကဲခပ်ကြည့်နေပါတော့တယ်။

“ဪ မျိုးပါလား၊ ထိုင်လေ သမီး”

ဧည့်ခန်း ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ပြီး အမေမခေါ်လိုက်ရတဲ့ မတော်ဖြစ်သော ယောက္ခမကို လေးလေးစားစားပြောပြ

လိုက်ပါတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ မျိုးလည်း ပြင်ဦးလွင်ကို စိတ် ပညာဌာနမှူးအဖြစ် ပြောင်းလာရပါတယ်။ ရောက်ခါစမို့ ခရီး လည်းပမ်းလာလို့ မေမေတော့ နေခဲ့ပါတယ်”

“ညက ကိုကိုလေး ပြောပြလို့သိရတယ် မျိုးရေ။ စစ် ဆေးတက္ကသိုလ်မှာလည်း စာပြရမယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်အန်တီ၊ မျိုးက စိတ်ကျန်းမာရေးဌာနမှူး ဆိုတော့ စိတ်ဝေဒနာရှင်နဲ့ပဲ ထိတွေ့နေရတာ။ တစ်ခါတလေ ကိုယ်တောင် ရူးချင်စိတ်ပေါက်ပါတယ်။ တချို့ကလဲ မထင်ရဘူး လေ၊ ယဉ်ယဉ်လေးရှူးနေတာဆိုတော့ ရောဂါလက္ခဏာ မတွေ့ရဘူး အန်တီရဲ့”

“ဟုတ်လား မျိုး၊ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းမှာပဲနော်”

အမေဘေးနားမှာကပ်ထိုင်နေတဲ့ စောကတော့ ဒေါက် တာ ခင်မျိုးဦးကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်ပြီး လေ့လာနေလိုက်တာ အကြည့်များ ရှိုင်းနေပြီလား မသိတော့ပါ။

ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ကြက်သရေရှိသော မိန်းမချော တစ်ယောက်ပေပဲ။ အသားက မဖြူမညို သာမာန်ရွက်ကြမ်းရေခို အဆင့်ပေမဲ့ ရှင်းသန့်နေတာပဲ။ လက်သည်းခြေသည်းလေးတွေ ကလည်း သန့်ရှင်းနေတာ။ ဆရာဝန်ဆိုတော့ အရှည်လည်း မထား၊ ဆေးလည်းမဆိုး၊ အပြင်အဆင်ကလည်း တစ်ကိုယ်လုံး သေသပ်နေတာပဲ။ နားမှာပန်ထားတဲ့ စိန်တစ်လုံးနားကပ် ကလေးကလွဲပြီး၊ ဘာမှ ဝတ်မထားပါလား။ ဆွဲဆောင်မှုရှိလိုက် တာ။ တစ်ဖုံစိမ့်ကြည့်လေ ကြည့်ကောင်းလေ၊ ကြက်သရေရှိလေ ပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုကိုက ချစ်တာနေမှာ၊ စောက မျိုးကို အကဲခတ် လေ့လာသလို မျိုးကလည်း စောကို စိတ်ထဲကနေ ဝေဖန်နေမိပါ

တယ်။

ကလေးမလေးကြည့်ရတာ၊ မျက်လုံးလေးတွေကလည်း ဖြူစင်ရိုးသားပဲ့ပဲ့ပါ။ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမယ့် လက္ခဏာမရှိပါ ဘူး။ ကလေးဆန်ပြီး ကြောက်တတ်မယ့်ပဲ့ပါ။ ဒေါ်မမလေးနား ကပ်ထိုင်နေပုံက အတော်ရင်းနှီးတဲ့ပဲ့ပဲ။ သမီးတစ်ယောက်က အမေကို ချွဲပြီး ကပ်နေသလိုပါပဲ။

ဒေါ်မမလေးက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို စိတ်အိုက်လာ ပါတယ်။

“သမီးစော။ ဒေါ်လေးမေကို မျိုးအတွက် ကော်ဖီပူ လေးနဲ့ မုန့်ယူခဲ့ခိုင်းပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့အမေ စောယူခဲ့မယ်လေ”

နံမည်လေးကလည်း ချစ်စရာ။ စောတဲ့၊ နံမည်အပြည့် အစုံက စောစန္ဒီတဲ့၊ ကိုကိုလေးကိုတော့ ဖြောင်းဖျရဦးမယ်။ ကလေးမလေးက (innocent)လေးပါ။ ဖြူစင်ရိုးသားသူလေးပါလို့ ပြောရဦးမယ်။

ဆရာဝန်ပီပီ မျိုးရင်ထဲမှာ ပကတိကြင်နာသနားမိပါ တယ်။ ကိုယ့်ထက်ငယ်သူလေးကို အနိုင်မယူရက်ပါ။ ခုလိုအခြေ အနေမျိုးမှာ စော လက်ထဲက လုယူနိုင်တဲ့အင်အားမရှိပါ။ လူ့ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာအရ ဒီအတိုင်းပဲကောင်းပါတယ်။ ကိုမောင့်ကို ငါပြောဆိုဖြောင်းဖျမှ ဖြစ်မယ်လို့ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ တယ်။

“ဒါနဲ့ ကိုကိုလေးရောအန်တီ”

“သူတို့သားအဖခြံထဲသွားတယ်လေ။ ပြန်ခါနီးပါပြီ။ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း လာပါပြီ”

ကိုကိုလေးကိုယ်တိုင်မောင်းသော လျစ်ကားအစိမ်း

ရောင်လေးက မျိုးကားနဲ့ယှဉ်လျက်ရပ်လိုက်ပါတယ်။

ကိုကိုလေးကတော့ ကားကိုမြင်တာနဲ့ မျိုးရောက်နေ တယ်ဆိုတာ သိလို့ အပြေးလေးအိမ်ပေါ်ကို တက်လာပါတယ်။ ရင်တွေခုန်လိုက်တာ၊ ချစ်ဦးသူမျိုးကို တွေ့လို့မှ မပျော်နိုင်တဲ့ဘဝ အတော် အနေရခက်ပါလား။

“ဟော သား၊ မျိုးရောက်နေတာကြာပြီ၊ အဖေရော”

“နောက်ကလာပါပြီ အမေ၊ မျိုးရောက်နေတာ ကြာပြီ လား”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး ကိုမောင်ရယ်”

စောက ကော်ဖီလင်ပန်းလေးကိုင်ပြီး ထွက်လာပါပြီ။ သတိထားပြီး မဖိတ်စင်အောင်ကိုင်လာတာ၊ ကိုကိုလေးကိုမြင် တော့ တုန်မှန်းမသိတုန်ခါသွားပါသေးတယ်။

ကိုကိုလေးကတော့ မျိုးကို အရေးတယူ ကော်ဖီကမ်း ပေးရင်း

“ပူပူလေး သောက်လိုက်ဦးနော် မျိုး”

ဟင်း ပိုကို ပိုလွန်းတယ်။ ကြည့်ကို မရတော့ဘူး။ စော ရင်ထဲက စကားပါ။ ချစ်ရလွန်းတော့လည်း သဝန်တိုမိတယ်။ ကိုကိုရယ်။ ဒါ စော အပြစ်လား။

အဖေရောက်လာတော့ အလ္လာပသလ္လာပ စကားတွေ ပြောကြရင်း အနေရအထိုင်ရ ခက်နေတာတွေ ပြေလည်သွားပါ တယ်။

“မျိုး ကားမောင်းမယ့်သူပါလား”

“ဟင့်အင်း၊ မျိုးကိုယ်တိုင် မောင်းလာတာ။ ဂျစ်ဆိုတော့ အထာမကျဘူး မောင်းလို့လဲ မကောင်းဘူး၊ ရန်ကုန်မှာ ဆလွန်း မောင်းနေကျဆိုတော့၊ ဂျစ်ကတမျိုးကြီးပဲ”

“ဒါဆိုရင် ခဏနော်။ မျိုးပြန်ရင် ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်။ အဝတ်သွားလဲလိုက်အုံးမယ်”

“ရပါတယ်ကိုမောင်ရယ်၊ မျိုးဖြေးဖြေးမောင်းသွားရင် ရပါတယ်။ မြင်ဦးလွင်က လမ်းတွေက သိပ်မကျွမ်းသေးလို့သာ ဂရုစိုက်မောင်းနေရတာပါ”

“ကဲပါ အားမနာပါနဲ့ မျိုးရယ်၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ပါမယ်”

“ဒါဆိုရင်လည်း ဦးနဲ့ဒေါ်လေးတို့ စိတ်မပူနဲ့နော်။ အပြန် ကားမောင်းတဲ့လူနဲ့ ပြန်ပို့ခိုင်းပေးမယ်”

လူမှုရေးအရရော မျိုးရဲ့ နားလည်သိတတ်မှုအတွက်ပါ ကိုယ့်ဘက်ကလဲယဉ်ကျေးပေးရမှာပေါ့။ မျိုးအပေါ် မိသားတစ်စု လုံး အားနာမျက်နှာပူနေရတာနဲ့စာရင် ခုလို မိတ်မပျက်ဘဲ ဆက်ဆံရေးမပြောင်းခဲ့တာ။ မျိုးရဲ့ သဘောထားကြီးမှု နားလည် ပေးမှုတွေကြောင့်ဆိုတာ ထင်ရှားလှပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ သူတော်ကောင်းမလေး တိုးတက်ကြီးပွားချမ်း သာပါစေလို့ အထပ်ထပ် ဆုတောင်းပေးနေမိတာက ဒေါ်မမလေးပါ။

စောကတော့ သူ့ကိုကို မျိုးနဲ့ ၂ယောက်တည်းသွားမှာ မကြည့်ချင်ပါ။ မတားဆီးမပိတ်ပင်ရဲလို့သာ သည်းခံနေရတာ။

စော လိုက်ချင်လိုက်တာလို့လည်း မပြောရဲ။ စောဘဝ က အတော်ဆိုးပါတယ်။ ကိုကိုပြန်မလာမချင်း စောစိတ်တွေ မောလှချည်ရဲ့။

သူတို့ ထွက်သွားတဲ့နောက်ကို မျက်စိတဆုံး မျက်နှာ လေးနဲ့ လိုက်ကြည့်နေမိပါတော့တယ်။ အမေကတော့ မကြည့် ရက်လို့ လှည့်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

မျိုးကလည်း စောကိုပါ ခေါ်သင့်ပေမဲ့ ကိုကိုလေးနဲ့

လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောစရာတွေရှိလို့ မျက်စိမှိတ်ပြီး ခေါ်ချင်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ခဲ့ရတာပါ။ ခုချိန်မှာ ချစ်သူနဲ့ ၂ယောက်တည်း မတွေ့သင့်တော့ဘူးလေ။ တစ်ဖက်သား အထင်မလွဲအောင် စိတ်မဆင်းရဲအောင် အနေအထိုင်ဆင်ခြင်မှ တော်မှာပေါ့။

ကားလေးက ကိုမောင် မောင်းတော့လည်း လှစ်လှစ်ကလေး ပြေးသားပါလား။ လမ်းဘေးဝဲယာ ရှုခင်းတွေကြည့်ရင်း ပြင်ပလေကို တစ်ကြိမ် ရှုထုတ်ရှုသွင်းလုပ်နေမိပါတယ်။

စိတ်ပင်ပမ်း၊ လူပင်ပမ်း ဆက်တိုက်ဖြစ်နေလို့ အသက်ရှူလို့တောင် မဝတော့အောင် ဖြစ်နေပါရောလား။

“မျိုး ကိုယ့်ကို စကားမပြောတော့ဘူးလား။ မောင်လို့လည်း မခေါ်တော့ဘူးပေါ့”

“အော် ကိုမောင်ရယ် အားလုံးပြောင်းလဲသွားပြီလေ။ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို ဆင်ခြင်ကြရတော့မယ်”

“မျိုးက မောင့်ကို ခွဲထားနိုင်ခဲ့တယ်ပေါ့”

“မတတ်သာတော့လဲ လမ်းခွဲကြရတော့မှာပေါ့ ကိုမောင်ရယ်၊ ဒါ ကိုမောင်ခင်းတဲ့ဇာတ်ပဲလေ”

ဟုတ်ပါတယ်။ သူပြောသမျှ ခံရုံပဲပေါ့။

“မျိုးဘာပဲပြောပြော ကိုယ်ကတော့ လွတ်လပ်တဲ့ တစ်နေ့ မျိုးနဲ့ တစ်ကနေပြန်စချင်တာပဲ။ ကိုယ် မျိုးကို သိပ်ချစ်တယ်”

“ခက်ပါလား ကိုမောင်ရယ်၊ လူ့ကျင့်ဝတ် လူ့ဘောင်လူ့စည်း ဘီလူးစည်းဆိုတာရှိတယ်။ စည်းမစောင့်ရင် လူမပီသဘူး ကိုမောင်ရဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော်မျိုး လက်မြောက်အရှုံးပေးပါတယ်”

“အခုလည်း လက်မထပ်ကြရတာကလွဲလို့ ကိုမောင်နဲ့မျိုးက တစ်စိမ်းတွေလိုအနေဝေးသွားကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူငယ်ချင်း လိုတော့ ဆက်ခေါ်နိုင်သေးတာပဲ။ ၅၂၈က ပိုပြီးတောင် ခိုင်မြဲပါတယ်”

မျိုးမှာတော့ ခံစားချက်တွေ မြို့သိပ်ပြီး ကိုမောင်ကို တရားချနေရပါတော့တယ်။

ကလေးမလေးနဲ့တော့ ဖက်ပြိုင်မလုပ်ရစေနဲ့၊ မြင်မြင်ချင်း ချစ်စရာ၊ သနားစရာ ယုန်သူငယ်မလေးလို့ပဲ ထင်မိပါတယ်။

သူ့မျက်လုံးထဲက အရိပ်လေးတွေက နက်ရှိုင်းသိပ်သည်းတယ်။ လျှို့ဝှက်ချက်ကလေးတွေ ရှိနေသလိုပဲ။ တစ်နေ့တော့ ရင်ဖွင့်ပြောခိုင်းရဦးမယ်။ စိတ်ဝေဒနာ အတွေးတွေနဲ့ သံသယစိတ်တွေကြောင့် ယဉ်ယဉ်လေးရှူးသွားမှာစိုးရပါတယ်။

အရွယ်နဲ့မမျှ ခံစားချက်တွေ ပြင်းထန်လှတဲ့ ဒီကလေးမရဲ့ ရင်ထဲကစကားတွေ တစ်နေ့တော့ ကြားရဦးမှာပါ။ ကိုယ့်စေတနာတွေ နားလည်လိုက်ပါတော့ ကလေးရယ်။ အဖြေမရှိတဲ့ ပဟေဠိပုစ္ဆာလိုပဲ ခက်ခဲလှပါတယ်။ ကိုယ့်မှာတော့ ရင်ထဲဟာပြီး ဗလာနတ္ထိ၊ အကြွင်းသုညဖြစ်သွားတဲ့ အဖြေသာရလိုက်ပါတော့တယ်။

ကိုကိုလေးကတော့ မျိုးကို လေးစားပြီးရင်း လေးစားနေမိပြီး သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်မျှတ မတွေးမိသော ကိုယ့်လိပ်ပြာကို တောင် ရှက်မိပါရဲ့။ ကလေးမလေး စောစန္ဒီဟာ ကိုယ့်အတွက် ဝန်ထုတ်ဝန်ပိုးပဲလို့ ထင်တဲ့စိတ်က ပျောက်မသွားသေးပါဘူး။ အဓိက တရားခံကတော့ အထင်မကြီး၊ မလေးစားနိုင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ပါပဲ။ ဘယ်လိုရေစက်ကြောင့် မလောက်လေးမလောက်စားကောင်မလေးနဲ့လာဆုံဆည်းရတာလဲ မသိတော့နိုင်ပါ။

အချိန်တန်တော့လည်း သူ့အိမ်ကိုယ့်အိမ် ပြန်ကြရပြီ ပေါ့။ ရှေ့ဆက်ရမယ့်ခရီးကို ကံကို ပုံချလို့ ကံစီမံရာအတိုင်းနေရ မှာလား။ ဆန့်ကျင်တွန်းလှန်ရမလား စဉ်းစားပေးဦးတော့ ကိုကို လေးရေး။

“နှုတ်မဆက်ချင်ပါဘူး။ နှုတ်ဆက်တယ်ဆိုတာ လမ်းခွဲ ခြင်းအဓိပ္ပါယ်မို့ လမ်းခွဲရမှာကြောက်တယ် မျိုးရယ်”

မျိုးကတော့ ကိုကိုလေးကို ကိုယ့်ထက်ငယ်သလို အမြဲ ဆရာလုပ်နေကျမို့ ထုံးစံအတိုင်း ဖြစ်သင့်တာလေးတွေ တတွတ် တွတ်မှာလို့ မဆုံးတော့ပါဘူး။

“မျိုးရယ် ခုတော့ အချိန်ယူရအုံးမယ်။ ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ ရင်းရတာမို့ လွယ်လွယ်နဲ့တော့ ပြောင်းလဲမပစ်နိုင်ဘူးလေ”

အပြန်လမ်းမှာ ကားလည်း မမောင်းရတော့ အတွေးနဲ့ ပဲ ငြိမ်သက်နေမိပါတယ်။

မျိုးရဲ့ ကားဒရိုင်ဘာက ဘယ်ကို မောင်းရမလဲဆိုမှာ ထင်းရှူးမြိုင်ခြံရဲ့ လမ်းကိုပြောပြလိုက်ရပါတော့တယ်။

အိမ်ရှေ့ရောက်တာနဲ့ ကားကို ရပ်ခိုင်းပြီး ဆင်းလိုက်ပါ တယ်။ ခြံထဲ ကားမဝင်စေတော့ပါဘူး။ ခြံဝင်းတံခါးကို စေ့ထား ရုံလေးမို့ ဆွဲဖွင့်ရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ဖြေးဖြေးချင်း လမ်း လျှောက်ခဲ့ပါတယ်။

ပိတောက်ပင်အောက်ရဲ့ ခုံဝိုင်းလေးမှာ တစ်စုံတစ် ယောက် ထိုင်နေပါလား။ ခြံကြီးထဲမှာ မိတောက်ပင် ခရေပင်စတဲ့ အပင်ကြီးမျိုးတွေက နေရာအနှံ့ပါပဲ။ အရိပ်ကောင်းကောင်းမှာ ငယ်စဉ်က ဆော့ကစားခဲ့ရသလို လသာညများမှာလည်း ထိုင် လို့ အလွန်ကောင်းပါတယ်။ အဖေက ထိုင်စရာရအောင် အပင် ခြေမှာ ခုံဝိုင်းတွေ သစ်ကောင်းကောင်းနဲ့ ရိုက်ထားပါတယ်။

လပြည့်ညတိုင်း ဂစ်တာလေးတီးပြီး သီချင်းဆိုခဲ့ရတာတွေ ခုံ တန်းလျားပေါ်မှာ ကြောချပြီး အညောင်းဆန့်ရင်း လမင်းကြီးကို မော့ကြည့်ရတဲ့ အရသာတွေ ဝဝကျော်သက်တုန်းက အချို့မြိန် ဆုံးပေါ့။

ဟိုကောင်မလေးလည်း ကိုယ်ငယ်ငယ်တုန်းကလို စိတ် ကူးတွေယဉ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့။ မျိုးရဲ့ မေတ္တာစကားတွေကြောင့် မချစ်နိုင်သော်လည်း မုန်းစရာမကောင်းသော ထိုကလေးမကို မျက်စိထဲ မြင်လာပါတယ်။

ဒါကြောင့် နှုတ်မဆက်စဖူး နှုတ်ဆက်ချင်စိတ် ပေါက် လာပါတယ်။

“ဟေ့ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ခြင်မကိုက်ဘူးလား”

ဟင့်အင်း မကိုက်ပါဘူးလို့ ပြောချင်တာ ယောင်ပြီး ကြည့်နေမိပါတယ်။ အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ။ ဒီပါးစပ်က လည်း အသံထွက်မလာဘဲ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနဲ့ ပါးစပ်ဟပြီး ကြည့်နေမိပါတယ်။

ကိုကိုလေး ဘယ်တုန်းကမှ နှုတ်မဆက်ဖူးပါဘဲနဲ့ သူ့ ချစ်သူပို့ပြီး အပြန်မှာ ပျော်လာလို့ ထင်ပါရဲ့။ ငါ့ကိုများ စကား ပြောလို့။

ဝန်တိုစိတ်တွေ ခံပြင်းစိတ်တွေနဲ့ ပူလောင်နေတဲ့ စော ရဲ့ ရင်ကို အေးမြသွားစေပါဘူး။ သံသယမျက်ဝန်းများနဲ့ စိုက် ကြည့်ပြီး ခေါင်းကိုယမ်းပြလိုက်ပါတယ်။

ကိုကိုလေးက မတ်တပ်ရပ်အနေအထားနဲ့။

“မင်း နက်ဖြန် ကျောင်းတက်တော့မယ်ဆို”

“ဟုတ်”

ဒီတစ်လုံးပဲ ပြောပြီး ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်ပါတယ်။ စော

အခြေအနေက ရင်ကော့ ခေါင်းမော့ပြီး နေထိုင်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမှာ ရှိမနေပါဘူး။ ဘဝပေး အခြေအနေအရ ကြည့်နေကြည့်ထိုင်ရတာပါ။ အထူးသဖြင့် ကိုကိုရဲ့ရှေ့မှောက်မှာ ကြောက်ဖူးများတောင် တုန်ပါရဲ့။ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့အပြစ်တွေအတွက်လည်း ကြေ ရာကြေကြောင်း တောင်းပန်ချင်ပေမဲ့ ခုတော့ လွန်ကုန်ပြီ။

“အေး ကျောင်းတက်ရင် စာကြိုးစား”

ကိုကိုလေးဟာ သူ့ဘာပြောလို့ပြောနေမှန်းမသိ။ ပြောမိပြောရာ ပြောခဲ့ပြီးလျှင်ထွက်သွားပါတော့တယ်။

ဪ ကဗျာမဆန်သော စကားလေးကို ကြားရတာ၊ အရင်ကစာရင် အတော်ဟုတ်လာပြီပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဝမ်းမသာနိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ထက် အစစအရာရာ သာတဲ့ မမမျိုးနဲ့သူက ပြန်တွေ့နေပြီဆိုတော့ သူတို့ချင်း ဘာတွေ အချိတ်အဆက်လုပ်နေကြပြီလဲ။ ဒီနေ့သဘောကောင်းပြီး နှုတ်ဆက်နေတာဟာ ငါ့ကိုနှစ်သိမ့်နေတာဖြစ်မယ်။ သံသယတွေ အတွေးတွေနဲ့ ပိုလို့စိတ်ရှုပ်ရပါပြီ။ ကိုကိုလေးရဲ့ အချစ်ကို မရနိုင်မှန်းသိနေမှတော့ သူတို့အချစ်ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ဗီလိန်ဖြစ်နေရတာ ရင်နာလှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေအရ မီးစင်ကြည့်ကဖို့ဆိုတာလဲ မလွယ်လှပါလား။ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပါစေတော့။ ကိုကိုနဲ့ တစ်မိုးအောက်ထဲနေရတာ အမြတ်ပဲလေ။ ချစ်သောသူရဲ့ မျက်နှာကို တိတ်တခိုးကြည့်နေရတာ အရသာအရှိဆုံး။ ဘဝမှာ အချို့မြန်ဆုံးဖြစ်မှာပါ။ ချစ်ရတာနဲ့အမျှ ဒေါက်တာ ခင်မျိုးဦးကို မြင်ယောင်ပြီး အားငယ်မိပါတယ်။ ကိုယ့်ထက် အစစအရာရာ သာသော မမျိုးကို မယှဉ်နိုင်ပါဘူး။ တစ်မိမ့်မိမ့်ကြည့်လေ ကြက်သရေရှိရှိ ရှင်းသန့်နေသူ မမျိုးအရှိန်အဝါက စောနဲ့ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး။ အဖူးနဲ့အပွင့် လှပုံချင်း တူနိုင်ပါ့မလား။

“စောကလေးရေ မေမေကြီးခေါ်နေပြီ အေးလာပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေးမေ လာပါပြီ”

ခေါ်လို့သာ အိမ်ထဲဝင်ရမယ်။ အိမ်ပေါ်ထပ် အခန်းကျယ်ကြီးမှာ မွန်းကျပ်လှပါတယ်။ လက်ထပ်ပြီးသား လင်နဲ့အပျိုအဖြစ်နဲ့ နေလာခဲ့တာ သူများတကာတောင် မပြောရဲဘူး။ ရှက်စရာကောင်းလှပါတယ်။ ကျောင်းတက်ရင်လည်း အိမ်ထောင်သည် အဖြစ် လူသိခံလို့မဖြစ်ဘူး။ တတ်နိုင်သလောက် လူတွေနဲ့ ကင်းအောင်နေမှပဲ။ ဘယ်သူနဲ့မှ ခင်လို့မဖြစ်ပေဘူး။

ပါးနပ်သောစောဟာ သူ့အတွက်တော့ အမြဲ တစ်ကွက်ချန်တတ်ပါတယ်။ လူတွေကို မယုံကြည်တဲ့အတွက် သူက အလိမ်အညာခံရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အန်တီ ဒေါ်လီက အမည်ပေးခဲ့တာ အမေတူသမီး အရူးပါးလေးတဲ့။

ရူးတယ်လို့ ဆိုချင်ဆို စောက တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တယ်။ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောရတာ၊ အတိုက်အခံမရှိတော့ဘူး။ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ဟုတ်နေတာပဲ။ လုပ်ချင်တာ လုပ်ခဲ့ရတာလောက် ကောင်းတာ ရှိပါအုံးမလား။

ခုလည်းဘာထူးလဲ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရာထဲမှာ စကားပြောလိုက်၊ မက်နေကြ အိပ်မက်တွေမက်လိုက်။ ဒီသံသရာကတော့ လည်နေတုန်းပဲ။

မနက်ကျောင်းသွားရင် ဒီရှည်နေတဲ့ဆံပင်ကြီးကို ကျစ်ဆံပြီးတစ်ချောင်းတည်းကျစ်ရမယ်။ ကျောင်းနဲ့အိမ်က သိပ်လည်း မဝေးလို့ တော်ပါသေးရဲ့။ စောက လမ်းလျှောက်ရတာတော့ မပျင်းပါဘူး။ တစ်လမ်းလုံး ချယ်ရီငှက်တွေ ဝဲယာ ၂ ဘက်အရိပ်ရပင်တွေ ပင်ချင်းယှက် စိုက်ထားလေတော့ နေလည်းမပူ လမ်း

လျှောက်လို့ အလွန်ကောင်းမှာပါ။ ကျောင်းနဲ့အိမ်ကြားမှာ ခရေပင်ကြီးတစ်ပင် အုံ့ဆိုင်းနေတာပဲ။ အိမ်အပြန်ဘုရားတင်ဖို့ ပန်းကောက်ဦးမယ်။ ခရေပန်းလေးတွေက ပင်မြင့်ကနေ လေမှာ ဝဲပြီး ကြွေကျလာတာ စောက သနားမိတယ်။ ခရေဆိုတာ မြေ ကြီးနဲ့ နီးစပ်လို့ ဘဝဆန်ပါတယ်။ တော်ဝင်တဲ့ ပန်းသင်္ဃန်းတော့ ကွာလှပါတယ်။ ပန်းဆိုတာ တစ်နေ့မှာ မြေခ ကြွေကျရတာပါပဲ။ သင်္ဘောရဲပဲပေါ့။ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဖက်ဖူးခဲ့ပါတယ်။

ဘဝဆန်သော ထိုခရေပန်းလေးတွေကို အမြတ်တနိုး ကောက်ပြီး အမြင့်ကို တင်ပေးရမှာမို့ ကုသိုလ်ရမှာပဲလေ။ ပန်း နဲ့ လိပ်ပြာ၊ ပန်းကလေးတွေနဲ့ မိန်းကလေးတွေကို စာရေး ဆရာတွေက တင်စားနှိုင်းယှဉ်တတ်ကြပါတယ်။

စောဘဝလေးကိုလည်း ခရေပန်းလေးလို ဘယ်သူမြင့် တင်ပေးခဲ့တာလဲ။

ကိုကိုလေးတို့ မိသားစုပေါ့။ ကျေးဇူးရှင်အဖေနဲ့အမေ အပါအဝင် ကိုကိုလေးကို ညအိပ်ယာဝင်တိုင်း ရှိခိုးကန်တော့ခဲ့ ပါတယ်။ အဖေတို့အမေတို့ပေးသော ဆုတွေ ပြည့်ပါရစေ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်မေတ္တာလောဘကြီးလွန်းသောစောကတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုမကျေနပ်နိုင်မကျင့်ရဲနိုင်ပါ။ ကိုကိုအပေါ် တစ်ဖက်သတ်ချစ်ရသောချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုပဲတုန့်ပြန်မှုကအောင် ယူရမလား။ ကိုယ့်ကိုတစ်ဖက်သက်ချစ်နေသော မောင်မောင့်မေတ္တာကိုပဲလက်ခံရမလား။ ဝေခွဲမရနိုင်ပါ။ စိတ်တွေက ထပ်ပြီးခေါင်တွေ့မှူးနောက်လာပါတော့တယ်။

ကျောင်းသွားရမယ့် ပထမဦးဆုံးနေ့မှာတော့ အဖေနဲ့ အမေ လိုက်ပို့ပါတယ်။ အတန်းပိုင်ဆရာမက ကျောင်းသူအသစ် (စောစန္ဒီ)ပါလို့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တဲ့အခါ တစ်တန်းလုံးရဲ့ မျက်လုံးများက စောကို ဝိုင်းကြည့်နေလိုက်ကြတာ တုန်ရီနေတဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို မနဲမတ်မတ်ထားလိုက်ရပါတယ်။ ရှက်လွန်းလို့ မျက်နှာလေးကလည်း နီရဲလို့။ သူတို့ကိုလည်း ရဲရဲပြန်မကြည့်ရဲပါဘူး။

ဆရာမတွေ နေရာချပေးတဲ့ ဒုတိယခုံတန်း အစွန်ဆုံးလေးမှာ ထိုင်ရပါတယ်။ အထက်တန်းကျောင်းသား ကျောင်းသူများဖြစ်ကြလို့ လူကြီးလေးများလို ဆရာမရှေ့မှောက်မှာ ငြိမ်သက်ကြပါတယ်။ စောက ကျောင်းသားသစ်ဆိုတော့ မသင်လိုက်ရတဲ့ သင်ခန်းစာတွေကို ပြန်ကူးရမှာပါ။ ဘယ်သူနဲ့မှ မရင်းနှီးတော့ မငှားရဲပါဘူး။

နေ့လည်မုန့်စားဆင်းတော့ အဖော်မရှိတဲ့စော တစ်ယောက်တည်း အတန်းထဲမှာပဲ ထိုင်နေမိပါတယ်။ အားလုံး ထွက်သွားလိုက်ကြတာ။ အတန်းထဲမှာ တစ်ယောက်မှ မကျန်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နောက်ဆုံးခုံမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်ထိုင်နေပါလား။

ဟင် ဒုက္ခပဲ။ ဒီကောင်လေးက ဘာလို့များ အခန်းထဲ နေကျန်ရစ်တာလဲ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖက်ရင်း အမေထည့်ပေးတဲ့မုန့်ဘူးလေးကို ထုတ်မစားဖြစ်တော့ပါဘူး။

ဟော ခြေသံကြားတယ်။ ငါ့ဆီကို လျှောက်လာပြီ ထင် တယ်။

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဟေ့ စောစန္ဒီ နင့်မှာ ဘာအကူအညီ လိုလဲ ပြောနော်။ စာအုပ်တွေပါရဲ့လား။ အရင်ကစာတွေကူးပေး မယ်လေ။ ငါ့နံမည် မောင်မောင်တဲ့။ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်လာ တဲ့ မောင်မောင်ကို မရဲတရဲမော့ကြည့်မိပါတယ်။ ဖြူဖြူမြင့်မြင့် မျက်ခုံးမွှေးထူထူပီရိသောနှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေက ပြုံးလို့၊ မျက် လုံးတွေက အရောင်တောက်လွန်းလို့ သူ့အကြည့်ကို ပြိုင်မကြည့် ရဲပါ။ အမြန်ဆုံး မျက်လွှာချပြီး

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တို့လည်း ဘယ်သူ့ကို အကူ အညီတောင်းရမှန်းမသိဖြစ်နေတာ”

“ဒါဆို နင်နဲ့ငါနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီနော်၊ နင့်စာအုပ်တွေ သာ ပေးလိုက်တော့၊ ငါဒီညကစပြီး ကူးလာခဲ့မယ်။

“အားနာစရာကြီး ကို. . .”

“မောင်မောင်လို့ ခေါ်ပါဟာ။ ငါကလည်း စောစန္ဒီကို နံမည်ဆန်းလို့ မှတ်ထားလိုက်တာ”

အချင်းချင်း အားမနာစတမ်း စိတ်ထဲက ကောင်းပါပြီ မောင်မောင်လို့ ပြောချင်တာ။ ပါးစပ်က မထွက်ဘူး။ သူ့ကိုသာ ကျေးဇူးတင်တဲ့ မျက်လုံးလေးနဲ့ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် ပါတယ်။

ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ ကောင်မလေး။ ဘယ် မိန်း ကလေးမှ စိတ်မဝင်စားဖူးတဲ့ မောင်မောင်ဟာ စောစန္ဒီကို တွေ့

တွေ့ချင်းပဲ မိတ်ဆက်ရမနေနိုင်အောင် ဖြစ်လာတာ ဘာ ကြောင့်ပါလိမ့်။ အို ခင်စရာချစ်စရာကောင်းလို့ပဲဟာ။ ဘာဖြစ် ရမှာလဲ။ မိတ်မပျက်အောင် သူငယ်ချင်းလိုပဲ ဆက်ခင်မှဖြစ်မှာ ပေါ့။ မရိုးသားတဲ့စိတ်ကို ပေါ်မလာအောင် ထိန်းချုပ်ရမယ်။ ဒါမှ ခိုင်မြဲတဲ့မေတ္တာစစ်ရမယ်လေ။ စောစန္ဒီရှေ့မှောက်မှာ ကျဆုံး ခန်းဖြစ်နေပြီလား မောင်မောင်ရယ်။ သူ့အတွက်ဆိုရင် ဘာပဲ လုပ်ပေးရပေးရ။

ရှော့ မောင်မောင်ဆိုပြီး ပေးလာတဲ့ ဗလာစာအုပ်တွေ ကို ယူပြီး သူ့နေရာသူ သွားလိုက်ပေမဲ့ ဆူညံဆူညံဝင်လာကြတဲ့ ကျောင်းသားတွေကို မမီတော့ပါ။

ဟေ့ မောင်မောင် မင်းက ဘာလို့ မုန့်စားမဆင်းတာလဲ၊ ဘာအကြံရှိနေလို့ တို့နဲ့မုန့်လိုက်မစားတာလဲဆိုတဲ့ အသံတွေ ဆူညံသွားတာပဲ။

စောမှာ ရှက်လွန်းလို့၊ ခေါင်းကိုသာ တအားငဲ့ထား လိုက်ရပါတယ်။

မိန်းကလေးတွေကလည်း စူးစမ်းတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့် လိုက်ကြတာ။ မောင်မောင်ဆိုတဲ့ကောင် တို့နဲ့တော့ တစ်ခါမှ အရောမဝင်ဘူး။ စောစန္ဒီကလှလို့ထင်တယ်လို့ ကြိတ်ပြီး ဝေဖန် နေကြလေရဲ့။

ဒုက္ခပါပဲ၊ ပြဿနာဖြစ်လာမှာတော့ စောက ကြောက် တယ်။ ကိုယ်လည်း ပစ်တိုင်းထောင်ရုပ်လို ကြီးမရှုပ်ချင်ဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှ မခင်ချင်ဘူး။ တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တာ၊ ကိုယ့်အကြောင်းလည်း ဘယ်သူနဲ့မှ ပြောမဖြစ်ဘူး။ လျှို့ဝှက်ထား မှ ဖြစ်မှာ။ ကိုကိုကမှ စောကိုမချစ်ဘဲ။ စိမ်းစိမ်းကားကားပစ်ပယ် ထားလေတော့ ကျောင်းနေပျော်လို့ စာမတော်ပေမဲ့လည်း၊

ကျောင်းတက်ရင်း အချိန်တန်လို့ တစ်နှစ်တစ်တန်းအောင်လည်း အချိန်ကို ဆွဲဆန့်နိုင်တာပေါ့။

နေ့တစ်ဝက်ကျောင်းဖြစ်လို့လည်း ၁၂ နာရီထိုးတာနဲ့ ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းထိုးပြီ။ နေ့စဉ် ၇နာရီမှ ၁၂နာရီဖြစ်လို့လည်း ကျောင်းတက်ချိန် အဆင်ပြေလှပါတယ်။ နံနက်ဆိုရင် ၆နာရီမှာ ကိုကိုလေးတို့ သားအဖ ခြံထဲသွားကြတယ်။ သူတို့က ညနေ ၄နာရီလောက်မှ ပြန်ရောက်ကြတာ။ အမေနဲ့ ဒေါ်လေးမေတို့က အိမ်တွင်းမှုတွေ လုပ်ကြတာ။ စောက နေ့လည် ၁၂နာရီပြန်လာတာနဲ့ အိမ်သန့်ရှင်း၊ မီးပူတိုက် လုပ်ပေးချင်တာ။ အမေကလည်း မလုပ်စေချင်သလို ဒေါ်လေး မေကဆိုတာ ဘာမှ အကိုင်မခံဘူး။ စောနေရတာ သူဌေးသမီး ကျနေတာပဲ။ ကျောင်းနဲ့အိမ်၊ အိမ်နဲ့ကျောင်း ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် လုပ်ရုံပါပဲ။ အမေက ၁၀တန်းအောင်အောင် ဖြေနေသမီး။ ဒါမှ လူရာဝင်မှာ ၁၀တန်းအောင်ရင် ဘွဲ့ယူဖို့က မခဲရင်းတော့ ဘူးလေတဲ့။ စာပေးစာယူဖြေလည်း ရတယ် မဟုတ်လား။

သူတို့စေတနာက တကယ့်သမီးရင်းသဖွယ်မို့ သူတို့ စကားကို နားထောင်သင့်မှန်း စောသိပါတယ်။ အဖေနဲ့အမေရဲ့ အေးမြတဲ့ရင်ခွင်မှာ ထာဝရခိုနားချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုက မမျိုးနဲ့ လမ်းမခွဲဘဲ ပြတ်ပြတ်သားသား စောကို ကွာရှင်းမယ် ဆိုရင်တော့ မတွေးဝံ့ပါ။ စောက မိန်းမသားမို့ ဘာများတတ်နိုင် ဦးမှာလဲ။

နေ့စဉ် ကျောင်းဆင်းချိန်တိုင်း မောင်မောင်က စော နောက်နားကပါ။ တခြားယောက်ျားလေးတွေ နောက်ယှက်မှာ ကို ကာကွယ်ပေးနေသလိုပါပဲ။ ခရေပန်းလေးတွေကောက်ရင် လည်း ကူကောက်ပေးပါတယ်။ ကျောင်းတက်ဖို့အလာမှာတော့

ဒေါ်လေးမေ ဈေးသွားချိန်နဲ့ အမြဲကြုံပါတယ်။

စောကပဲလှလို့လား အရင်ကနဲ့မတူ ချစ်သူကြိုက်သူ ပေါလှပါတယ်။ အတန်းထဲက ခွဲစောင်းဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ရည်းစား စာတွေက တစ်ပုံကြီး။ နှင်းဆီပန်းပွင့်တွေကလည်း ဘယ်သူ က ပန်တော်ဆက်နေမှန်းမသိ။ ရောင်စုံပါပဲ။

စောကတော့ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်၊ ဒါတွေကို စိတ် ဝင်စားစရာမလိုပါ။ ကိုကိုလေးကိုသာ သိစမ်းစေချင်တာပါ။ ကိုယ်မချူချင်တဲ့ပန်းကို နမ်းချင်သူတွေ ပေါလှပါတယ်လို့။

စောကို မာနမင်းသမီးလေးလို့ခေါ်လိုခေါ်။ မိန်းကလေး အချင်းချင်းကလည်း မနာလိုကြဘူး။ အလကားပါ သက်သက် ဘဝင်မြင့်နေတာလို့ အပြောခံရပါတယ်။ စောက မောင်မောင် တစ်ယောက်ကိုတော့ ယုံကြည်တယ်။ အားကိုးတယ်။ စော အပေါ် ကောင်းတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ် ယောက် ပြောရလောက်အောင်တော့ ရင်းနှီးလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ့် ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိပါတယ်။ အပျိုစင်ဖြစ်သော်လည်း လင်နဲ့ အပျိုပါ။

မောင်မောင်ရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ မျက်နှာကို စာဖက် တတ်ပါတယ်။ စောကို တစ်နေ့ကျရင် ချစ်ရေးဆိုလာနိုင်ပါတယ်။ မပြောလာပါနဲ့ မောင်မောင်ရယ်။ စောမှာ ချစ်သူရှိတယ်။ မောင် မောင် ငရဲကြီးလိမ့်မယ်။

မိန်းကလေးပီပီ အရိပ်အကဲတော့ သိပါတယ်။ ချစ်သူကို မရှာဘဲတွေ့နေရပြီ။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကိုကိုသိရင်ဘယ် လိုနေမလဲ။ မနာလိုဝန်တိုဖြစ်မှာလား။ အူတိုမှ အချစ်မည်တာ တဲ့။ ကိုကိုကို စမ်းသပ်ကြည့်ရမလား။ မောင်မောင်က အစမ်း သပ်ခံအသည်းနှလုံးအဖြစ် ခံနိုင်ပါ့မလား။ ပေါက်ကွဲပြီး အရှက်

ရနေမှဖြင့် ဒုက္ခ။ ကိုယ်ခင်းတဲ့ဇာတ် ကိုယ်မနိုင်တာ လက်တွေ့ မို့ ဆက်လက် ကပြဖို့ ခက်လှပါတယ်။ တစ်ဇာတ်မသိမ်းခင် နောက်အခန်းဆက်ဖို့ မဖြစ်ပါဘူး။

ကိုကိုရဲ့ တုံ့ပြန်မှုနဲ့ ကိုယ်ချင်းစာနာမှုကိုတော့ သိချင် မြင်ချင်ပါတယ်။ သူ့ကျတော့ တရားလိုက်တာ။ ကိုယ့်ကို စိမ်း ကားပြီး ချစ်ဦးသူနောက် တမ်းတမ်းစွဲသွားလိုက်ရတာ အမော။ သူတို့ရဲ့ ဆက်သွယ်ရင်းနှီးမှုအတိုင်းအတာကို စော ဘယ်လိုသိ နိုင်မှာလဲ။ စောကို မချစ်လို့သာ ရက်စက်နိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စောရဲ့စိတ်က မှန်တာမဟုတ်ဘူး။ ပျော့ရင်ဖယောင်း မာရင် သံချောင်း ကိုကိုရေ။ ကလဲ့စားခြေတတ်တယ်နော်။

တစ်နေ့သော ကျောင်းဆင်းချိန် ခရေပင်ကြီးအောက် မှာပေါ့။ ပန်းကောက်ရင်း အမောပြေ ထိုင်နေတုန်း မောင်မောင် က နောက်နားကနေ ရောက်လာပါတယ်။

“ဟေ့ဒီနေ့ ဘာလို့တို့ကို မစောင့်ဘဲသွားတာလဲ စော ရယ်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ စာ စောစောပြီးလို့ ထွက်လာခဲ့ တာပါ”

“ကိုယ့်မှာဖြင့် ကျောင်းဝန်းထဲမှာများရှိဦးမလားဆိုပြီး ရှာနေတာ”

“မရှာပါနဲ့ မောင်မောင်ရယ်၊ စောတို့ ၂ ယောက်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က အတင်းသိပ်ပြောတာ။ ကြာရင်မောင်မောင်ရော စောပါ သိက္ခာကျမယ်။ ဟုတ်လည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဘာလဲ စောက ကိုယ်နဲ့အပြောခံရတာ နာတယ်ပေါ့။

သိက္ခာကျတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဲလိုပြောတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ မဟုတ်ဘဲနဲ့ အပြော ခံရတာ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ဒါဆို ဟုတ်ရအောင်လေ”

“ဘာပြောတာလဲ မောင်မောင်”

စောက အလန့်တကြားမေးလိုက်ပါတယ်။

“ဪ ကိုယ်က စောကိုချစ်နေတာကြာလှပြီပဲ။ မပြော ရဲလို့ စိတ်ဆိုးမှာကြောက်လို့သာ ဒီအချိန်ထိနေလာတာ၊ စောကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားတာ ချစ်ခဲ့တာပါဗျာ”

စောက မအံ့ဩပေမဲ့ ဒီစကားတွေပြောလာမှာ စိုးရိမ်ခဲ့ ပါတယ်။ ခင်မင်မှုလေး ပျက်မသွားချင်ဘူး။ ရိုးရိုးသားသားပဲ ခင်ချင်တာပါ။ တစ်ခါမှ ရည်းစားစကားအပြောမခံရတော့ ရင်ထဲ မှာ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ဘာကို စိုးရိမ်နေမှန်းမသိပါဘူး။ ဒီစကားမျိုးကို ကိုကိုထံက ကြားချင်တာပါ။

“စောရယ် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် နား လည်မှုရှိရင် ကျန်တာတွေ ညှိနှိုင်းလို့ရပါတယ်။ ကိုယ့်မိဘတွေက ဆွယ်တာထိုးတဲ့ အထည်စက်ရုံပိုင်တယ်။ ပြင်ဦးလွင်မှာ စတိုး ဆိုင်ကြီးတွေ ထောင်ထားတယ်။ ကိုယ့်မှာ အစ်မတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက အိမ်ထောင်နဲ့”

သူ့အကြောင်းတွေ မမေးဘဲ ပြောချင်ပြန်ပြီ။ စောမှာ တော့ ဘာမှပြောချင်တာ မရှိဘူး။ ပြောလည်း မပြနိုင်ပါဘူး။

“မောင်မောင် စောအကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ”

“စောပြောပြမှ သိမှာပေါ့”

မသိချင်ပါနဲ့ မောင်မောင်ရယ်။ စောတစ်ခါတည်း အဖြေပေးလို့ရပါတယ်။ စောမှာ ချစ်ဦးသူရှိပါတယ်။ စောက

တစ်ဖက်သတ်ချစ်ရသူပါ။ စောဒါပဲ ပြောနိုင်ပါတယ်။ သူကလွဲလို့ စော ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူဘယ်သူလဲဆိုတာ လည်း မမေးပါနဲ့နော်”

မောင်မောင်တစ်ယောက် ငိုငင်စင်းသွားပါတော့တယ်။ ဘယ်လိုလူသားကများ ဒါလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးကို ပြန်မချစ်ရတာလဲ။ အသည်းနှလုံးမှ ရှိပါရဲ့လား ကိုကိုရယ်။ ငါသာ သူ့နေရာမှာ ဖြစ်လိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ နေရာချင်းသာ လဲလိုက်ချင်ပါတော့တယ်။

“စော မသိစေချင်တာတွေ မမေးတော့ပါဘူး စောရယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် စောဘက်က စိတ်ပြောင်းသွားမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကို စဉ်းစားပေးပါနော်။ ကိုယ် စောအချစ်ကို အမြဲမျှော်လင့်တမ်းတနေမှာပါ”

စောနဲ့ မောင်မောင်နဲ့ အချီအချစကားပြောနေဆဲမှာ ကားတစ်စီး ထိုးရပ်သံကြားလိုက်ရပါတယ်။

ဟောတော့။ ခုမှခက်ပြီ ကားပေါ်က ကိုကိုဆင်းလာပါလား။ မျက်နှာထားကြီးကလည်း တင်းလို့။

“အံ့မာ ကျောင်းဆင်းဆင်းချင်း အိမ်တန်းမပြန်ဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဟိုမှာ အမေကဖြင့် တစောင့်စောင့်နဲ့ လာခဲ့” ဆိုပြီး စောလက်ကို ဆောင့်ဆွဲသွားပါတော့တယ်။

ရုတ်တရက်မို့ မောင်မောင်တစ်ယောက် အံ့ဩသွားရပါတယ်။ ဩော်သူ့အစ်ကိုကြီးထင်ပါရဲ့။ စောခမျာ ကြောက်လွန်းလို့ ငါ့ကိုတောင် နှုတ်ဆက်မသွားပါလား။ သူ့အစ်ကိုက ငါ့ကို လူရာမသွင်းဘူး။ အတော်ရိုင်းတဲ့လူပဲလို့ မှတ်ချက်ချရင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိပါတယ်။

စောရယ် ယကွကုမ္ပဏီတွေ ဘယ်လိုပဲရှိရှိ မောင်က

တော့ စောကို စိတ်ရှည်သည်းခံပြီး စောင့်ချစ်မယ်။ ၁၀တန်းအောင်လို့ ဘွဲ့ရ ပညာစုံရင် စောကို လက်ထပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်။ ချစ်တယ် စောရယ်။ သိပ်ချစ်တာပဲလို့ တမ်းတမ်းတတ ရေရွတ်နေမိပါတော့တယ်။

ကားပေါ်မှာ တစ်လမ်းလုံး စကားမဆိုခဲ့ဘူး။ ကားကိုသာ အမြန်နှုန်းနဲ့ မောင်းနေတာ ကြောက်လိုက်တာ။ စောဖြင့် ဘယ်လို အသက်ရှူရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။

အိမ်ရှေ့ရောက်တာနဲ့

“ကဲ မယ်မင်းကြီးမ ဆင်းတော့၊ ဘယ်တုန်းကတည်းက ဒီကောင်လေးနဲ့ တွဲနေတာလဲ ပြောစမ်း”

ရယ်ချင်လိုက်တာ၊ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ဆိုတာလိုပဲ။ စောဘာသာ ဘယ်သူနဲ့တွဲတွဲပေါ့။ ဘယ်တုန်းက ကိုယ့်ကို အရေးစိုက်လို့လဲ။ ခုမှ လာပြောနေလိုက်တာလို့ စိတ်ထဲက ပြောရင်း ကိုကိုကို ဝမ်းနည်းရီဝေစွာ စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။

“မင်းက ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်တာပေါ့ ဟုတ်လား။ ကျောင်းဖြင့် ကောင်းကောင်းမတက်ရသေးဘူး အတွဲတွေ့တာကအရင်”

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ၊ အိမ်ရှေ့မှာ မတ်တတ်ကြီး အထဲဝင်ပြောကြလေ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ အမေတို့က ဘာမှမသိဘူး။ ဒီကောင်မလေး ကျောင်းထားလို့တော့ စာတတ်မှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ထားမနေနဲ့”

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့တုန်း၊ ပြောပဲ ပြောပါဦး”

“သူ့ကိုပဲ မေးကြည့်အမေရေ”

ပြောပြောဆိုဆို လှေကားပေါ်ကို ဝုန်းဒိုင်းကျဲပြီး တက်

သွားပါတော့တယ်။

အမေက မေးငေါ့ပြီး မေးပါတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြောပါဦးသမီးရယ်”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်၊ အတန်းထဲက သူငယ်ချင်းကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ အထင်လွဲသွားတာပါ”

“ဖြစ်ရမယ်၊ ဖြစ်ရမယ်။ အမေ သမီးကို ပြောဖူးတယ်လေ၊ ချစ်ခြင်းအစ ဝန်တိုခြင်းကလို့”

“ဟုတ်ပါ့မလား အမေရယ်။ အမေ့သားက သမီးကိုချစ်လို့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဒါ သက်သက်အနိုင်ကျင့်တာ။ သမီးရဲ့ လွပ်လပ်ခွင့်ကို ချုပ်ချယ်တာပါ။ သူကျတော့ မမမျိုးနဲ့ စိတ်ကြိုက်တွေ့နေပြီးတော့ သူတို့ချင်းက ရင်းနှီးပြီးသားတွေဆိုတော့ မရိုးသားနိုင်ပါဘူး”

စောကတော့ သံသယတွေနဲ့ မယုံနိုင်ပါ။

“အမေကတော့ အဲဒီလို မထင်ဘူးသမီး။ ကိုကိုလေးနဲ့ မမျိုးတို့ဟာ လူကြီးတွေဖြစ်နေပြီလေ။ မမျိုးကလည်း ဂုဏ်သိက္ခာအကျမခံပါဘူး။ ကိုကိုလေးကို အပြတ်ပြောတာတဲ့။ သူ့ကို မျှော်လင့်ပြီး သမီးလေးစောကို ပစ်ထားခဲ့နဲ့။ သူလက်မခံနိုင်ဘူးတဲ့”

“ဟုတ်ပါ့မလား အမေရယ်။ သမီးတော့ မယုံနိုင်သေးပါဘူး။ ကိုကိုက သူ့မမျိုးကို သိပ်ချစ်တာ။ သမီးကိုထားခဲ့ပြီး ယူသွားမှာ ထင်ပါတယ်”

“သူ ဒီလိုလုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ သမီးရယ်။ သူ့အဖေစိတ်ကို သူသိပါတယ်။ အမေတို့ဟာ သား ၂ယောက်ကို သိပ်တန်ဖိုးထား ပြုစုယုယခဲ့တာ။ အသက်ကြီးမှတော့ စိတ်ဒုက္ခမရောက်ချင်တော့ဘူး။ သမီး စိတ်ရှည်သည်းခံပြီး ကိုကိုလေးနဲ့ ရာသက်ပန်မခွဲပါနဲ့”

ဪ တရားရှိလိုက်တဲ့ အမေရယ်။ ပညာတတ် ရုပ်ချော၊ ဥစ္စာပေါ ချွေးမကို ရနိုင်ရဲ့သားနဲ့တောင် ဘာမဟုတ်တဲ့ စောလို မလောက်လေးမလောက်စားကောင်မလေးကို ငဲ့ညှာသနားပြီး ရက်ရက်စက်စက် မလုပ်ကြပါလား။

စော အမေရတဲ့ ဘွားဘွားလိုယောကွမနဲ့တော့ ကွာပါ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မေတ္တာလောဘကြီးလွန်းသောစောကတော့ ကိုယ့်ဘဝကို မကျေနပ်နိုင်၊ မရောင့်ရဲနိုင်ပါ။ ကိုကိုအပေါ် တစ်ဖက်သတ်ချစ်ရသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုပဲ တုန်ပြန်မှုရအောင် ယူရမလား။ ကိုယ့်ကို တစ်ဖက်သက်ချစ်နေသော မောင်မောင့် မေတ္တာကိုပဲ လက်ခံရမလား။ ဝေခွဲမရနိုင်ပါ။ စိတ်တွေက ဝေဝါးပြီး ခေါင်းတွေမူးနောက်လာပါတော့တယ်။

ဒီညရဲ့ ညည့်သံသရာက ပိုရှည်နေသလိုပဲ။ ဟိုးအဝေးက ခေါ်သံလိုလိုကြားနေရတာ အမေ့အသံမဟုတ်ပါလား။ မောင်မောင့်အသံလားလည်း ခွဲခြားမရပါ။ ပဲ့တင်သံတွေနဲ့အတူ လိုက်ရှာရတာ မောလှပါပြီ။ အသံကြားရာ လိုက်ရှာရင်း စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုတွေ့ပါပြီ။ စမ်းချောင်းလေးရဲ့ စီးဆင်းသံနဲ့ အတူ ပန်းလှေကလေး မျောပါလာတာ ကြည့်လိုက်တော့ လှေဦးမှာ ကိုကိုလား မောင်မောင်လား မသိရတဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက် ထိုင်နေတာ ဝိုးတဝါး။ တွေ့နေရပါတယ်။ စောအနီးမှာ လှေကလေးက ရပ်တန့်သွားပါတယ်။ ကိုကိုပါလား။ ကိုကိုနဲ့ ဆိုရင် ဘယ်သောင်ဘယ်ကမ်းဆိုက်ဆိုက် လိုက်မှာပဲ။ လှေပေါ်ရောက်လို့ မကြာခင် လှေစထွက်လာပါတယ်။ ပျော်ရွှင်ခြင်းများနဲ့ အတူ ကိုကိုကို ကြည့်လိုက်တော့ မောင်မောင်ဖြစ်နေပါရောလား။ ဟင် မလိုက်ဘူး ဆင်းမယ်။ မောင်မောင်နဲ့ မလိုက်နိုင်ဘူး။ ကိုကိုရေ စောကို ကယ်ပါဦးလို့ အော်လိုက်မိတာ။ ဘယ်

လောက်ကျယ်ကျယ်အော်လိုက်မိပါလိမ့်။

“ဟဲ့ ဘာလို့ အော်နေတာလဲ၊ အိမ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေတာလား။ ထ ထ ရေသောက်လိုက်”

ဒီလိုတော့လည်း ကြင်နာတတ်သားပဲ။ စောက ညစဉ် ညတိုင်း ကိုကိုအတွက် တံခါးဖွင့်ထားလျက်ပါ။ ကိုကိုကသာ တစ်ဖက်ခန်းမှာ ညစဉ်ညတိုင်း အိပ်နေတာပါ။

သနားမိပေမဲ့လည်း စောစန္ဒီရယ် ကိုယ့်ရင်ထဲက မျိုးကို မမေ့နိုင်သေးဘူး။ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ အသံတိတ်တောင်းပန်နေမိပါတယ်။

အရင်ကစာရင်တော့ အနေမစိမ်းတော့ပါ။ ချစ်သူလို မချစ်နိုင်ပေမဲ့ အရင်ကလို တင်းတင်းမာမာကြီး မဆက်ဆံချင်တော့ပါ။ ဒါလဲ မျိုးစကားတွေကို နားဝင်လာလို့ပါ။ သူတော်ကောင်းမလေးမျိုးကတော့ သူ့အလုပ်တွေပိနေလို့ ဘာမှတောင် ကိုယ့်လိုခံစားနေရမယ် မထင်ဘူး။ မတွေ့ရတာတောင် ကြာနေပေါ့။ ဖုန်းဆက်ကြည့်ရအုံးမယ်။

ဒီကလေးမလေးဟာ ညစဉ်ညတိုင်း တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး ပြဿနာနဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းဆင်းလျှောက်ဖို့ ကြားတယ်။ အိပ်မက်ယောင်သလိုလိုနဲ့ အောက်ထပ်ဆင်းမလို့ ကြိုးစားတယ်။ ကိုယ်က အသိဦးပေလို့။ အမေနဲ့တောင် မပြောမိဘူး။ ခုလည်း ချွေးတွေပြန်လို့။ ဒါလောက်အေးရတဲ့အထဲမှာ။ အနီးကပ် တွေ့နေရသော ကိုကိုလေးက ညဘက်စာဖက်လို့ မအိပ်ဖြစ်သေးတဲ့အခါ ရှိသလို အိပ်မပျော်တဲ့ညတွေလည်း ရှိနေပါတယ်။ အတွေးက များနေတယ်မို့လား။

တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ ဒီကောင်မလေး ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ငါ့မေတ္တာကို မရလို့များလား။ စိတ္တဇများလား။ မျိုးကို

ပြောပြပြီး တိုင်ပင်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်။ အမေ့ကို ပြောရင် စိုးရိမ်နေဦးမှာ။ မျိုးကိုပဲ တိုင်ပင်ကြည့်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

ကိုကိုက ခုတင်ဘေးမှာ ငိုနေလိုက်တာ။ စောက ကိုကိုလက်ကို လှမ်းဆွဲရင်း

“ကိုကိုရယ် စောကြောက်တယ်။ စောနား မှာ ခဏနေပေးပါနော်”

လို့ တောင်းပန်လိုက်တော့ . . .

“အေးပါဟာ အိပ်ပျော်အောင်အိပ်။ တို့လမ်းလျှောက်ရင်း စောင့်ပေးမယ်”

လို့ နှစ်သိမ့်လိုက်ပါတယ်။

စောက မျက်လုံးလေး စုံမှိတ်ရင်း အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားလိုက်ပါတယ်။ ဒီလောက်စိတ်ရှည်ပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ ကိုကိုရယ်။ ဒီထက်ကဲပြီး အခွင့်အရေးမယူရဲပါဘူး။

စောဘဝ စောအလှနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ ဖူးစာရှင်လေး လိုချင်ပါတယ်။ အမေရယ် တမလွန်ကနေ ကယ်မပေးပါနော်လို့ အမေ့ကို တမ်းတမှန်းဆပြီး ဆုတောင်းမိပါတယ်။ ဒီလိုအိပ်မက်တွေဟာ မှတ်မှတ်ရရ စော အပျိုဘော်ဝင်စ ဓမ္မတာစပေါ်တဲ့ အချိန်မှာပိုပြီး ပီပီပြင်ပြင် မက်တတ်ပါတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ အပြင်ကလိုပဲ အမျိုးသား တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် ပါဝင်နေတတ်ပါတယ်။ စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့အရွယ်တွေအတွက် စိတ်မလေအောင် ပညာရအောင် ရေးသားပြတဲ့စာစောင်တွေ ဆောင်းပါးတွေလည်း စောမှာ ဖက်ခွင့်မရ။ စောအဒေါ် အပျိုကြီးများက ကျောင်းစာမှတစ်ပါး ဘာစာအုပ်ဖက်တာမှ အားမပေးပါ။

ကျောင်းနေရပြန်တော့လည်း မိန်းကလေးကျောင်းမှာ
 နေခဲ့ရတော့ ယောက်ျားလေးဆိုရင် ရှက်စရာကြောက်စရာ
 အဖြစ် ထင်ထားသော်လည်း တကယ်တမ်း ယောက်ျားနဲ့ ထိတွေ့
 ရတဲ့အခါ ဆင်ကန်းတောတိုး မျက်စေ့ကန်းတရွေ့မကြောက်ဆို
 တာလို ချစ်စိတ်ကြိုက်စိတ်တွေဟာ၊ တိတ်တခိုး ပေါ်ပေါက်လာ
 လိုက်တာ အသည်းဒေါင့်တစ်နေရာမှာ အချစ်ညှောင့်စူးနေသလို
 ခံစားရတာ မြီးကောင်ပေါက်အရွယ်တိုင်း ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့
 သဘာဝဆိုတာ စောမသိခဲ့ပါ။ စောသိတာက ကိုကိုကို ချစ်တယ်။
 မရရင် ရူးမယ်ထင်တယ်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း သူမချစ်လဲ ဘာဖြစ်လဲ။ စော
 မှာ ချစ်မဲ့သူတွေအပုံ။ စိတ်ကစားတတ်သူပီပီ အမြဲ စိတ်နှစ်ခွ
 ဖြစ်နေတာပါ။

-----x-----x-----

မောင်မောင်ဘက်က မရှိသားတော့ဘဲ ချစ်စကားပြောလာတော့
 ပြန်ပျော်နိုင်ပေမဲ့လည်း ချစ်တယ်ပြောတာလေးတွေကြားချင်တယ်။
 ဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့မှ ရင်ရင်နီးနီး ချစ်စကားပြောခဲ့ရလေတော့
 မောင်မောင်နဲ့ ရင်နီးရတဲ့ အရာသာကို ကြိုက်တယ်။ မိန်းကလေး
 သဘာဝပြောင်းလဲလာတဲ့ စိတ်တွေကို လွန်ဆန်လို့ မရပါဘူး။
 အတွင်းစိတ်ကို အတင်းပိနိုင်ချီးနီးရလေ အံ့ကြံလေပါ။

အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုကိုကနေ မောင်မောင်ဖြစ်သွားလိုက်
ပုံက အတိတ်စိမ်းများလား နိမိတ်ပြနေတာလား။

စောက မောင်မောင့်ကို သနားတယ်။ ကိုယ်ချင်းစာမိ
တယ်။ တစ်ဖက်သတ်အချစ်ဆိုတာ ဆိုးပါတယ်။ မောင်မောင်
ရယ် စောတို့အရွယ်က သစ်ရွက်လှုပ်ရင်တောင် ရယ်တတ်တယ်
လို့ ဘွားဘွားတို့က ပြောခဲ့ပေမဲ့ စောမှာဖြင့် တစ်ခါမှ မရယ်ရ
ပေါင်၊ စိတ်ညစ်လွန်းလို့ ငိုခဲ့ရတာပါ။

ကိုကိုကတော့ လမ်းလျှောက်နေရင်း ဒီကောင်မလေး
ကြည့်ရတာ အိပ်မပျော်သေးဘူး။ ဒီကိစ္စကို ပေါ့နေလို့တော့
မဖြစ်ဘူး။ စိတ်ပညာအထူးပြု စိတ်ကျန်းမာရေးကထိက မျိုးနဲ့
တိုင်ပင်မှ ဖြစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

မနက် ကော်ဖီခိုင်းမှာတော့ စောက ခပ်ငိုငိုလေး
ထိုင်နေပါတယ်။ ညက အိပ်ပျက်လို့လဲ လူက မလန်းဆန်းပါဘူး။
အိပ်ပျက်ပေမဲ့ မျက်ကွင်းလေး မချောင်တဲ့အပြင် မျက်လုံးလေး
တွေတောင် ငိုထားသလို မို့အစ်နေပါတယ်။ ဘယ်အချိန်ကြည့်
ကြည့် အိပ်ယာက နိုးကာစကြည့်လဲ မပြင်မဆင် ကြည့်လှနေတာ
ပါပဲ။

အဖေကလှတာကြိုက်တော့ သူ့ချွေးမလေးကို အရိပ်
တကြည့်ကြည့်နဲ့ပါ။ မိန်းမဆိုလှမှ၊ အမောပြေသတဲ့လေ။

“အမေကြီးရယ် တို့ညက တိုင်ပင်ကြတာ ကလေးတွေကို
ပြောလိုက်ဦးလေ”

“ဪ ဟုတ်သားပဲ၊ သားတို့သမီးတို့ကို ပြောရဦးမယ်။
စောလည်း သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်တုန်း အဖေနဲ့အမေ ခရီး
ထွက်ကြမယ်။ ဘုရားစုံလည်း ဖူးရင်းပေါ့။ အခြေအနေပေးရင်
ဗုဒ္ဓဂါယာပါ သွားချင်တာ။ ခုတော့ ပြည်တွင်းပဲ အရင်သွားကြ
မယ်။

ကိုကိုလေးက အင်းမလှုပ်၊ အဲမလှုပ်နဲ့။ စောကကော
ပိုပြီး ပြောရခက်ပါတယ်။ တားလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။

ကိုကိုလေးက ဒေါ်အေးမေကိုကြည့်ပြီး

“ဒေါ်လေးမေ ကျန်ခဲ့မယ်မို့လား” လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။

“ဟင့်အင်း မကျန်ခဲ့ဘူး။ ကိုထွန်းက အမေတို့နဲ့ လိုက်မှာ
မအေးမေကလည်း သူ့အမျိုးတွေရှိရာ အညာကို ခဏပြန်လည်
ချင်လို့တဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒေါ်လေးမေလည်း တစ်ခါမှ ရွာမပြန်
ရဘူးမို့လား။ ဒါကြောင့် မမကို ခွင့်တောင်းရတာပါ”

ဒေါ်အေးမေက မလှိုင်ဇာတိပါ။ ခုမှခက်ပြီ။ ကိုကိုနဲ့စော
ကို ဘယ်သူ ထမင်းချက်ကျွေးပါ့မလဲ။ စောက မီးဖိုချောင်ကိစ္စ
တွေ မကျွမ်းကျင်လှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မပြောရဲဘူးလေ။

ကိုကိုလေးကတော့ အဖေနဲ့အမေ ဒါသက်သက်ဉာဏ်
ဆင်ပြီး ထွက်တယ်ထင်တာပဲ။ တို့ ၂ ယောက်တည်းကျန်အောင်
တမင်ဖန်တီးတာနေမှာလို့ တွေးနေမိပါတယ်။

“ကဲပါ တစ်ပါတ်လောက် လိုပါသေးတယ်။ သားတို့ကို

ကြိုပြောထားတာပါ”

အသီးသီးထမင်းဝိုင်းက ထသွားကြပါပြီ။ ကိုကိုလေးက
အဖေတို့အမေတို့မရှိတုန်း မျိုးနဲ့ စောစန္ဒီကို တွေ့ဖြစ်အောင်
တွေ့ဖို့ စီစဉ်ရမယ်လို့ စဉ်းစားလိုက်ပါတယ်။

စောဟာ ညဘက်တွေပိုပြီး အိပ်မပျော်ဖြစ်လာပါတယ်။
မောင်မောင်နဲ့လည်း ရှောင်နေရတာပါ။ မောင်မောင်ကလည်း
ကျောင်းမှာတွေ့ဖို့ စကားပြောဖို့ပဲ ချောင်းနေတာပါ။ ကိုကိုလေး
က မနက်ခြံထဲမသွားမီ ကျောင်းပို့ခဲ့ပြီး၊ နေ့လည် ၁၂နာရီမှာ
လည်း ထမင်းပြန်စားမယ် အကြောင်းပြပြီး လာကြိုနေပါတယ်။
အတော့်တော့ ထူးဆန်းသား။ ကိုယ်လည်းမလိုချင် သူများလည်း
မပေးချင်။ ကိုကိုလေးဟာ အတော်တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာပဲ။

စောကတော့ ရွဲ့ချစ်စိတ်တွေ ပေါက်လာပါတယ်။
မောင်မောင်နဲ့ စကားပြောရတဲ့အရသာဟာ ခုလိုခွဲနေရမှ အဖော်
မဲ့သလိုပဲ ခံစားရပါတယ်။ အနားမှာရှိတုန်းက မသိသာပေမဲ့၊
မောင်မောင်နဲ့ အတူ ပန်းမကောက်ရ စကားမပြောရတော့
တမျိုးပဲ ခံစားရတယ်။ စိတ်မကောင်းဘူး။ မောင်မောင်ဘက်က
မရိုးသားတော့ပဲ ချစ်စကားပြောလာတော့ ပြန်မချစ်နိုင်ပေမဲ့
လည်း၊ သူ့ချစ်တယ်ပြောတာလေးတွေ ကြားချင်တယ်၊ ဘယ်
ယောက်ျားလေးနဲ့မှ ရင်းရင်းနှီးနှီး ချစ်စကားမပြောခဲ့ရလေတော့
မောင်မောင်နဲ့ ရင်းနှီးရတဲ့အရသာကို ကြိုက်တယ်။ မိန်းကလေး
သဘာဝ ပြောင်းလဲလာတဲ့စိတ်တွေကို လွန်ဆန်လို့မရပါဘူး။
အတွင်းစိတ်ကို အတင်းဖိနှိပ်ချိုးနှိမ်ရလေ အံ့ကြွလေပါပဲ။ အဲဒီ
မနောက လူငယ်သဘာဝဖြစ်လေ့ဖြစ်ထပါလား ဆိုတာတော့
စောမသိပါ။

တိတ်ဆိတ်သောအချိန် မှောင်မိုက်သောအချိန်တွေမှာ

အိပ်ယာထဲမှာ တလူးလူးတလွန်လွန်နဲ့ အိပ်မပျော်လေတိုင်း ရင်ထဲက ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုတွေဟာ ထမင်းလည်းမဟုတ်၊ ရေလည်းမဟုတ် မေတ္တာတရားလို့ ယဉ်ယဉ်လေးဖြေရပေမဲ့ အချစ်ဆိုသောရာဂမီးတွေ လောင်မြိုက်နေတာပါ။ တဏှာပေမပရောဂနဲ့သောကအာရုံတွေကို သူ့သူငါငါ ခိုလှုံချင်ကြပါတယ်။ စောလည်း လူထဲကလူသားပဲမို့လား။ အချစ်ခံချင်တယ်။ အယုယခံချင်တယ်။ ချစ်သူရင်ခွင်မှာ ခိုနားချင်တယ်။ ဒါတောင်မှ ဆားငံရည်လို သောက်လေသောက်လေ ငတ်မပြေသော အရသာကို မခံစားဖူးသေးလို့သာ ဘာမှန်းမသိသော အချစ်ဆိုတဲ့ ရမက်လှိုင်းကို မစီးချင်သေးတာပါ။ ဆိတ်ကွယ်ရာ အရပ်မှာ မကောင်းမှုတွေ ကြူးလွန်တတ်ကြသတဲ့။ စောကတော့ ကိုယ့်စိတ် အလိုဆန္ဒတွေကို ချိုးနှိမ်ရလွန်းလို့ စိတ်မရှည်ချင်တော့ပါ။ ကိုကို့ကိုလည်း စိတ်နာတယ်။ မမျိုးကိုလည်း မုန်းတယ်။

ကိုကို့နဲ့အတူနေချင်တဲ့စိတ်၊ ချစ်တဲ့စိတ်တွေဟာ တစ်မိုးအောက်ထဲနေရလို့ ကျေနပ်နေပါတယ်ဆိုတဲ့အဆင့်က ကျော်လွန်ပြီး နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေလို့ဆိုရမလား။ ရှက်တဲ့စိတ်၊ ကြောက်တဲ့စိတ်ကြောင့် ထိန်းထားရတဲ့စိတ်တွေကို ကြာတော့လည်း မုန်းလာပါပြီ။

ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း မုန်းလာပြီဆိုတော့ အားလုံးကို မုန်းတယ်၊ နာတယ်။ မောင်မောင်ရှိရာသွားတော့မယ်။ မောင်မောင်ရေ စောကိုလာခေါ်လှည့်ပါ။ စော ဒီထင်းရှူးမြိုင်အိမ်ကြီးထဲမှာ မနေချင်ဘူး။

ဟော မောင်မောင်အသံကြားရပြီ။ ဂစ်တာသံလေးပေးလို့ သိချင်းဆိုနေပြီ။

“မုန်းပြီလား၊ မေ့ပြီလား”တဲ့။

မောင်မောင်ကို မမုန်းဘူး။ မမေ့ပါဘူး မောင်မောင်ရေ စောလာပြီ။ ခုတင်ပေါ်က အတင်းရုန်းကန်ထရင်း အောက်ဆင်းမယ်လုပ်တော့။

ဟဲ့ ဒါဘယ်လဲဆိုတဲ့အသံနဲ့အတူ ကိုကိုရောက်လာတယ်။

ခက်ပါလားစောစန္ဒီရယ်။ အောက်မှာ အဖေတို့အမေတို့ နိုးကုန်လိမ့်မယ်။ မဆင်းနဲ့တော့ ခုညသန်းခေါင်ကျော်နေပြီ။

အိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက် စောစန္ဒီက

“ခြံဝမှာ မောင်မောင်ရောက်နေလို့ စောသွားမယ်ကိုကို”
“ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ မင်းထင်လို့ပါ”

ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီကလေးမတော့ အရူးမဟုတ် အကောင်းမဟုတ်လို့ ပြောချင်ပေမဲ့ မျိုသိပ်လိုက်ပါတယ်။ သာမန် မဟုတ်သော မိန်းကလေးဆိုတာ သူ တဖြည်းဖြည်း သိနေပြီလေ။ အဖေတို့ အမေတို့ ခရီး သွားတာနဲ့ ဒီကလေးမကို မျိုးနဲ့တိုင်ပင်ပြီး စိတ်ကျန်းမာရေးစစ်မှ ဖြစ်မယ်။ ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ်။

မောင်မောင်ကို သူ့ချစ်နေပြီလား။ ဒုက္ခတွေတော့ ရောက်တော့မှာပဲ၊ အရွယ်မတိုင်မီ မဖြစ်သင့်တာတွေ မဖြစ်အောင်တော့ ထိန်းပေးရမှာပဲ။

စောကတော့ ကိုကိုဆွဲခေါ်ရာ ခုတင်ဆီရောက်တာနဲ့ အိပ်ယာပေါ် ပစ်လွှဲလိုက်ပါတယ်။ မျက်စိလေးမှိတ်ပြီး ကြိုးစားအိပ်နေပုံလေးက သနားစရာပါ။

“ရေသောက်ဦးမလား”

စောက ခေါင်းယမ်းပြပါတယ်။

“ကဲ အိပ်တော့နော်၊ အိပ်ပျော်အောင်အိပ်လိုက်” လို့ ချောပြောလိုက်မှ စောက ဝမ်းနည်းနေပါတော့တယ်။ ကိုကိုရယ်

ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းထိုးပြီး အိပ်ချင်တာ။ စောရဲ့ဆန္ဒတွေ ဘယ်တော့မှ ပြည့်ပါ့မလဲ။ ကိုကိုရင်ခွင်မှာ အိပ်ရမယ်ဆိုရင် စောတော့ အိပ်ပျော်မယ်ထင်တာပဲ။ မိန်းမသားဆိုတော့ ဖွင့် မပြောရဲပါ။ ဒီဝေဒနာတွေက စောရဲ့စိတ်တွေကို ဖိစီးနှိပ်စက်နေ တော့တာ ကိုကိုမသိလေရောသလား။

ဒီအကြောင်းတွေကို အန်တီဒေါ်လီသာသိရင် အဘွား က အမေ့ကို ပြောသလို လင်တရားစုန်းပူးမလို့ ပြောမှာသေချာ တယ်။ ဒီလိုတော့အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ အရူးတကာအရူးထဲမှာ လင် တရားလို့ အပြောခံရမှာ အကြောက်ဆုံး၊ အမုန်းဆုံးပါ။

အမေ အမေရေ အမေ့လို့ မဖြစ်ပါရစေနဲ့ စောကြောက် တယ်။

ကိုကိုလေး သက်ပြင်းချလိုက်မိပါတယ်။ စော ခေါင်း မြီးခြံအိပ်သွားမှပဲ။ သူ့အခန်းသူ ထွက်လာခဲ့ရပါတယ်။

မောင်မောင်ဆိုသော ကောင်လေးက ဒီအကြောင်းတွေ သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါနဲ့ စောစန္ဒီရဲ့ ဆက်နွယ်မှုကို မသိသလို စောစန္ဒီရဲ့ ညတိုင်းခံစားနေရတဲ့ စိတ်ဝေဒနာတွေကိုလည်း သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ ၂ ယောက် နီးစပ်လို့မဖြစ်ဘူး။

စောရဲ့ ကျန်းမာရေး ကောင်းသွားအောင်လည်း မျိုးနဲ့ တိုင်ပင်ကုသမှုဖြစ်မယ်လို့ သန့်နန်ချလိုက်ရပါတယ်။

မနက်မိုးလင်းတော့ စောက သူ့ခုတင်ပေါ်မှာ ကွေး ကွေးလေးအိပ်လို့ မနိုးတော့ဘဲ အောက်ဆင်းလာခဲ့ပါတယ်။ အဖေနဲ့အမေတို့ ခရီးသွားဖို့ပြင်နေကြတယ်။ ဒေါ်လေးမေပါ တစ်ခါတည်း လိုက်သွားမဲ့ပုံပဲ။

“ဟဲ့သား၊ သမီးလေးရော”

“သူ့အိပ်နေတယ် အမေ။ ညက တော်တော်နဲ့ မအိပ်

F-15A

ဘူး”

အဖေနဲ့အမေက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန် အလှန်ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ အမှန်တကယ်လည်း သူတို့ ၂ ယောက်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထားခဲ့ချင်တာပိုပြီး ရင်းနှီးချစ် ခင်စေချင်လို့ပါ။

အဖေက အမေ့ကို ဘယ်လိုစည်းရုံးခေါ်ထုတ်သွားပါ လိမ့်။ အမေက အိမ်ကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ချထားခဲ့လေ့မရှိဘူး။ ငါမရှိလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ အမေရဲ့ ပြောနေကျလက်သုံးစကားပါ။

ကိုကိုလေး ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။

“မေကြီးရေ တို့ကွယ်ရာမှာမှ သူတို့တွေ အဆင်ပြေမှာ ကွ။ တို့ကို ရှက်ချင်ရှက်နေမှာ။ သူတို့အဖြစ်က သူချစ်ကိုယ်ချစ် မင်္ဂလာလည်း မဆောင်လိုက်ရ၊ ဟန်းနီးမွန်းလည်း မထွက်ရမို့ လား။ သူတို့ ၂ ယောက်တည်း ထားခဲ့တော့။ အဆင်ပြေသွား လိမ့်မယ်”

“ဖေကြီးပြောလို့သာ သဘောတူလိုက်ရတာ ကျွန်မဖြင့် ဒင်းတို့ကို စိတ်မချဘူး။ ကောင်မလေးကလည်း ဘာမှ မလုပ် တတ် မကိုင်တတ်နဲ့”

“အိုကွာ ပူတတ်ရန်ကော ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ သူတို့ အငတ်ခံမနေပါဘူး။ မင်းသားက ဦးဆောင်မှာပေါ့။ သူလဲချက် တတ်ပြုတ်တက်ပါကွာ။ ဒါမှ တတ်မှာ။ ပစ်သာထားခဲ့လိုက်”

အတိုင်အဖောက်ညီညီ စီစဉ်လိုက်ကြတာ၊ ခုတော့ သွားရမဲ့ရက်ကို ရောက်ပြီ။

“သမီးကိုမနှိုးရင်လည်း မနှိုးပါနဲ့ကွာ၊ အဖေတို့ မိုး မလင်းခင်ထွက်မယ်။ ဒါမှ မန္တလေးကို အစောကြီးရောက်မှာ အဲဒီရောက်မှ ခရီးစဉ်ဆက်ဆွဲမယ်”

“အဖေတို့ (၁) လလောက်ကြာမယ်။ ရောက်ရာအရပ်က ဖုန်းဆက်မယ်။ စိတ်ပူမနေနဲ့”

“သား၊ အမေ စိတ်ချမယ်နော်။ သမီးလေးကိုလည်း ကြင်နာပါကွာ၊ သနားပါတယ်။ မအော်မငေါက်နဲ့နော် သူ့ခမျာ အမေတို့မျက်နှာ ကြည့်နေရတာပါ”

“စိတ်ချပါအမေ၊ သားတတ်နိုင်သလောက် စောင့်ရှောက်မှာပါ”

ကိုယ့်အဓိပ္ပါယ်နဲ့ကိုယ် ပြောလိုက်ပါတယ်။
အဖေတို့အမေတို့တော့ မသွားစဖူး ခရီးထွက်ကြပြီ။
-----x-----x-----

စောစန္ဒီကို မျိုးနဲ့ပြဖို့ ဘယ်လိုစည်းရုံးရပါမလဲ။ မျိုးကို တော့ ကြိုပြောထားမှ ဖြစ်မယ်။

ကိုကိုလေးတစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ရင်း မျိုးဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါတယ်။

“ဟယ်လို”

“ပြောပါ”

“မျိုးလား မျိုးကိုပြောရဦးမယ်”

စောစန္ဒီနဲ့ ပတ်သက်သမျှ အသေးစိတ်ပြောလိုက်ပါတယ်။

“စောစောစီးစီး ဘာများလဲလို့ လန့်သွားတာပဲ၊ သူငယ်ချင်းရယ်၊ သူ့ကို မျိုးဆီခေါ်ခဲ့ပါလား”

“ဒီလိုလုပ်မယ်လေ၊ မျိုးက အလည်ခေါ်လို့ ကိုယ်သွားမှာ ရောက်ဖူးအောင် လိုက်ခဲ့ပါလားဆိုပြီး ခေါ်ခဲ့မယ်နော်”

“ကောင်းသားပဲ။ မျိုးက မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး အဖြေရှာမယ်လေ”

“ကောင်းပြီ၊ ဘယ်အချိန်လာခဲ့ရမလဲ”

“မနက် (၁၀)နာရီအရောက်ပေါ့။ အဲဒီအချိန် (round)

လှည့် လို့ ပြီးပြီလေ”

“OK ဒါပဲနော်”

ဖုန်းလည်းအချ စောလည်း အောက်ဆင်းလာပါပြီ။

“ကိုကိုရေ အဖေတို့အမေတို့ရော”

“သွားကြပြီလေ၊ မင်းအိပ်နေလို့ မနိုးတော့တာ”

“ဟယ် စောတော့ အပြစ်ဖြစ်ပါပြီ”

“မဖြစ်ပါဘူးကွာ”

သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နူးနူးညှည့်ညှိပြောဆို ပြုမူ မှ ဖြစ်မယ်။ ဆေးရုံကို ချော့ခေါ်ရဦးမှာ မဟုတ်လား လို့ ကိုကို လေးက တွေးနေမိပါတယ်။

“ကိုကို ခုနက ဘယ်သူနဲ့ ဖုန်းပြောနေတာလဲဟင်”

အရောဝင်တာနဲ့ ကန်းတက်ပါပြီ။ မစပ်စုက မေးမှမေး

ပါ့ မလားလို့ ဖြေရတော့မှာပေါ့။

“ဪ ဒေါက်တာ ခင်မျိုးဦးဆီကပါ။ ကိုယ့်ကို ဆေးရုံ

လာခဲ့ပါဦးလို့ ခေါ်နေတာ”

“ကိုကိုက သွားမလို့လား”

“သွားရမှာပေါ့။ မသွားရင် ရိုင်းရာကျမှာပေါ့”

စောမျက်နှာလေး ညှိုးသွားတာ သူ သတိပြုမိပါတယ်။

“ဆေးရုံကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲဟင်”

“တို့က သူငယ်ချင်းတွေမို့လား။ တစ်ခါတရံ ဆေးရုံသွား လည်ရင်း ကန်တင်းမှာ ကော်ဖီသောက်တဲ့အခါ သောက်ပေါ့ ကွာ”

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုကိုက စိတ်ရှည်လို့ပါလား။ သူ့ချစ်ဦး

သူဆီသွားမှာ ဘယ်ရိုးသားပါ့မလဲ။

“ကော်ဖီသောက်မယ်ဆိုလို့ ကိုကို ကော်ဖီသောက်ပြီး

ပြီလား၊ စောဖျော်မယ်လေ”

“စားပွဲပေါ်မှာ မနက်စာအဆင်သင့်ပါပဲကွာ၊ ဒီနေ့အဖို့ တော့ ညစာလည်း ချက်စရာမလိုပါဘူး။ အားလုံးစီစဉ်ပေးသွား တယ်”

“ကိုကို ဘယ်အချိန်သွားမှာလည်းဟင်”

“ဘာလဲ။ တစ်ယောက်တည်းပျင်းနေလို့လား။ လိုက်ခဲ့ မလား”

“ကိုကိုက ခေါ်မှာမို့လား”

“မင်းလိုက်ရင် ခေါ်မှာပေါ့”

“တကယ်လားကိုကို။ စောလိုက်ရင် ကိုကိုတို့ကို နောက် ယှက်သလို မဖြစ်ဘူးလား”

“တကယ်ခေါ်ပါတယ်ကွာ၊ တို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲ

လိုက်လို့ရပါတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

စောက ကိုကိုနောက် အမြဲလိုက်ခဲ့ချင်သူပါ။ မမျိုးဆီဆို တော့ ပိုတောင် လိုက်ချင်သေးတယ်။ သူတို့ကို အကဲခတ်ရမယ်။ ဒီကနေ့ ကိုကို အတော်သဘောကောင်းနေပါလား။ ညကတည်း က ထူးဆန်းနေတာ။ ခါတိုင်းကဆိုရင် အော်လိုက်ငေါက်လိုက်နဲ့။ ဧကန္တတော့ မောင်မောင်နောက်ကို ငါပါသွားမှာစိုးလို့နေမှာ။ မောင်မောင်ကြောင့် ကိုကို ငါ့ကို လိုက်လိုက်လျော့လျော့ဆက်ဆံ တာဆိုတော့ မောင်မောင်ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ အူတိုလာရင် အချစ်တဲ့။ ကျောင်းဖွင့်ရင်မောင်မောင်နဲ့ပိုပြီးတွဲပြဦးမယ်။ ကိုကို ဝင်လည်စေရမယ်သိလား။ စောစန္ဒီတစ်ယောက်တွေးရင်း ကျိတ် ပြုံးနေမိတယ်။

ကိုကိုချစ်သူနဲ့တွေ့ရမယ်ဆိုတော့ စောစိတ်ထဲမှာ လှ ချင်လာတယ်။ မှန်ရှေ့မှာရပ်ပြီး ဘာဝတ်ရမလဲ စဉ်းစားရပါတယ်။

ကိုကိုနဲ့လိုက်ဖက်အောင် ပြင်ဆင်မှ။ ကိုကိုက စောထက် ၁၅နှစ် ကြီးတာ။ စောက လူကြီးဆန်ဆန်ဝတ်မှဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့ မမမျိုးက ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်နဲ့ သန်သန်ရှင်းရှင်းလေးနေတာ။ စော ဘာဝတ်ရမလဲ။ ပြည်တွင်းဖြစ်အဝါရောင် ရင်ဖုံးအင်္ကျီလေးကို ရွေးလိုက်ပါတယ်။ မျက်နှာကို မလိမ်းစဖူး သနပ်ခါးရေကျဲလေး လိမ်းလိုက်ပါတယ်။ ဆံပင်ကိုတော့ ကျစ်ဆံမြီးကလွဲလို့ ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး။ မှန်ထဲမှာ နုနုလှလှ မိန်းကလေး။ ဒီနှစ်မှ အရပ်အမောင်းက အစ ထိုးတက်လာတာပါ။ တကယ့်ပီပီပြင်ပြင် မိန်းမလှလေး အဖြစ် ဖူးရာမှ ပွင့်ကာစပန်းလေးပမာ လှချင်တိုင်းလှနေပါတော့တယ်။ အလှနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ ကိုယ့်အလှကို ယုံကြည်တယ်။ ကိုကိုဘာလို့မချစ်တာလဲ။ အချစ်ဆိုတာ ရုပ်အလှနဲ့ မဆိုင်ဘူးလား။ စောလည်း မဝေခွဲတတ်တော့ပါ။

အောက်ထပ်ကနေ

“မပြီးသေးဘူးလားဟေ့ ၁၀ နာရီထိုးတော့မယ်။ သွားရအောင်”

ဆိုမှ ကဗျာကယာ

“လာပါပြီ”

ဆိုပြီး အောက်ထပ်ကို အပြေးလေးဆင်းခဲ့မိပါတယ်။ လှေကားအလယ်လောက်ရောက်တော့ အောက်ထပ်ကနေ ငေးကြည့်နေတဲ့ ကိုကိုလေးကို တွေ့ရပါတယ်။

စောစန္ဒီရဲ့အလှကို တဒဂ်ငေးကြည့်မိတာကို ရုတ်တရက်သတိရပြီး ကိုကိုလေးမျက်နှာလွဲလိုက်ပါတယ်။

စောကတော့ ကိုကိုလေးရဲ့အပြုအမူကြောင့် နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့သွားတဲ့ထိ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားမိပါတယ်။

ဆေးရုံသွားတဲ့လမ်းတစ်လျှောက်မှာ အတွေးကိုယ်စီနဲ့

စကားမပြောဖြစ်ကြပါဘူး။

ဟော ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကိုတွေ့ရပါပြီ။ မမမျိုးနဲ့တွေ့ရမှာ ရင်ခုန်လိုက်တာ။ ခြေလှမ်းကျဲကျဲကြီးနဲ့ သွားနေလိုက်တာ။ စောမှာ မိအောင်မနည်းလိုက်ယူရပါတယ်။ သူ့အချစ်ဦးနဲ့ မတွေ့ရမှာကျနေတာပဲ။ ဆေးရုံကော်ရစ်ဒါ တစ်လျှောက်မှာ ဂျူတီကုတ်နဲ့ ဆရာဝန်ဆရာမတွေရော အနီအပြာ အစိမ်း ဆရာမတွေရော အလုပ်ရှုပ်နေလိုက်ကြတာ ပျားပန်းခတ်ပါပဲ။

ဒေါက်တာခင်မျိုးဦးအမည်ချိတ်ထားတဲ့ အခန်းရောက်တော့ တံခါးခေါက်လိုက်ပါတယ်။ ဆင်နားရွက်တံခါးမို့ ဒေါက်တာ ခင်မျိုးဦးအသံကို ကြားနေရပါတယ်။

“ဝင်ခဲ့ပါ”

လို့ ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

အထဲရောက်တော့ ဂျူတီကုတ်ဝတ်ထားတဲ့ မမမျိုးဟာ ခန့်ခန့်ညားညားနဲ့ထိုင်ပြီး အလုပ်ရှုပ်နေတာတွေ့ပါတယ်။

“ဟော ကိုကိုလေးနဲ့ ညီမလေးတို့ပါလား။ ထိုင်ဦးနော်”

လို့ ဖော်ဖော်ရွေရွေပြောလိုက်ပါတယ်။

မျိုးအနေနဲ့ အရင်က ချစ်သူဘဝမှာ ကိုကိုလေးက မောင်လို့ခေါ်ရမယ်လို့ ပူဆာခဲ့လို့ လူတွေကွယ်ရာမှာ မောင်လို့ခေါ်တတ်သလို ချစ်သူဘဝ ကျီစယ်ရင်း ကိုရောမောင်ရော ခေါ်မယ်ကွာလို့ မျိုးက လူလယ်လုပ်ပြီး ကိုမောင်လို့ ခေါ်တတ်ပါတယ်။ ဒါမှ နံမည်လိုလိုဘာလိုလို လူရှေ့သူရှေ့မှာ ခေါ်လို့ ကောင်းတာပေါ့။ ဒီအထိ မျိုးက ပါးနပ်တာပါ။

ကိုကိုလေးအနေနဲ့တော့ သူ့ချစ်သူမျိုးကို အထင်ကြီးလေးစားရသလို သူ့ဖြစ်ရပ်တွေအတွက်လည်း အပြစ်ရှိနေသလို

ခံစားရပါတယ်။ ပြစ်မှီးမှဲ့မထင်သော ချစ်သူနဲ့ လွဲရခွဲရတာ သူ့ရဲ့ မဆင်မခြင်သောက်မိတဲ့ အရက်ကြောင့်မို့လား။ ဒါကြောင့် ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ညစ်ညစ် အရက်ကိုတော့ လှည့်မကြည့် တော့ပါ။ အရက်သမား အမှားတစ်ရာဆိုကာ သင်ခန်းစာ ရခဲ့ပါပြီ။ နောက်ထပ် ဒီအမှားမှီးအဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ အခုလည်း စောစန္ဒီ အပေါ်မှာ စေတနာအရင်းခံနဲ့ ကယ်တင်ချင်တာပါ။

မျိုးက လက်မှတ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုထိုးအပြီးမှာ လူလည်းရှင်းသွားရော သက်ပြင်းလေးချပြီး စောတို့ကို မော့ကြည့် လိုက်ပါတယ်။

“ကော်ဖီသောက်ကြမယ်နော်”

“ကိုယ်တို့ စားပြီးခဲ့ပါပြီ။ မျိုးဆီ မရောက်တာကြာလို့ မျိုးကလည်း လာပါဦးဆိုလို့ လာခဲ့ကြတာ”

“စောလေးလဲ ပါလာတာ မမမျိုးဝမ်းသာတယ်။ ရောက် တုန်းရောက်ခိုက် ကိုကိုလေးတို့ ကျန်းမာရေးစစ်သွားပါလား။”

“အောင်မယ် ဆရာဝန်ပီပီ တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို လူနာ မှတ်နေလား။ ကိုယ်တို့စိတ္တဇဝေဒနာရှင်တွေ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဪ ကိုမောင်ကလည်း ပြောရော့မယ်။ ဒီသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ လူတစ်ယောက်မှာ စိတ်ချမ်းသာဖို့ စိတ်ကျန်းမာဖို့ က အဓိကမဟုတ်လား။ စိတ်ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းသူတွေဟာ သိပ်သနားစရာ ကောင်းတာ။ အခုဆိုရင် လူတွေက စိတ် ဝေဒနာသည်တွေကို အလှူဒါနတွေ အတော်ပေးလာတယ်။ ဘိုးဘွားရိပ်သာတို့၊ ကလေးပြု စုရေး၊ မိဘမဲ့ကျောင်းတွေ၊ ထောင်သားတွေကို လှူသလိုပေါ့။ အရမ်းဒါနမြှောက်တယ်။ ကုသိုလ် ရတယ်လေ။”

“တချို့စိတ်ဝေဒနာ ရှင်တွေက သိစိတ်တစ်ဝက်၊ မသိ

စိတ် တစ်ဝက်နဲ့လေ။ အမြဲတန်းစိတ်ဖောက်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ပဋ္ဌာစာရီလို အဝတ်မပါတဲ့ထိ လည်း ရူးသွပ်မသွားပါဘူး။ တချို့က အရက်အလွန်အကျွံ သောက်လို့ Alcoholic Neuroin ခေါ်တဲ့ အိပ်မပျော်တဲ့ရောဂါ၊ ထင်ယောင်ထင်မှား (Hallucination) ခေါ်တဲ့ မခေါ်တဲ့အသံတွေ ကြားရ၊ မမြင်ရပဲနဲ့ ထင်ယောင်ထင်မှားတွေ မြင်ရ။ ဒီရောဂါတွေ မကုသမိရင် သံသယတွေ၊ ဒေါသတွေ၊ စိတ်ဓာတ်ကျတာတွေနဲ့ ရာဇဝတ်မှု တွေတောင် ဖြစ်တတ်တာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေ တဲ့ (Suicide Case)တွေဆိုရင်လည်း တဒဂ်လေးရှူးသွားတာနေ မှာပေါ့။ အရူးနဲ့အကောင်းဟာ ဆံချည်တစ်မျှင်ပဲကွာတာလို့၊ မျိုး တို့ ဆေးပညာမှာ သင်ကြားခဲ့ရတာ”

မမမျိုးပြောတာ ဘိုးဘိုးဆရာဝန်ကြီး ဦးရော်ဘင်ပြော တာနဲ့ တူလိုက်တာ။ စောက မျိုးကို အထင်ကြီးလေးစားသွားပါ တယ်။

“ပုထုဇဉ်ဆိုတာ ဘုရားရှင်က ပုထုဇနောဥမ္မတ္တကော လို့ ဟောကြားခဲ့တာ၊ ပုထုဇဉ်လူသားများဟာ အကြောင်း အမျိုး မျိုးကြောင့် ရူးနေကြတာပဲ၊ ငွေကြောင့်ရူးတဲ့ဥစ္စာရူး၊ မယား ကြောင့်ရူးတဲ့ မယားတရူး၊ လင်ကြောင့်ရူးတဲ့ လင်တရူး၊ အဲဒီ ရောဂါကို (Hysteria)လို့ ခေါ်တယ်။ အလိုမပြည့်တဲ့ရောဂါပေါ့။ စိတ်ကစဉ်ကလျားတွေဖြစ်ပြီး မျိုးရိုးဗီဇလည်း လိုက်တတ်ပါ တယ်”

မျိုးက မမောနိုင်မပမ်းနိုင်ရှင်းပြနေပါတော့တယ်။

“တချို့ဆိုရင် ဘာမှ အကြောင်းကြီးငယ်မရှိဘဲ သာမန် မဟုတ်တဲ့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲသွားတတ်ကြတယ်။ မကျေနပ် ချက်တွေ များလာတဲ့အခါ၊ အိပ်ပျက်များတဲ့အခါ၊ စိတ်သောက

တွေဖိစီးတဲ့အခါပေါ့။ လင်သေ၊ သားသေမှ မဟုတ်ဘူး၊ စီးပွား
ရေးအဆင်မပြေလို့ ချမ်းသာရာကနေ ဆင်းရဲသွားရင်လည်း
သောကဝေဒနာတွေ မခံစားနိုင်လို့ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့ စိတ်
တွေကြောင့် ရူးမတတ်ခံစားသွားရတတ်ပါတယ်”

ပညာဗဟုသုတရှိတဲ့လူတွေ၊ နိုင်ငံကြီးသားတွေက
တော့ စိတ်ရဲ့ထွက်ပေါက်ရအောင် စိတ်ပညာရှင်တွေ၊ ဆရာဝန်
တွေနဲ့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးတယ်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ဆရာဝန်နဲ့ လူ
ချင်းတွေ့ဆုံပြီး ဆွေးနွေးတယ်။ အကြံတောင်းတယ်။ ဆရာဝန်
ကလည်း အခြေခံကဘာလဲဆိုတာသိရင် စိတ်ကို ပြုပြင်ပေးလို့
ရတာပေါ့။ ဆေးနဲ့ကုသမှ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ကို စိတ်နဲ့ကုသရတာ
တို့၊ တရားမှတ်ခြင်း(Meditation)တို့ ရောဂါဆိုတဲ့ ကျင့်စဉ်တို့နဲ့
ကုသလို့လည်း ရတာပေါ့။

“မိဘနဲ့သားသမီး၊ လင်နဲ့မယား သက်ကြီးရွယ်အိုနဲ့ ပျို
ရွယ်သူတို့ကြားမှာ သဟဇာတဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ၂ဦးနှစ်ဖက် မျှတမှု
ရှိမှ ဖြစ်တာပါ။ စိတ်ဆိုတာ အစက အဖြူရောင်ပဲ၊ စိတ်ရောင်စုံ
ဖြစ်လာတာဟာ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကြောင့်ပါ။

ဒီဆေးရုံမှာ ဆေးလိပ်ဖြတ်တဲ့သူတွေ၊ အရက်ဖြတ်တဲ့
သူ အများကြီးပါ။ စာရေးဆရာတချို့ဆိုရင် ဆေးရုံလာ အနား
ယူရင်း စာရေးကြတာ”

“မိုးပြောပြမှပဲ ဗဟုသုတအစုံရတော့တယ်။ ဒါကြောင့်
စော အားကျအောင် ကိုယ့်ကိုလည်း ဆေးစစ်ကြည့်ပေးပါလား
မိုးရယ်၊ စိတ်ကျန်းမာရေး ဘယ်အခြေအနေ၊ ဘယ်အဆင့်လဲ
သိချင်လို့ပါ။ ကျပ်ပြည့်မပြည့်ပေါ့ကွာ”

မိုးက ရယ်လိုက်ရင်း

“ဟာ ရတာပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ဒီလိုကျန်းမာရေး

အသိစိတ်ဓာတ်ရှိတာ ကောင်းတာပေါ့”

“စောရော စစ်ဦးမလား၊ ကြုံတုန်းကြုံခိုက် ညည အိပ်
မပျော်တာနဲ့၊ အိပ်မက်ဆန်းတွေအကြောင်းလေ”

စောက မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်နဲ့ စစ်လည်းစစ်
ချင်တယ်။ ကြောက်လည်းကြောက်နေရှာတယ်။ သူ့အမေလို
ဖြစ်မှာကိုပေါ့။

“စစ်တော့ စစ်ကြည့်ချင်ပေမဲ့ စောကြောက်တယ် မမ
မိုးရယ်”

ဆရာဝန်ရှေ့ရောက်တော့လည်း အလိုလိုသည်းထိတ်
ရင်ဖိုဖြစ်မိတယ်။ နဂိုတည်းက စောက ရှက်တတ်တယ်မို့လား။
ကိုကိုလေးက အားပေးတဲ့အနေနဲ့

“တို့လည်းစစ်ဆေးကြည့်မှာ၊ စောလည်းစစ်လိုက်နော်၊
ကျန်းမာရေးစစ်တာပဲ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ”

“ဒါဆိုလည်း စစ်ပါ”လို့ အသံတိုးတိုးလေးနဲ့ စောပြော
လိုက်ပါတယ်။

“ဒါဆိုရင် စောကို စောင့်ပေးရမှာဆိုတော့ တို့နောက်မှ
စစ်မယ်၊ စော အရင်စစ်နော်”

သူ သဘောတူတုန်း မိုးနဲ့ နှစ်ယောက်သား ခန်းဆီးကာ
ထားတဲ့ခုတင်ဆီ စောကို ခေါ်သွားလိုက်ပါတယ်။

“ကဲ စောလေး ဘာမှမတွေးနဲ့ ဒီအိပ်ရာပေါ် ခဏလှဲ
လိုက်နော်” မိုးက စောကို အားပေးနှစ်သိမ့်ရင်း လုပ်ထုံးလုပ်
နည်းအတိုင်း စတင်ဆောင်ရွက်နေပါတော့တယ်။

ခုတင်ပေါ်မှာ စောက ပက်လက်အနေအထားလေးနဲ့
မိုးမေးသမျှကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြေကြားနေပါတော့တယ်။

စောရဲ့မိဘမိုးရိုးအကြောင်း အထူးသဖြင့် မွေးသမိခင်

ရဲ့ စိတ်ဝေဒနာအကြောင်းတွေ၊ ညစဉ်မက်လေ့ မက်ထရှိတဲ့ အိပ်မက်လိုလို တကယ်လိုလို အပ်ကြောင်းထပ်နေတဲ့ အိပ်မက် တွေ၊ သူ့ကိုယ်သူ သိုက်နန်းရှင်လိုလို ဘာလိုလို ဘဝဟောင်းမှ ဘဝသစ်သို့ ကူးပြောင်းလာသော စောမွန်လှတစ်ဖြစ်လဲ စောစန္ဒီနဲ့ အနော်ရထာမင်းကြီးအဖြစ် ကိုကိုလေးကို ထင်ရောင် ထင်မှား ဖြစ်တာတွေဟာ သွေးပြောင်းချိန် မိန်းကလေးတို့ အချို့အပျိုဖော်ဝင်စ စိတ်ကစားချိန်တွေမှာ စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ကို စိတ်ဝင်စားလာတာ၊ အချစ်ကို မြည်းစမ်း ချင်တာတွေဟာ စောစန္ဒီရဲ့ အတွင်းမနော ဖောက်ပြန် မှုတွေ ပေါ့။

ကိုကိုလေးက အံ့ဩကြီးစွာ မျိုးလုပ်ကို ပြောဆိုမေးမြန်း သမျှတွေကို လျှာလေးအာလေးနဲ့ ဖြေကြားနေသော စောစန္ဒီ လေးကို ငေးမောကြည့်နေပါတော့တယ်။

“ကဲ ကိုမောင်ရေ သူမနိုးလာမီ သူ့အကြောင်း ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ကြစို့”

“သူ့မှာ ရောဂါရှိနေလားမျိုး”

စိုးရိမ်တကြီး မေးကြည့်မိပါတယ်။ မျိုးက စိတ်မကောင်း ကြီးစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါတယ်။

“သူ့မှာ စိတ်ကစဉ်းကလျားရောဂါ (Hysteria) ဖြစ်နေ တယ်။ ကိုမောင်”

“ကုလို့ရလားဟင်”

“ကုလို့ရပေမဲ့အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ပြန်ပြန်ပြီး ရောဂါပေါ်လာတတ်တယ်။ ကောင်းလာလိုက် ဆိုးသွားလိုက်ပဲ။ သူ့စိတ်မကျေနပ်တာတွေတိုင်း ရောဂါဟောင်းက ပြန်ပေါ်လာ တတ်တယ်။ ယဉ်ယဉ်လေးရွေးနေလို့ လူမသိသူမသိဖြစ်နေရာ

ကနေ လူသိရှင်ကြားလည်း တိုက်ပိတ်ထားရလောက်အောင် ဖြစ်လာတတ်တယ်။

“သူ့မှာ မျိုးရိုးဗီဇလည်းရှိနေတော့ (History)အရ ရောဂါရာဇဝင်ပါ ကိုက်ညီနေတယ်။ (Familial Tendency) (Genes)လိုက်တဲ့ရောဂါအမျိုးပေါ့”

“ကုသလို့ရရင် ကုပေးပါမျိုးရယ်၊ သူ့အကြောင်းရင်းတွေ သိတော့ ကိုယ်တကယ်ခံစားရပါတယ်။ ကိုယ် သူ့ကို ညီမလေး တစ်ယောက်လို ပြုစုသွားနိုင်ပါတယ်”

“ကိုမောင်စိတ်ဓာတ်ကို မျိုး လေးစားပါတယ်၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်သင့်ပါတယ်။ အမှန်တော့ ဗုဒ္ဓဘာသာအလိုအရ ကိုမောင်တို့ နဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိလို့ အကြွေးလာတောင်းတာပဲ၊ ဘဝဟောင်းက ကိုမောင်အကြွေးရှင်ပဲ၊ သူ့ကို ကျွေးမွေးပြုစုရင်၊ ဒါနစိတ်လေးနဲ့ စေတနာပါပါ လုပ်ပေးရင် စေတနာ အကျိုးပေးမှာပါ ကိုမောင် ရယ်”

“ကောင်းပါပြီမျိုးရယ်၊ ခုမှ ဓမ္မကထိကနဲ့တွေ့ရတော့ တယ်”

“ကိုမောင်ကတော့ ပြောပြီ။ မျိုးက တကယ်ပြောနေတာ ပါ”

ဆရာတော်တစ်ပါး ဟောတဲ့ထဲမှာတောင် ပါတယ်။ မိဘတွေဟာ ဒုက္ခိတလေးတွေ မွေးရင်ရှက်ကြသတဲ့။ ရှက်မနေနဲ့ အဲဒါ အကြွေးရှင်တွေ ကြွေးလာတောင်းတာတဲ့၊ ဘဝဟောင်းက သူ့အကြွေးတွေ မဆပ်ခဲ့လို့တဲ့။ အရင်တုန်းက မဆပ်တဲ့အကြွေး ကို အခုဘဝမှာ ပြန်ဆပ်နိုင်ဖို့ နည်းလမ်းက သူတို့ကို ကောင်း ကောင်းပြုစုဖို့ပဲတဲ့။ ဆရာတော်ကတော့ မဟုတ်ဘဲ ဘယ်ပြော မလဲနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်မိုးရယ်၊ ကိုယ်လည်း သဘောပေါက်ပါပြီ။ မိုးစိတ်ပညာအထူးပြုကို အင်္ဂလန်သွားပြီး သင်ခဲ့တုန်းက U K မှာ အယ်လီဇဘက်ဘုရင်မကြီးကလေး စိတ်ရောဂါရှိတဲ့သူတွေ၊ ဒုက္ခိတတွေကို ထောက်ပံ့ကြေးပေးတာ၊ မိသားစုတစ်ခုမှာ စိတ်မနှံ့တဲ့သူတစ်ယောက် (သို့) ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ရှိရင် တစ်မိသားစုလုံး ထမင်းစားလောက်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ကောင်းလိုက်တာနော်၊ ဘုရင်မကြီးကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

“သူတို့ဆီမှာက ကောင်းတာလည်းရှိ၊ ဆိုးတာလည်းရှိပေါ့ ကိုမောင်ရယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း မိုး ကိုယ့်မြန်မာပြည်ကို ပြန်ခဲ့တာပေါ့”

အရင်တုန်းကလို ချစ်သူဘဝဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ကို အောင်းမေ့လို့ မခွဲနိုင်လို့မို့လားလို့ ကိုကိုလေး ပြန်မေးမိမှာ အမှန်ပါ။

အခုတော့လည်း ဣန္ဒြေရှင်မိုးကို မစရက် မနောက်ရက်တော့ပါ။

“သူနိုးလာရင် သူ့အတွက် တိုက်ရမယ့်ဆေးတွေ ယူသွားရအောင် မိုးကြိုတင်ပေးထားမယ်နော်၊ ဆေးမှန်မှန် တိုက်ပေါ့”

“အေးလေ တိုက်ရမှာပေါ့၊ ဆေးမှန်မှန်တိုက်ရင် ကောင်းလာမှာ မဟုတ်လားဟင်မိုး”

မျှော်လင့်ချက်နဲ့ မေးနေသော ကိုမောင်ကို သနားမိပါတယ်။

“ဆေးတိုက်နေရုံနဲ့တော့ မပြီးဘူးကိုမောင်။ သူ့အခြေအနေကြည့်ပြီး လိုက်လျောညီထွေပြောဆို ဆက်ဆံရမယ်။

အတိုက်အခံမလုပ်နဲ့။ စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားရမယ်။ အစာအဟာရ ကောင်းကောင်းကျွေးရမယ်။ လူကျန်းမာမှ စိတ်လည်း ကျန်းမာမှာလေ။ ကိုယ်ခံအားကောင်းရင် ဘာရောဂါမှ မဝင်ဘူးပေါ့။ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အဟာရပေါ့ ကိုမောင်ရယ်”

“ကောင်းပါပြီ မိုးရယ်၊ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒီလူနဲ့ဒီလူ ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး။ မိုးတတ်နိုင်တဲ့ ဘက်က ကူညီရတာပဲ။ ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်ကို ကုသပေးရတာ မိုးလည်း ကုသိုလ်ရပါတယ်”

“ဒါနဲ့ မိုးကိုတစ်ခုမေးရဦးမယ်”

ကိုကိုလေးက မေးသင့်မမေးသင့် ချိန်ဆနေပါတယ်။

“မေးလေကိုမောင် ဘာသိချင်တာလဲ”

“ဪ ဒီကလေးမ အိမ်ထောင်သားမွေးလို့ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား”

မိုးကခေတ္တငြိမ်သက်သွားပါတယ်။ အတော်ကြာမှ “ဖြစ်တော့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကလေးရရင်တော့ စိတ်နည်းနည်းပူရတာပေါ့”

ကိုမောင်ဘာလို့ ဒီမေးခွန်းကို မေးတာလဲလို့ မိုးစိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်။ ချစ်သူရယ်။ သူတို့ ၂ယောက်ရဲ့ ဆက်သွယ်ရင်းနှီးမှုက ဘယ်အနေအထားမိုးလဲ။ အို စိတ်ရှုပ်ပါတယ်။ မစဉ်းစားနဲ့တော့မိုးရေ တို့နှစ်ယောက် စည်းခြားသွားပြီလေလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတိပေးလိုက်ရပါတော့တယ်။

ဪဒြေမသေခင်ကတည်းက ဘဝခြားသွားလိုက်တာ ကံကြမ္မာကြောင့်ပဲလား။ ကိုယ့်အပြစ်ကြောင့်လား။ အတွေးမဆုံးမိ ခုတင်ထက်က စောစန္ဒီ လူးလွန်လို့လာပါတယ်။

“ဟော စောလေးနိုးပြီ၊ ကိုမောင်ရေ စောလေးအားရှိ သွားအောင် ဒီသံပုရာရည်လေးနဲ့ အားဆေးတိုက်ရအောင်နော်”
စောကတော့ မျက်လုံးလေးဖွင့်ကြည့်ရင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင် ကို လေ့လာလိုက်ပါတယ်။

ငါဘာဖြစ်ပါလိမ့် ။ ဒါ မမျိုးတို့ဆေးရုံပဲလို့ သိလိုက်ပါ တယ်။ ကိုကိုအနားရောက်လာပြီး သံပုရာရည်နဲ့ ဆေးနဲ့တိုက်မှ
“စော ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခေါင်းထဲက မူးနောက်နောက်နဲ့”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ညက အိပ်ပျက်လို့ အားနည်းသွား တာပါ။ ဒီဆေးသောက်လိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာနော်”

ကိုကိုတိုက်တဲ့ဆေးဆိုရင် သောက်မှာ၊ သေဆေးပဲဖြစ်ပါ စေ။ စောက ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ကို သောက်လိုက်မှာ။ ကိုကိုပေး တဲ့ ဆေးတွေကို အားလုံးသောက်လိုက်ပါတယ်။ သံပုရာရည်ချဉ် ချဉ်လေးက လူကို လန်းဆန်းသွားစေပါတယ်။

“ကဲ ပြန်ဦးမယ် မျိုးရယ်၊ အစစအရာရာ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်။ အိမ်က သော့ပိတ်ခဲ့ရတယ်လေ”

“ဪ ကောင်းပါပြီရှင်၊ မမျိုးလည်း လာခဲ့ပါဦးမယ်။ စောနဲ့လည်းတွေ့ရင်းပေါ့”

ဒီလိုတော့လဲ မမျိုးက စောထင်သလို မဟုတ်ပါလား။ ဒါပေမဲ့ လုံးဝယုံလို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး။ ပြန်တော့မှာမို့

“မမမျိုး၊ စောတို့ကို ခွင့်ပြုပါ”လို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ တယ်။

အပြန်လမ်းမှာတော့ နှစ်ယောက်သား ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ပါ။ စောနဲ့မောင်မောင်နဲ့ ပန်းကောက်နေကျ ခရေပင် ကြီးအောက်မှာတော့ လူတစ်ယောက်ထိုင်ပြီး အဝေးကို ငေးနေ လေရဲ့။ မောင်မောင်များလား။ ကားရပ်ကြည့်ချင်ပေမဲ့ မပြောရဲ

မရပ်ခိုင်းရဲပါဘူး။ ဦးစိတ်တိုကိုကိုက မောင့်မောင့်ကို ရန်ရှာမှာပါ။

ကိုကိုလေးကလည်း ဒါကိုသိနေပုံပါ။ ခရေပင်အောက် က သူကောင့်သားကိုသူလည်း မြင်တာပေါ့။ ဒီကောင်က အစွဲ အလန်းသမားပဲ။ စောနဲ့တွေ့နေကျနေရာကို အမြဲလာတယ် ထင်တယ်။ တစ်နေ့မှ သွားတွေ့ပြီး စောနဲ့ မပတ်သက်ဖို့ ပြောရဦး တော့မယ်။ ကားလေးကို မှန်မှန်မောင်းရင်း မျိုးမှာလိုက်သလို ဒီကလေးမလေးကို ချော့ချော့မော့မော့ဆက်ဆံမှ ဖြစ်မယ်လို့ သတိရလိုက်ပါတယ်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဗိုက်ဆာနေပြီလား၊ ငြိမ်လှချည်လားကွ”
နာမ်စားမဲ့အမြဲမေးတတ်သော ကိုကို။ နာမည်ရှိသားနဲ့ မခေါ်တတ်သောကိုကိုရယ်ပါ။ ဒါကြောင့် တမင်ရွံ့ပြီး

“ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ ကိုကို”လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။ ကိုကိုက “ဘယ်သူ့ကို မေးရမှာလဲ မင်းနဲ့ကိုယ်ပဲရှိတာ မို့လား”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ကိုကိုရယ်၊ စောကို နာမည်တစ်ခုခုတော့ ခေါ်သင့်တာပေါ့”

“ညီမလေးလို့ပဲ ခေါ်မယ်ကွာ။ မင်းက ကိုယ့်ညီမလေးပါ ပဲ”

ဪ သူက မောင်ချစ်နှစ်မချစ် ညီမလေးလိုချစ်တယ် ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ အိုချစ်တဲ့အဆင့်တောင် မရှိသေးပါဘူး။ အသိအမှတ်ပြုရုံလေးပါပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အရင်စာရင်တော့ တိုးတက်လာပါပြီ။ ကျေနပ်တဲ့အဆင့် မဟုတ်သော်လည်း၊ မဆိုးသေးပါဘူးလေ။

“စောတော့ ခေါင်းထဲမှာ မူးနောက်နောက်နဲ့ အိပ်ချင် နေသလိုပဲ၊ ထမင်းလဲမဆာပါဘူး။ ကိုကိုရော”

“ကိုယ်လည်း မဆာလှပါဘူး၊ အအေးတွေသောက်ပြီး ဗိုက်ပြည့်နေတယ်”

“ဒါဆိုရင် အိမ်ရောက်တာနဲ့ စောတရေးလောက်အိပ် မယ်နော်”

“အေးလေ၊ အိပ်ပေါ့” အလိုက်သင့်လေး ပြောလိုက်ပါတယ်။

အိမ်ရောက်တာနဲ့ စောက အပေါ်ထပ်ကို တက်ပြီး အဝတ်အစားလဲပါတယ်။ ခုတင်ပေါ်ကို လှဲချလိုက်ရင်း လူတစ်ကိုယ်လုံးနှုန်းချိနေတာကို အပန်းဖြေလိုက်ပါတယ်။ တကယ်တမ်းအိပ်မယ်ဆိုတော့ အိပ်မပျော်ပါ။ ငါဟာ ကိုကိုရဲ့ တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ ဇနီးပဲ။ အခုလို အမေတို့မရှိတုန်း အိမ်ထောင့်တာဝန်တွေ လုပ်ရမှာပေါ့။ ငါ့လက်စွမ်းတွေပြပြီး ချက်ပြုတ်ရအောင်ကလည်း ချက်ရေးပြုတ်ရေးမှာ မကျွမ်းကျင်ပါ။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲကလို ကိုကိုသာ စားချင်ရင် ကျွန်မလက်ကလေးတွေကို ဝက်အူချောင်းအမှတ်နဲ့ ကြော်ကျွေးချင်လိုက်တာဆိုတဲ့စာသားလေးကို သတိရပြီး ကိုယ့်လက်လေးတွေကို ကြည့်နေမိပါတယ်။ လှလိုက်တဲ့ လက်ချောင်းလေးတွေ၊ ဆေးမကူဘဲ လက်သည်းလေးတွေက ပန်းရောင်သွေးကြွလို့။ အဘွားက ပြောခဲ့တယ်။ ငါ့မြေးက ရုပ်ကလည်းလှ၊ ခြေလက်အင်္ဂါကလည်း ချမ်းသာမယ့် လက္ခဏာရှိတယ်။ ဒီလက်ပိုင်ရှင်ဟာ မဆင်းရဲဘူးတဲ့။ အဘွားပြောတာ မှန်တော့ မှန်ပါတယ်။ ကိုကိုတို့မိသားစုနဲ့တွေ့မှ ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံရသလို ရုတ်တရက်ကြီး ကောင်းစားလာတာပါ။ ဒါတောင် မပျော်နိုင်ရအောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း နားမလည်တော့ပါ။ ငယ်သေးတော့ အလိုကြီးတဲ့အတ္တကို ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ။

ကိုယ့်ကို ချစ်စေချင်နေရုံနဲ့ မပြီးပါဘူး။ ကိုယ်ကလည်း ပြန်လည်ချစ်တတ်ရဦးမှာ ဆိုတာ စောကြားဖူးတယ်။ ကိုကိုကို နက်ဖြန် ကိုယ်တိုင်ချက်ကျွေးချင်တယ်။ အစောကြီးထပြီး အိမ်အလုပ်တွေလုပ်မယ်။ လမ်းထိပ်မှာ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တော့ တွေ့တယ်။ ကြက်သားဟင်းဝယ်ပြီး ခြံထဲက ဘူးသီးနဲ့ရောမယ်။ ဝက်သားဟင်းဆိုရင်လည်း ဆိုင်ကဝယ်ခဲ့ပြီး။ အမေဝယ်ထားတဲ့ ပုန်းရည်ကြီးနဲ့ရောမယ်။ ကိုကို အဲဒီဟင်းမျိုးကို ကြိုက်တတ်တာ အမေက ပြောပြထားတယ်။ အိမ်ထမင်းဟင်းပဲ ကြိုက်တာ။ ဆိုင်ကဟင်းကို မကြိုက်ဘူးတဲ့။ သူမသိအောင် ပုံစံပြောင်းလိုက်မယ်။ စောမှာ အဲဒီလိုဉာဏ်နီဉာဏ်နက်က မွေးရာပါရှိနေတာပါ။

ကိုကို စားကောင်းနေတာတွေ့ရင် စောဝမ်းသာရမှာ။ စောချက်တဲ့ဟင်း ကောင်းလားလို့ မေးလိုက်မယ်လေ။ စောက ကောင်းတယ်ပြောမှ သဘောကျမှာ။ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ဟုတ်လို့။ တဒဂ်တော့ မောင့်မောင့်ကို မေ့သွားပြီ။

“ခွင့်လွတ်ပါ မောင်မောင်ရယ်”

စောတကယ်ချစ်တာ ကိုကိုဖြစ်နေလို့ပါ။

အောက်ထပ်မှာလည်း ကိုကိုက သူ့အတွေးနဲ့သူ ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်ရမလဲ မစဉ်းစားလို့ မဖြစ်ပါ။ အမေတို့မလာမီ ဒီကောင်မလေးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းနေပြီး ဆေးတိုက်ရ။ ချက်ဖို့ပြုတ်ဖို့ လူကလည်းမရှိ၊ အားလုံး သူ့တာဝန်ကြီးပဲ ဖြစ်နေတာ။ တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်ရမယ်။ အလုပ်သမားနေတဲ့ ခြံက မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့ ခေါ်ထားမှပဲလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါတယ်။ တွေးနေကြပါတယ်။ ခုပဲ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ ခြံထဲမှအစောင့်ဦးလှမောင်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ် လို့ရပါပြီ။

“ဟယ်လို ဦးလှမောင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာလေး၊ ဘာခိုင်းစရာရှိလို့ပါလဲ”

“ဘာမှ ခိုင်းစရာမရှိပါဘူး၊ ဦးလှမောင်ကို မေးစရာရှိလို့ပါ”

“ဘာလဲဆရာလေး၊ မေးပါ”

“ဪ ဦးလှမောင်ရေ အိမ်အကူမိန်းကလေး တစ်ယောက်လောက် လိုချင်လို့ပါ။ အမေတို့လည်းမရှိလို့”

“ဪ ဟုတ်သားပဲ၊ ဆရာကြီး ခရီးထွက်သွားတာတော့ သိသား။ ဒီလိုလုပ်လေ၊ လောလောဆယ်တော့ ကျုပ်မြေးမလေးရှိပါတယ်။ သူက ကျောင်းမနေတော့ဘူး။ အသက်ကတော့ ၁၆နှစ်လောက်ရှိပြီ။ မရှိဆင်းရဲသားဆိုတော့လည်း ထမင်းတော့ ကောင်းကောင်းချက်တတ်ပါတယ်။ ဟင်းတော့လည်း ဆရာလေးတို့ အကြိုက်မရလောက်ဘူး၊ အတော်အသင့်တော့ချက်လေးတော့ရပါတယ်”

“ဟုတ်လား ဒါဆိုရပြီလေ၊ ကြက်ဥလောက် ကြော်တတ်ရင် ဖြစ်ပါပြီ။ အိမ်မှာလည်း ကျွန်တော်ညီမလေးနဲ့ အဖော်ရတာပေါ့”

“ဒါပေါ့ ဆရာလေးရယ်၊ ကျုပ်ကလည်း လူတိုင်းကို ခေါ်မပေးရဲဘူးလေ၊ တစ်ခါဆိုရင် စာရိတ္တမကောင်းရင် အခက်၊ အဲဒီကလေးမလေးကတော့ သူ့အမေဆုံးလို့ ကျုပ်တို့နဲ့ လာနေတာ မကြာသေးဘူး။ နာမည်က မိမာလို့ခေါ်တယ်။ သူပျော်ရင်လည်း တစ်ပျော်နေပါစေ။ ကျုပ်တို့ကတော့ ကိုယ်စားသလိုပဲ ကျွေးနိုင်တာ။ ချို့တဲ့တာပေါ့ဆရာလေးရယ်”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလှမောင်၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်လာခေါ်ရမလား။ သင့်တင့်တဲ့လခလည်း သူ့ကို ပေးမယ်။

အဝတ်အစားလည်း ဆင်မှာပေါ့”

“ကောင်းတာပေါ့ ဆရာရယ်။ ဆရာလေးတို့ ကျေးဇူးတွေ ကျုပ်တို့မှာ အများကြီးပါ။ လာမခေါ်နဲ့ ဆရာလေး။ သူ့ကို ညနေ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လာပို့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပဲ၊ ဦးလှမောင်။ ဒါဆို ဖုန်းချလိုက်ပြီနော်”

ဟင်း ခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်။ ညီမလေးစောစန္ဒီအတွက်က လူလိုတယ်။ အဖော်ကောင်းလေးတစ်ယောက်လောက်တော့ ရှိမှဖြစ်မယ်။ အမေတို့လည်း ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး။ ပြောပြရင် သဘောပေါက်မှာပါ။ အမေတို့လာရင်တော့ စိတ်ကျန်းမာရေးကိစ္စကို ပြောပြမှ ဖြစ်မယ်လေ။

အချိန်ဆိုတာ လူကိုမစောင့် အတော်ကုန်လွယ်ပါလား။ ညနေဆိုတာ ခဏလေး၊ မချောလေးကတော့ ဘာတွေလုပ်နေပါလိမ့်။ ခုထိ ဆင်းမလာပါလား။ ညနေစာတောင် စားချိန်ရောက်တော့မယ်။ ဧကန္တတော့ မျိုးပေးတဲ့ဆေးထဲမှာ အိပ်ပျော်စေတဲ့ အိပ်ဆေးတွေများ ပါသလားမသိပါ။

ဦးလှမောင်ဆီက ကောင်မလေးလာရင်တော့ အဆင်ပြေမှာပဲဟု ကိုကိုလေးတွေးနေရင်း ဦးလှမောင်တို့အလာကို မျှော်နေမိပါတယ်။

အရင်တုန်းကနဲ့မတူတဲ့အိမ်မက်၊ ယခုလက်ရှိကိုကိုနဲ့မောင်မောင်
ဘယ်သူ့ကိုရွေးမှာလဲ၊ ကိုယ်ချစ်နဲ့သူချစ်ရွေးရတယ်၊
စိတ်ရှုပ်တယ်၊ ထွက်ပြေးချင်တယ်၊ ဟိုးအထဲကြီးဆီကို၊ ဘယ်သူမှ
မရှိတဲ့နေရာနှင့်တောထဲကိုပြေးမယ်၊ စောနောက်ကိုဘယ်သူမှ
လိုက်မလာပါနဲ့၊ အိုမော့လိုက်တာ၊ ရင်ထဲမှာတလုပ်လုပ်နဲ့၊
ပြေးရင်ပြေးရင်တုန့်ချောက်ကမ်းပါကြီး၊
အိုပြတ်ကျတော့မယ်။

အိမ်ရှေ့မှာ စက်ဘီးတွန်းလာတဲ့ ဦးလှမောင်နဲ့အတူ အိတ်တစ်လုံးဆွဲလာတဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက် ရောက်လာ ပါပြီ။

“လာ ဦးလှမောင်ရေ မျှော်နေတာ၊ ထိုင်ကြပါဦး”

အောက်ထပ်က အသံတွေကြားလို့ထင်ပါရဲ့။ လှေကား ပေါ်က စောစန္ဒီတစ်ယောက်ဆင်းလို့လာပါပြီ။

အသားညိုညိုနဲ့ စောစန္ဒီအရွယ် မိန်းကလေးတစ် ယောက်က ဦးလှမောင်ထိုင်တဲ့ခုံရဲ့အောက်နားမှာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်လို့။

“လာဟေ့ ညီမလေးအတော်ပဲ။ ကိုကိုတို့ကိုကူဖို့ ဒီမိန်း ကလေးကို ဦးလှမောင်ကြီးလာပို့တာ။ သူ့နာမည်က မိမာတဲ့”

ကိုကိုလေးက မိမာကို စောနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။ စောကတော့ ခပ်ငူငူလေးထိုင်ပြီး အင်းမလှုပ်အဲမလှုပ်။ ကိုကို လေးမှာသာ ဒီကလေးမတော့လေ မိမာကို သဘောမကျလို့လား၊ စကားလည်းပြန်မပြောဘူး။ အို အိပ်ရာကထခါစမို့ စိတ် မကြည် လင်သေးလို့နေမှာပါ။ နောက်တော့လဲ ရင်းနှီးသွားမှာပါ။ လို့ ဖြေတွေး တွေးလိုက်ရပါတယ်။

စောက မိမာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ငါနဲ့ ကိုကိုကြားမှာ ရှုပ်လိုက်တာ။ ကိုကိုက ငါ့ကိုလည်း မတိုင်ပင်ဘဲနဲ့ ဘာလို့များ မိမာဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို ခေါ်ရတာလဲ။ ဆေး အရှိန်နဲ့ ခေါင်းတွေမူးနေတယ်။ အာရုံတွေနောက်တယ်။ ကိုကို ရယ်။ ဗိုက်ကတော့ဆာတယ်။ တစ်ခုခုစားပြီးရင်တော့ ပြန်အိပ် ဦးမယ်။

စောစိတ်ထဲကပဲ ပြောနေမိတယ်။
ကိုကိုက စောစိတ်ကိုသိသလိုမေးလာပါတယ်။
“ညီမလေး ဗိုက်ဆာပြီလား”
စောက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါတယ်။
ဦးလှမောင်လည်း အလိုက်တသိနဲ့...

“ကဲ ကျုပ်ပြန်လိုက်ဦးမယ် ဆရာလေးရေ။ မိမာကို ခိုင်း စရာရှိတာ ခိုင်းပါ။ ဆုံးမပါ။ သင်ပြပါ။ မိမာကလည်း လိမ်မာ နော်။ အစ်ကိုလေးတို့မမလေးတို့ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်နဲ့။ စားစရာရှိတာစားသလို လုပ်စရာရှိတာလည်း လုပ်ပါ။ မိသားစု စိတ်ဓာတ်ရှိပါ။ ခိုင်းမှလုပ်တာ အလုပ်သမား၊ ကျွန်စိတ်ဓာတ်၊ မခိုင်းဘဲလုပ်မှ မိသားစုဖြစ်ပြီး တစ်နေ့မှာ အလုပ်ရှင်ဖြစ်လာ မယ်”

မပြန်ခင် အပြတ်သင်နေပါတော့တယ်။ မိမာက ဟုတ် ကဲ့ တွင်တွင်လိုက်ရင်း ကျန်နေခဲ့ပါပြီ။ သွက်လက်ဖျတ်လတ် သော မိမာက စောစန္ဒီအတွက် ခေါက်ဆွဲတစ်ထုပ် အမြန်ပြုတ် ပေးပါတယ်။ ကိုကိုလေးက စနစ်တကျ နေရာတွေပြပေးရင်း၊ တော်ပါသေးရဲ့ မိမာ ရောက်လာပေလို့။ နို့မို့ စောစန္ဒီ တစ် ယောက်နဲ့ ဒုက္ခ။

ညစဉ်ကြုံတွေ့နေကျ ပြဿနာတွေ ရှိလေတော့ မိမာ

ကိုပဲ စောစန္ဒီကို စောင့်အိပ်ခိုင်းရမှာပဲလို့ တွေးရင်း...

“ညီမလေး အဖော်ရအောင် မိမာကို အခန်းထဲခေါ် အိပ်ပါလား”

“အို မဖြစ်နိုင်တာ။ စောဘာသာတစ်ယောက်တည်းပဲ နေမယ်။ သူ့ကို အောက်ထပ်က တစ်ယောက်ခန်းလေးမှာထားပါ ကိုကိုရယ်။ စောအခန်းကို သူများလာအိပ်တာ မကြိုက်ဘူး။ ဘာ လဲ။ ကိုကိုက စောနဲ့ ၂ ယောက်တည်းဖြစ်နေလို့ တမင်လုပ်တာ လား။ စောဘဝမှာ အဖော်မလိုဘူးနော်။ တစ်ယောက်တည်း နေရတာကောင်းတယ်”

ဟောခက်ပြီ။ သူ့ကလက်မခံမှတော့ ဇွတ်လုပ်လို့မရ။ မျိုးပြောသလို သူ့အကြိုက်လိုက်မှ အတိုက်အခံမလုပ်နဲ့တဲ့။

“အေးပါ အေးပါ။ ညီမလေး မကြိုက်ရင် အောက်ထပ် မှာပဲ အိပ်ခိုင်းလိုက်မယ်နော် လာ ညီမလေးအိပ်ချင်ရင် ကိုကို ညီမလေးအခန်းကို လိုက်ပို့မယ်နော်”

ဒီလိုမှပေါ့ ကိုကိုရယ်။ စောက ကိုကိုရဲ့ယုယမှုလေးတွေ ကို စုံမက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုရဲ့ ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးကို စောသိပါတယ်။ ညနေက မောင်မောင့်ကိုတွေ့ပြီး စောကို တမင် ဟန်ဆောင်ယုယပြနေတာပါ။ ကိုယ်မနမ်းချင်တဲ့ပန်းကို သူများ ယူသွားမှာတော့ ကြောက်တယ်ပေါ့။

ကိုကိုနောင်တရအောင် လုပ်ပြဦးမယ်။ မောင်မောင်နဲ့ သွားကို တွေ့ပြဦးမယ်။ စောတစ်ယောက် စိတ်ရဲ့စေရာ အတွေး များလွင့်ပါးလို့နေပါတော့တယ်။ ဆေးအရှိန်နဲ့ စောစောအိပ် ပေမဲ့ အိပ်မက်သံသရာက ရှည်လျားလွန်းလို့ နိုးထမရပါ။

ကိုကိုနဲ့အတူ သံသရာအဆုံး ခရီးဆက်မယ်ဆိုပါမှ မောင်မောင်က စောကို တအားဖက်ထားတာရုန်းထွက်မရပါလား။ စောကိုချစ်တယ်၊ မောင့်ကို ပစ်မထားခဲ့ပါနဲ့တဲ့။ ဪ မွန်းကျပ်လှပါလား။ စောဘာလုပ်ရမလဲ။ မောင်မောင့်ကိုလည်း သနားတယ်။ ကိုကိုကိုလည်း မခွဲနိုင်ဘူး။

အရင်တုန်းကနဲ့မတူတဲ့ အိပ်မက်။ ယခုလက်ရှိ ကိုကိုနဲ့ မောင်မောင် ဘယ်သူ့ကိုရွေးရမှာလဲ။ ကိုယ်ချစ်နဲ့ သူချစ် ရွေးရခက်တယ်။ စိတ်ရှုပ်တယ်။ ထွက်ပြေးချင်တယ်။ ဟိုးအဝေးကြီးဆီကို။ ဘယ်သူမှ မရှိတဲ့နေရာ နှင်းတောထဲကို ပြေးမယ်။ စောနောက်ကို ဘယ်သူမှ လိုက်မလာပါနဲ့။ အို မောလိုက်တာ။ ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ပြေးရင်းပြေးရင်း ရှေ့မှာ ချောက်ကမ်းပါးကြီး။ အို ပြုတ်ကျတော့မယ်။ စောတအားအော်လိုက်မိပါတယ်။

“ဟဲ့ ညီမလေး ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကိုကိုလေး စောစန္ဒီ အခန်းကို ရောက်တော့၊ ချွေးစေးတွေ ပြန်နေတဲ့ စောက မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နဲ့ သနားစရာကောင်းလိုက်တာ။ မျိုးကို ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ ပြောပြရမယ်။

မျိုးက ထူးခြားတာတွေ ရင်ပြောပြပါတဲ့။ မနက်မှ ပြန်ပြောပြရဦးမှာပေါ့။

စောဘေးမှာထိုင်ရင်း

“ညီမလေး မုန့်စားဦးမလား၊ တစ်ခုခုသောက်မလား ကိုကို သွားဖျော်မယ်လေ”

“ဟင့်အင်း စောနားက ဘယ်မှ မသွားပါနဲ့ ကိုကိုရယ်၊ အနားမှာ နေပါနော်”

“အေးပါကွယ်၊ ကိုကိုနေပေးမယ်နော်”

အလိုက်သင့်ပြောမှ ဖြစ်မှာမို့ အတတ်နိုင်ဆုံးစိတ်ရှည်ပေးရပါတော့တယ်။

မနက်ကျရင် ခြံထဲသွားရင်း မျိုးဆီဝင်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြရမယ်။ ဒါမှ မျိုးစဉ်းစားပြီး ကုသပေးလို့ရမှာ။

မနက် ၇နာရီထိုးတော့ မိမာက မီးဖိုထဲမှာ ထမင်းချက်နေပြီ။ စောစန္ဒီမနီးခင် သွားရမှာမို့ မိမာကိုပဲ မှာစရာမှာပြီး ဆေးသောက်ဖို့ ထားပေးခဲ့ပါတယ်။

“မိမာရေ အခုထားခဲ့တဲ့ဆေး ၃ မျိုးကို နင့်မမလေး နီးတာနဲ့ ကော်ဖီနဲ့တိုက်လိုက်နော်။ သူက မေးရင် ငါတိုက်ခိုင်းတာ၊ အားဆေးလို့ပြောကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုလေး၊ မိမာ မှတ်မိပါတယ်”

မမလေးနီးလာရင် ငါတိုက်တာ သောက်ပါမလားမသိဘူး။ မိမာကတော့ စောနားသွားရမှာ ကြောက်ပြီးတွေးနေမိတယ်။

ဟော မမလေးဆင်းလာပြီ။ အတော်လှတဲ့ မမလေး။ အဝါရောင်စပန့်သားဂါဝန်ရှည်လေးနဲ့ အသားရောင်နဲ့ လိုက်ဖက်လိုက်တာ။ သူ့လောက်ဖြူရင်ကောင်းမှာလို့ အသားအလွန်ညိုသော မိမာက စိတ်ထဲက အားကျနေမိပါတယ်။

“မမလေး ကော်ဖီနဲ့မုန့် အဆင်သင့်ပါ”

အစ်ကိုလေးသင်တဲ့အတိုင်းပြောမှလို့ သတိရပြီး . . .

“အစ်ကိုလေးက မမလေးကို မှာခဲ့တယ်။ ဒီဆေးတွေက မမလေးအတွက်အားဆေးတွေတဲ့ တိုက်ဖြစ်အောင်တိုက်ပါတဲ့။ အစ်ကိုလေးတိုက်ခိုင်းတာနော် မမလေး”

“အေးပါဟယ် ငါကြားပါတယ်။ ပေး သောက်မယ်”
တော်ပါသေးရဲ့။ မိမာက သူ့တာဝန်မကြေမှာစိုးလို့ ရင်

တမမနဲ့။

“မိမာရေ”

“ရှင် မမလေး”

“ထမင်းကျက်ပြီလား”

“ကျက်ပြီမမလေး”

“ဟင်းကော ဘာချက်မလဲ”

“အကိုလေးကတော့ ရေခဲသေတ္တာမှာ အစုံရှိတယ်တဲ့။

မိမာကတော့ ကြော်ပဲကြော်တတ်တာ၊ ချက်တော့ သိပ်မချက် တတ်ဘူး”

“ဒီလိုလုပ် ဟိုလမ်းထိပ်မှာ ထမင်းဆိုင်ရှိတယ်။ ကြက် သားဟင်း ၃ ပွဲဝယ်ခဲ့။ ရောပိုက်ဆံ။ ကြက်သားဟင်းမရှိရင် ဝက်သားဟင်းဝယ်ခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလေး”

မိမာကတော့ သူ့ခိုင်းတာ လုပ်ပေးရုံပဲ။ ဘာမှန်းကို နားမလည်ဘူး။

မိမာအပြန်စောင့်ရင်း မောင့်မောင့်အကြောင်း တွေးနေ မိတယ်။ ကိုကိုအလစ်မှာ သွားတွေဦးမယ်။ ဘယ်လိုသွားတွေ ရမလဲ။ မိမာကို စည်းရုံးပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်မယ်။ ဒီညနေပဲ လမ်းလျှောက်ထွက်မယ်လို့ စောတွေးတောရင်း အကြံထုတ်နေမိ တယ်။

မိမာ ပြန်လာပါပြီ။ ဟင်းထုပ်ကလေးလက်ဆွဲလို့။ ကိုကို က ကြက်သားကို ဘူးသီးနဲ့ချက်ရင် ကြိုက်သတဲ့။

“မိမာရေ ဘာဟင်းရခဲ့လဲ”

“ကြက်သားဟင်းရခဲ့တယ် မမလေး”

“အေး ဒါဆိုရင် ခြံထဲမှာ ဘူးစင်ရှိတယ်။ အသေးဆုံး

ဘူးသီးခူးခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလေး”

မိမာဟာ အလွန်ဖင်ပေါ့ပါတယ်။ ခိုင်းလိုက်ရင် တသွေ မတိမ်းပဲ။ ဒီကောင်မလေး မဆိုးဘူးလို့ တွေးရင်း စောမိမာကို နည်းနည်း လက်ခံလာပါတယ်။ ခိုင်းကောင်းတယ်မို့လား။ ကိုကို ခုလို ခြံထဲသွားတော့လည်း တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့ဘူး ပေါ့။

မိမာက ဘူးသီးလေးတစ်လုံးဆွဲပြီး မီးဖိုထဲဝင်လာပါ တယ်။

“မိမာရေ ဝယ်လာတဲ့ကြက်သားဟင်းကို အိုးထဲထည့်ပြီး ဒီဘူးသီးလေးတစ်ဝက်ကို အတုံးလေးတွေ တုံးပြီး ရောမယ်။ အဲဒါ ငါချက်တာလို့ ပြောနော်။ ကိုကိုက ဆိုင်ဟင်းမစားဘူးဟဲ့”

“ဟုတ်၊ မမလေး”

တတ်လဲတတ်နိုင်တဲ့ စောပါ။ သူက သူ့ချက်ထားတဲ့ ဟင်းလို့ ပြောပြီး ကိုကိုကို ကျွေးချင်တာ၊ အိမ်ထောင်ရှင်မ အဖြစ် ခံယူချင်တာပါ။

ကိုကိုကို ညနေမျှော်နေမယ်။ ညနေ ၄နာရီထိုးရင် ကြည် ကြည်ငွေးဆိုတဲ့ နှစ်ကိုယ်ကြင်တဲ့ အစ်ကိုလင်ရဲ့ဆိုတဲ့ ၄နာရီ သီချင်းထဲကလို ဆီးကြိုမယ်။ အို ရှက်စရာကြီး။ လင်လဲ မဟုတ် သေးဘဲနဲ့။

ကိုကိုလေးမှာတော့ မျိုးတို့ဆေးရုံဝင်းထဲက အိမ်ကို ဝင် လာလိုက်ပါတယ်။ မျိုးက အိမ်ထဲကနေ အိမ်ပြင်ထွက်လာပါ တယ်။ သူ့အမေရှေ့ မပြောချင်လို့ ထင်ပါရဲ့။

“ဘာထူးလဲဟင် ကိုမောင်”

မျိုးက သိချင်ဇောနဲ့ မေးလိုက်ပါတယ်။

“ထူးတော့ ထူးတယ်မျိုးရဲ့၊ ဆေးဒဏ်မခံနိုင်လို့လား မသိဘူး။ အိပ်တော့ အိပ်လွန်းတယ်”

“အစမို့ပါ ကိုမောင်ရယ်၊ နောက်တော့ ဆေးဒဏ်ခံနိုင်သွားမှာပါ။ သိပ်လည်းအိပ်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ထူးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုထူးတာလဲ။ ပြောစမ်းပါဦး”

“သူ အိပ်မက်တွေမက်တာ တစ်မျိုးပြောင်းသွားတယ်။ ဘဝဟောင်းမဟုတ်တော့ဘူး။ အခုလက်ရှိလူသားတွေနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်”

“ဒါကောင်းတဲ့အလားအလာပဲ၊ လက်ရှိအနေအထားကို လက်ခံလာတာ ကောင်းတဲ့လက္ခဏာပေါ့”

“ဟုတ်လား ဒါဆို ဝမ်းသာစရာပေါ့နော်။ ပုံမှန်ဖြစ်သွားရင် သိပ်ကောင်းမှာ”

မျိုးက ကိုကိုလေးအဖြစ်ကို သနားနေပါတယ်။ သူ့ခမျာ ဝင့်ကျွေးမကင်းလို့ လူနာတစ်ယောက်ပြုစုသလို ပြုစုနေရတာ။ ကောင်းစေချင်တဲ့စိတ်စေတနာလေး ဖြည့်စွက်လိုက်တော့ လူသားဆန်တဲ့စိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင် အမျိုးသားကောင်းတစ်ယောက်ပါလား။ မျိုးချစ်သူကို ဒီလိုမြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင်ပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ မျိုး သူ့ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရလည်း ရှိပါစေတော့။

“ဒါဆိုရင် ဒီဆေးအတိုင်းပဲ ဆက်တိုက်ရမလား။ ဘာတွေလိုအပ်သေးလဲ။ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်သာ ညွှန်ကြားပါမျိုးရယ်။ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ကိုယ်တို့ကုသပါမယ်”

“ခုတော့ ဒီဆေးအတိုင်းပဲ ဆက်တိုက်ပါ။ မျိုးလည်း ကိုမောင်တို့အိမ်လာပြီး။ စောလေးကိုကြည့်ပေးပါဦးမယ်”

“ဟာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

“စိတ်ချပါ ကိုမောင်ရယ်။ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်

လုပ်ကြတာပေါ့”

ကိုယ့်စိတ်တွေ ပေါ့ပါးသွားသလိုပဲ။ စောစန္ဒီအတွက် တော့ မျိုးက မေခလာပဲလေ။

မျိုးကတော့ ကိုကိုလေး စောအပေါ် ပြောင်းလဲလာသော စေတနာ၊ မေတ္တာစကားလေးတွေကို သတိထားမိပါတယ်။ သူ့ကလေးမလေးအပေါ် အတော်ပြောင်းလဲသွားပါလား။ ဒါလဲကောင်းပါတယ်လေ။ ဒါ မျိုးဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒပဲ မဟုတ်ပါလား။ ဖြစ်သင့်တဲ့အတိုင်း အလိုက်သင့်လေး လုပ်ဆောင်သွားတာ အကောင်းဆုံးပါ။ ကိုကိုလေးဟာ နဂိုရင်ထဲက စိတ်ကောင်းနဲ့ လုံးကောင်းရှိသူပဲလေ။

မျိုးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်အလာ။ ခြံထဲကို သွားဖို့ အိမ်ကို စိတ်မဖြောင့်ပါဘူး။ မိမာရှိနေလို့ တော်ပါသေးရဲ့ ခြံထဲကို ခဏတဖြုတ်သွားပြီး မှာစရာရှိတာတွေ မှာခဲ့ပြီးရင် အိမ်ပြန်မှ ဖြစ်မယ်။

စိတ်ဆိုတာ ခက်သားပဲ။ အရင်က ကြည့်မရခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး သူ့ဟာသူ ဘယ်လောက်ပဲ လှလှ အဲဒီအလှကို ခံစားလို့ မရခဲ့ပါဘူး။ မျိုးနဲ့ ကိုယ်နဲ့ လမ်းခွဲရတာ သူမ တရားခံပဲဆိုပြီး စကားတောင် ခပ်ဟဟ မဆိုချင်ခဲ့ပါ။ မုန်းတာလား၊ နာတာလား ဆိုတာလဲ မဝေခွဲနိုင်ပါ။ အဖေတို့အမေတို့နဲ့ လူမှုရေးကြောင့် ဆိုသော်လည်း ဒီမိသားစုက ခွဲထွက်မသွားနိုင်ပါ။ အရွယ်ရောက်ပြီ ဖြစ်တဲ့ အသက် ၃၀အရွယ် ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်သဘောမတူလို့ ဆန့်ကျင်ရင် ဘယ်သူတားဆီးနိုင်မှာလဲ။ ပြတ်ပြတ်သားသားရှောင်ထွက်မထားနိုင်တာ။ စောစန္ဒီဆိုသော နုနုငယ်ငယ်ကလေးမလေးရဲ့ ဆွဲငင်အားကြောင့်လား။ ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ မျက်လုံးလေးများမို့အစ်ပြီး နှာခေါင်းလေးနီနေ

အောင် ငိုထားသော ထိုမိန်းကလေးကို သတိထားမိသော်လည်း သနားချစ်လဲ မချစ်မိခဲ့ပါ။

သူ့ရဲ့ စိတ်ဝေဒနာ၊ စိတ်ကျန်းမာရေး မကောင်းမှန်း ပီပီပြင်ပြင် သိတဲ့အချိန်ကစပြီး ဖြစ်မှုဖြစ်ရလေဆိုတဲ့ ယူကြားမရ စိတ်နဲ့ ကြင်နာမိပါတယ်။ ဒါအချစ်လို့ မခေါ်နိုင်ပါဘူး။ ညီမလေး တစ်ယောက်လို ကြင်နာသနားမိတာပါ။

ကားမောင်းရင်း ခြံထဲအထိ အတွေးပေါင်းစုံနဲ့ ကိုယ့် စိတ်ကို ဆန်းစစ်နေမိပါတယ်။ အရင်ကဆိုရင် ခြံထဲမှာ အချိန် ကြာကြာနေပစ်လိုက်တယ်။ အိမ်ကို မပြန်ချင်လောက်အောင် စိတ်ရှုပ်တယ်။

ခုတော့ အလုပ်ပြီးအောင် အမြန်ဆုံးလုပ်ပြီး ပြန်ချင်နေ တယ်။ ဪ ဝတ်ဆင်တာ အတော်ဆန်းကျယ်ပါလား။

အပြန်လမ်းမှာ ချယ်ရီနဲ့ငှက်ပင်တွေရဲ့ အလှကိုခံစား ရင်း ကားပေါ်မှာ လေများတောင် ချွန်လိုက်မိပါတယ်။ ကိုယ့် ကိုကိုယ်တောင် အံ့ဩမိတယ်။ လေပြည်လေးအဝှေ့မှာ ပန်းရ နဲ့လေးတွေ ကြိုင်သင်းလေတော့ လူကို လန်းဆန်းသွားစေပါ တယ်။

အိမ်ရောက်ရင် ရေချိုးပြီး ထမင်းစားမယ်။ ဆာနေတော့ ဘာနဲ့စားစား မြိန်မှာပါပဲ။ ပြီးရင် ညီမလေးနဲ့ မိမာကို ပြင်ဦးလွင် မှာ ထင်ရှားတဲ့ နေရာဌာနတွေလိုက်ပို့မယ်လို့ ပြောရမယ်။ စိတ် အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင်ပေါ့။ မေမြို့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အလွန်တရာလှပတဲ့ ရှုခင်းတွေ ပန်းခြံတွေ၊ ဘီအီး (Fall)ရေတံ ခွန်၊ ပွေးကောက်နဲ့ ပြည်ချစ်ဘုရား (မဟာအံ့ထူးကံသာ)ဖူးရင်း ပိတ်ချင်းမြောင်ဆိုတဲ့ ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်စက်ရေ လှိုင် ဂူထဲမှ ဘုရားကိုလည်း ပို့ရဦးမယ်။ သူ့မှ လိုက်မပို့ရင် အဖေနဲ့

အမေကလည်း စိတ်သာရှိတာ။ လိုက်မပို့ဖြစ်နိုင်ဘူး။

အိမ်ထဲဝင်လိုက်တာနဲ့

“ဟော ကိုကိုပြန်လာပြီ စောစောက အပြင်ထွက်စောင့် နေတာ။ ကိုကိုပြန်လာခါနီးလို့ ထမင်းပြင်ကြမယ်ဆိုပြီး အိမ်ထဲ ဝင်လာတာ”

“ဟုတ်လား၊ ကိုကိုလည်း ဆာလာတယ်။ ထမင်းပြင်ပေ တော့”

စောစန္ဒီက ပန်းရောင်ဂါဝန်လေးနဲ့ ဘာမှ မလိမ်းတဲ့ မျက်နှာလေးကလည်း ပြောင်တင်းပြီး ဖူးဖူးလေးမို့ ချစ်စရာလေး။ သူ့ကို လိုက်လိုက်လျှောပြောလို့ ဝမ်းသာနေရှာပါတယ်။

“မိမာရေ ကိုကိုက ထမင်းစားမယ်တဲ့ဟေ့”

“အဆင်သင့်ပါပဲ မမလေး”

ဘူးသီးနဲ့ ကြက်သားကတော့ အလယ်တည့် ပန်း ကန်ပေါ့။ ငပီရည်၊ တို့စရာအစုံက မိမာလက်ရာ၊ ဝက်အူ ချောင်းလည်း ကျော်ထားသေးတာ။

“အားမွှေးလိုက်တာ စားလို့သိပ်ကောင်းမှာ”

တစ်ခါမှ စကားဟဟ မပြောဖူးတဲ့ကိုကိုကို စောက အထူးအဆန်းလေးကြည့်နေမိပါတယ်။

“ဟေ့ ဘာကြည့်နေတာလဲ။ စားမယ်လေ”

“ကိုကိုပဲ စားပါ။ စောက မိမာနဲ့စားမှာပါ”

“ကိုကိုစားတာကို စောကြည့်ချင်တယ်”

ဘေးနားကပဲ ရပ်နေမိပါတယ်။

“ညီမလေးက အစားမှန်ဖို့ များများစားဖို့ လိုတယ်။ ဒါမှ

ကျန်းမာမှာ၊ စားဝင်မှ အိပ်ပျော်တာလေ”

မျိုးပြောသလို ကိုကိုလေး ဂရုစိုက်ပေးလိုက်ရတာပါ။

ကိုကို ဘာပြောပြော စောက ကိုကိုနားမှာ ထမင်း
မစားရဲဘူး ရှက်တယ်။ ဒါကြောင့်

“ကိုကိုစားလေ ကိုကိုကြိုက်တဲ့ ကြက်သားနဲ့ ဘူးသီးနုနု
လေးလေ”

“ဟုတ်သားပဲ ကောင်းတယ်ဟေ့”

ကောင်းကောင်းမကောင်းကောင်း ချီးကျူးပေးရမှာပဲ။
စောနဲ့ မိမာက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်
ကြပါတယ်။

ကိုကိုက

“ဘူးသီးနုကြက်သား ဘယ်သူချက်တာလဲကွ”

မိမာက

“အဲဒါ မမလေးချက်တာ အစ်ကိုလေးရဲ့။ အစ်ကိုလေး
အကြိုက်တဲ့”

“ဟာ ညီမလေးက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ မိန်းကလေးဆိုတာ
ချက်တတ်တော့ ကောင်းတာပေါ့”

ကိုကိုက အားရပါးရ စားပြနေပါတော့တယ်။

ဒီနေ့ စော အရမ်းပျော်နေမိတယ်။

ထမင်းစားပြီးတော့ ကိုကိုလေး လက်သုတ်ရင်း

“နက်ဖြန် ညီမလေးနဲ့ မိမာကို ဘုရားစုံလိုက်ပို့မယ်။

ပြည်ချစ်ဘုရားနဲ့ ပိတ်ချင်းမြောင်ကိုလေ”

“ဟာ ကောင်းလိုက်တာ သွားချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ပွေးကောက်ရယ် B.E Fall ရယ်လည်း လိုက်ပို့မယ်။

ရေတံခွန်တွေက ဒီလို သီတင်းကျွတ်မှာ ရေတွေများသေးတယ်။

ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ သိပ်လှတယ်။ ကင်မရာပါယူခဲ့မယ်လေ”

စောရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလိုက်တာ။ ကိုကိုနဲ့အတူသွားရ

တော့မယ်။

“ဟိုလေ ပန်းတွေနဲ့ ငှက်တွေရှိတဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးရော သွား
ရမှာလား”

“သွားမှာပေါ့။ ပန်းဥယျာဉ်ကြီးက အပြန်မှာ ညနေ
အေးအေး လမ်းလျှောက်ကြည့်ကြမယ်လေ”

“အိုး ပျော်လိုက်တာ”

စောခမျာ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ဝမ်းသာနေပါတော့
တယ်”

“ညကျရင် စောစောအိပ်နော်၊ မနက် ၆နာရီတိတိ ထွက်
မယ်”

မိမာနဲ့ ထမင်းစားပြီးရင် မနက်ဘာဝတ်ရမလဲ ရွေးရ
မယ်။ ကိုကိုနဲ့ သွားမှာဆိုတော့ ဂါဝန်တွေစကတ်တွေ မဝတ်ဘဲ
ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကလေးပဲ ဝတ်တော့မယ်။

ဝမ်းသာစရာတွေ ဆက်တိုက်ကြုံနေရတော့ မောင်
မောင်ကို တဒဂ်မေ့သွားသလိုပါပဲ။ တကယ်တော့ မမေ့ပါဘူး။
စောကို သိပ်ချစ်တဲ့ မောင်မောင်ကို မေ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။
သနားပါတယ်။ ခရေပင်အောက်မှာ စောင့်များ စောင့်နေလေ
မလား။ သွားတွေ့ချင်လိုက်တာ။ ဒီနေ့သွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။
ကိုကို သိရင် စိတ်ဆိုးပြီး နောက်နေ့ လျှောက်မလည်ရဘဲနေမှာ။

အို ဒီနေ့သွားချင်တာ အောင့်ထားလိုက်မယ်။ မောင်
မောင်ရေ စောကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မောင်မောင်အပေါ်မှာ စော
မတရားမှန်းသိပါတယ်။ စောချစ်တဲ့ကိုကို စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ပါ။

နေဝင်ချိန်ကို ကြည့်ရင်း မောင်မောင်တစ်ယောက်

လည်း စောကို စောင့်ရတာ မောလှပြီ။ ခရေပင်အောက် မှာ စောကို ချစ်စကားပြောပြီးတဲ့နေ့ကစလို့ စောနဲ့မဆုံရတော့ ပါလား။ သူ့အစ်ကိုလို့ ထင်ရတဲ့ ဟို ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ငါ့ကို မတူ မတန်သလို အတော်ရိုင်းတာ။

လေတိုးသံကြားတော့ စောများလာပြီလား စောရဲ့ ခေါ်သံလေးများလား။ သစ်ရွက်ကြွေသံတွေက စောရဲ့ ခြေသံ များလား။

တစ်ယောက်တည်း ထင်မိထင်ရာတွေ့လို့ နှင်းရည်ဖျန်း တဲ့ မျက်ခင်းပြင်ကိုလည်း စောရဲ့မျက်ရည်တွေများလား။ စော တစ်ယောက် ဘာတွေဖြစ်နေလဲ။ သိချင်လိုက်တာ။ တစ်ယောက် ထဲဆိုတော့ တိမ်းတိမ်းပွေ့ပွေ့ဖြစ်လိုက်တာ စောရယ်။ စော တစ် ယောက်ကိုပဲ ချစ်ခဲ့ဖူးတာပါ။ သက်ရွယ်နုနယ်တဲ့အသည်းမှာ အချစ်ဆိုတဲ့အရာက နေရာယူထားလေတော့ မတွေ့ရလေ တွေ့ ချင်လေ။ မရဘူးဆိုလေ ရချင်လေပါပဲ။ စောအချစ်ကိုရအောင် ယူမယ်။ တစ်နေ့သောအခါ စောကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တယ်။

နေဝင်လို့ မှောင်ရီပျိုးတော့ အတော်အေးလာပါပြီ။ စိတ် ပျက်လက်ပျက် စက်ဘီးလေးကို ဖြေးဖြေးနင်းရင်း စောတို့အိမ် ဘက်ကို မျှော်ကြည့်မိပါတယ်။ မီးရောင်လင်းနေတဲ့ အခန်းကျယ် တစ်ခန်းမှာ အရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုဟာ စောများဖြစ်နေမလား။ ကြိုးစားကြည့်မိပါတယ်။ မှောင်ရီဝိုးတဝါးမို့ ကြိုးစားကြည့် သော်လည်း အချည်းနှီးပါပဲ။ စောနဲ့ မတွေ့မချင်း နက်ဖြန်ပေါင်း များစွာတို့ စောင့်နေမယ်။ ခရေပင်ကြီးအောက်မှာပေါ့။ ကျောင်း မဖွင့်မချင်း ဇွဲရှိရှိ စောင့်နေဦးမယ် စောရေ။

တိတ်ဆိတ်သောညမှာ စောတစ်ယောက်အလုပ်ရှုပ်နေ ပါတယ်။ မနက်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးတဲ့ နေရာတွေ ကိုကိုနဲ့ လျှောက်လည်ရမှာဆိုတော့ အတိုင်းမသိပျော်တယ်။ မိုး ရယ် မြန်မြန်လင်းပါတော့။ ကလေးဆန်လွန်းသော စော မိမာ ဝင်လာပြီ။ ဆေးတိုက်တော့ မသောက်ချင်သောက်ချင် ယူ သောက်လိုက်ပါတယ်။ ဒီဆေးတွေ သောက်ပြီးမှ အိပ်ပျော်သလို ပဲ စောရဲ့ညစဉ်မတ်နေကျ အိပ်မက်တွေက နိုးထရပါပြီ။ ကိုကို စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ သူ့စကား နားထောင်ပြီး ဆေးသောက်ရပေ မဲ့။ သိပ်တော့ မသောက်ချင်ပါ။

ဆေးသောက်ပြီးတာနဲ့ မကြာခင်မှာ မျက်စိများလေးလို့ အိပ်ပျော်သွားပါပြီ။ အိပ်ခန်းဝမှာ ကိုကိုလေးလာကြည့်တာ တောင် မသိတော့ပါ။ ကိုကိုလေးက အပြစ်မဲ့တဲ့ပုံစံလေးနဲ့ အိပ် ပျော်နေသော စောစန္ဒီကို အသာအယာ စောင်လေးခြုံပေးလိုက် ပါတယ်။

ပန်းပေါင်းစုံရောင်စုံပွင့်နေကြတဲ့ ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်ကြီး။ လိပ်ပြာလေးတွေကလည်း ပန်းလေးတွေအပေါ်မှာ ဝဲပျံလို့ ဥယျာဉ်ထဲက ကန်တော်ကြီးထဲမှာ ဘဲငန်းကြီးတွေ၊ မန်ဒါလီတွေနဲ့ အတူ အမည်မသိငှက်ရောင်စုံတို့က အုပ်စုလိုက် ရေကူးလို့။

ဟိုးအဝေးက ရွက်လှေလေးတစ်စင်း စောဆီကို ဦး တည်လို့ လာနေပြီ။ လှေဦးမှာ ပဲ့ကိုင်ရှင်က ကိုကို ထင်ပါရဲ့။ ကိုကိုရေ စောဆီကို အမြန်လာပါ။ စော ကိုကိုနဲ့အတူလိုက်ချင် တယ်။ ကိုကိုရဲ့ ရွက်လှေလေးအနားကိုရောက်လာတော့ စော အပြေးလေးသွားလိုက်ပါတယ်။ ဝမ်းသာအားရ ကိုကိုနဲ့လိုက်ရပြီ

ထင်တာပါ။ စောခြေလှမ်းတွေကို ရပ်တန့်သွားစေတာက 'စောရေ မောင်ခေါ်နေတယ်လေ။ ဘယ်သွားမလို့လဲ။ မောင် မောင်ကို စောင့်ပါဦး... စောရေ... ' ဆိုတဲ့အသံ။ ဘယ်မှာလဲ မောင်မောင်ရယ်။ ဘယ်နားက ခေါ်နေတာလဲ။ လူလည်း မမြင် ရပါလား။ မောင်မောင် ဘယ်မှာလဲ။ ဘယ်မှာလဲ မောင်မောင် ရယ်။

“ဟော မိမာ ပါလား”

“မမလေးနိုးလာပြီလား။ အိပ်မက်ယောင်နေတယ် ထင် တယ်။ မောင်မောင်၊ မောင်မောင်လို့ ခေါ်နေတယ်သိလား။ မောင်မောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်”

မိမာလည်း ကိုယ့်အရွယ် ကလေးမလေးဆိုတော့ သိ ချင်တာကို စပ်စုမှာပေါ့လေ။

“ဟုတ်လား မိမာ၊ မောင်မောင်လို့ အော်နေတာ အကျယ်ကြီးလား”

သူ့ကို ပြန်မေးကြည့်လိုက်မိပါတယ်။

“ဟင့်အင်း သိပ်တော့ မကျယ်ပါဘူး”

“တော်ပါသေးရဲ့ ကိုကိုရော”

“အစ်ကိုလေးကတော့ ခြံထဲသွားပြီ မမလေးရဲ့။ မမလေး နိုးရင် မနက်စာကျွေးပြီး ဆေးတိုက်ရမယ်တဲ့။ သူ ဒီနေ့ အလုပ် ရှုပ်လို့ အပြန် မိုးချုပ်မယ်တဲ့”

“ဟင် ကိုကိုက ဒီနေ့ဘုရားတွေလည်းပို့မယ်။ ရုက္ခဗေဒ ဥယျာဉ်ကိုလည်း သွားရမယ်ဆို”

“အဲဒါ ကိုကိုလေးက ပြောသွားတယ် မမလေးရဲ့။ နက် ဖြန်မှ သွားကြမယ်တဲ့။ ဒီနေ့ ခြံထဲမှာ အရေးပေါ် ဧည့်သည်လာ လို့ မအားတော့ဘူးတဲ့”

“လုပ်ပြီ၊ ကိုကိုက စောကို ကတိဖျက်တယ်”

“စော လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး။ ကိုကိုကို မုန်းတယ်။ မချစ် ချင်တော့ဘူး”

တစ်ယောက်တည်း နှုတ်ခမ်းစုပြီး စိတ်ကောက်နေတာ လေးက ချစ်စရာလေးပါ။ မိမာက စိတ်ဆိုးတာတောင်လှနေ သော စောကို အားကျပြီး ငေးကြည့်နေမိပါတယ်။

“မိမာရေ တို့ လျှောက်လည်ရအောင် သူမပို့လဲ ဘာဖြစ်လဲ။ မြင်းလှည်းငှားပြီး သွားကြမယ်။ ပြောနေကြာတယ် မြန်မြန်သွားလုပ်။ ငါလည်း ရေချိုး အဝတ်အစားလဲမယ်”

“ဟင့်အင်း မမလေးကလည်း မသွားပါနဲ့။ အစ်ကိုလေး ဆူလိမ့်မယ်”

“အို ငါ့ကို ဆရာမလုပ်နဲ့။ သူမှ လိုက်မပို့တာ။ ကိုယ့် ဘာသာသွားလဲ ရတာပဲ။ ငါက သွားမယ်ဆိုရင် သွားရမှ၊ နင် မလိုက်ချင်ဘူးလား။ ဒါဆို ငါတစ်ယောက်တည်း သွားလိုက်မှာ နော်”

“မလိုက်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး မမလေးရယ်။ မိမာ အစ် ကိုလေးဆူမှာ ကြောက်လို့ပါ”

“ဒါဆို ရှည်မနေနဲ့ အဝတ်အစားသွားလဲတော့”

မိမာခမျာ မမလေးကိုလည်း မလွန်ဆန်နိုင်ပါ။ တစ် ယောက်တည်းထွက်သွားမှဖြင့် ဒုက္ခ။ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး ပဲ။ သူ့နောက်လိုက်သွားမှ ဖြစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

အဝတ်အစားလဲပြီး မှန်ထဲကြည့်လိုက်တော့ အဝါရောင် ဝတ်စုံလေးနဲ့ လှပနေသော မိမိမျက်နှာကို ကျေနပ်တဲ့အထိ ကြည့်နေမိပါတယ်။ အောက်ကို ဆင်းမှဖြစ်မယ်။ မြန်မြန်ထွက်မှ ကိုကို မလာမီ သော့ပိတ်ပြီး ထွက်မယ်။

မိမာက အောက်ထပ်က ထမင်းစားခန်းမှာ အဆင်သင့် အဝတ်လဲပြီးသား။

“မမလေး ကော်ဖီနဲ့ဆေးသောက်ရမှာလေ”

“အေးပါ ငါသိပါတယ်။ ပေးပေးသောက်မယ်”

“ထမင်းကြော်လည်းရှိတယ်လေ မမလေး”

“ထမင်းကြော်တော့ မစားတော့ပါဘူးဟာ၊ ဒီနေ့တော့ ကြိုသလို စားမယ်ဟာ၊ ငါစားချင်တဲ့ ရှမ်းတို့ဟူးသုတ်တို့၊ ရှမ်းခေါက်ဆွဲတို့ပဲ စားမယ်။ တစ်နေ့လာလဲ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်၊ ထမင်းကြော် မုန်းလှပြီ”

သူတို့ ၂ ယောက်သား အိမ်ပြင်ထွက်လာတော့ ဘယ်ဘက်ကို စထွက်ရမုန်းမသိ။ မိမာက ဆရာကြီး။

“မမလေးရေ ဟိုမှာ မြင်းလှည်းတစ်စီး”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ရထားလုံးတစ်စီးလာနေပြီ လူမပါတာနဲ့ အတော်ပဲ”

ရထားမောင်းတဲ့ ကုလားကြီးက ရထားခေါင်မိုးပေါ်မှာ ရထားလုံးမို့ အဆင်ပြေလိုက်တာ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ၂ ယောက်သား စီးခွင့်ရပြီ။

မိမာက ကုလားကြီးကို ဈေးမေးနေပါတယ်။ ကုလားကြီးက နာရီနဲ့ငှားမယ်တဲ့၊ ကြိုက်တဲ့နေရာသွားတဲ့။ တော်ပါသေးရဲ့။ ဖေကြီးတို့ မေကြီးတို့က လစဉ်မုန့်ဖိုးပေးထားလို့ ငွေအလုံအလောက်ပဲ။

ဒီလောက်တောင်ရှိလှတာ၊ တစ်နေကုန် လျှောက်လည်မယ်။ စားချင်တာလဲ အကုန်စားမယ်။ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် မသွားစဖူး သွားရမှာမို့ ပျော်လိုက်တာ၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ကိုကိုလဲ မရှိ၊ မောင်မောင်လဲ မရှိ။ အိုးကောင်းလိုက်တာ။

မိမာကလည်း ဘာထူးလဲ။ အစ်ကိုလေးကို ကြောက်တယ်ဆိုပေမဲ့ အားလုံးအပျော်တွေနဲ့ မေ့သွားပြီ။ ဝဲယာ ၂ဖက် ရှုခင်းတွေကြည့်ပြီး ပြုံးပျော်လို့ သူ့လဲလေ ဆယ်ကျော်သက်ပေမို့ စောနဲ့ ဘာထူးလဲ။ ဇောင်းထဲက လွတ်လိုက်တဲ့မြင်းလို နောက်ဆံဘာမှ မတင်းတော့ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းတွေကလည်း နေသာသာမှာ လေပြေလေး တဖြူဖြူနဲ့ စောလည်ပင်းက ပုဝါလေးကလည်း လေမှာ လွင့်လို့။

“မမလေးရေ တိုင်းရင်းသား နှစ် ၁၀၀ပြည့်ပန်းပေါင်းစုံ ဥယျာဉ်လို့ခေါ်တဲ့ တိုင်းနဲ့ပြည်နယ်အသီးသီးရဲ့ အကောင်းဆုံး အဆောက်အဦးတွေနဲ့ တန်ခိုးကြီးဘုရားကြီးတွေရှိတဲ့နေရာ အရင်ဆုံးသွားမယ်နော် အဲဒါ ပြင်ဦးလွင်နှစ် ၁၀၀ပြည့်မှာ ပန်းမျိုးစုံစိုက်ထားတဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ ရန်ကုန်တိုင်းရင်းသား ကျေးရွာလို တည်ဆောက်ထားတာတဲ့”

“ဟုတ်လား ငါတော့ ရန်ကုန်တိုင်းရင်းသားကျေးရွာလဲ မရောက်ဖူးပါဘူးဟာ။ ငါ့ကိုမွေးခဲ့တဲ့ လားရှိုးမှာတောင် နေရာအနဲ့ မရောက်ဖူးခဲ့ပါဘူး။ စောက မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ နင်ကော ရောက်ဖူးလားဟင်”

“ဘာထူးလဲ မမလေးရယ်၊ ဘဝတူတွေပါ။ မိမာလဲ ဘယ်မှ မရောက်ဖူးပါဘူး။ ဒြိထဲက လူတွေ ပြောသံကြားနဲ့ ပြောရတာပါ”

“ကဲပါဟာ ဒီနေ့ စိတ်ညစ်စရာတွေ မတွေ့ဘူး၊ တစ်ပျော်ကြီး လျှောက်လည်မယ်နော်”

“မမလေးသဘော၊ ဟိုရောက်ရင်တော့ တစ်ခုခုစားရအောင်နော်”

“အေးပါဟယ်၊ ခုတောင် ဗိုက်ဆာလာပြီ။ ဟိုရွှေက

ဆိုင်လေးသန့်တယ် ခဏရပ်ခိုင်းရအောင်”

မိမာက ရထားမောင်းနေတဲ့ ကုလားကြီးကို လှမ်းအော်ပြီး ရပ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

နှစ်ယောက်သား ဆင်းလိုက်တော့၊ ဆိုင်ထဲက ကောင်လေးတွေက ငေးကြည့်နေလိုက်ကြတာ၊ မလုံမလဲနဲ့ စောက သူ့ကိုယ်သူ ငုံ့ကြည့်နေမိပါတယ်။ မိမာကတော့ ခက်တည်တည်နဲ့ လာမမလေးဆိုပြီး လူရှင်းတဲ့နေရာကို ရွေးထိုင်လိုက်ပါတယ်။

သူကပဲ ဦးဆောင်ပြီး စားပွဲထိုးလေးကို ရှမ်းခေါက်ဆွဲနှစ်ပွဲ မှာလိုက်ပါတယ်။ ဆာဆာနဲ့ စားလိုက်ကြတာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ခဏမှေ့သွားပါတယ်။ ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ရထားဆီအသွားမှာ နောက်က စက်ဘီးတွေနဲ့ လိုက်လာတဲ့ ကောင်လေးတွေ ၃ယောက် တောင်ပဲ။ ဒုက္ခပဲ စောက မျက်နှာလေးပျက်နေပါတယ်။

မိမာက

“ဘာမှမကြောက်နဲ့ မမလေး၊ လာပါစေ။ ထီးရိုးနဲ့ကို ရိုက်လွတ်လိုက်မယ်”

မိမာက အတော်အားကိုးရသားပဲ။ မြင်းလှည်းနားကပ်ပြီး စောကို ဇွတ်ဆွဲလို့ ခပ်သွက်သွက် တက်လိုက်ပါတယ်။

“ဟေ့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ၊ တို့လည်းလိုက်မယ်လေ”

ကောင်လေးတွေက တဟေးဟေး တဟားဟားနဲ့ သီချင်းများတောင် အော်ဆိုနေပါတော့တယ်။

စောတို့စီးလာတဲ့ မြင်းလှည်းကိုတော့ ကုလားကြီးက ကြာပွတ်နဲ့ ရိုက်လိုက်။ မြင်းက မြန်မြန်ပြေးလိုက်နဲ့ မြင်းခွာသံစီးချက်ကျကျနဲ့ ပြေးသွားနေပါတော့တယ်။

ဟော ပန်းမြို့တော် ရာပြည့်ဥယျာဉ်အဝကို ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ သူတို့က မြင်းလှည်းကို အရိပ်မှာ စောင့်ခိုင်းပြီး ဥယျာဉ်ထဲ

ကို အပြေးလေးလမ်းလျှောက်ဝင်ခဲ့ပါတယ်။

နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုကောင်လေး ၃ယောက်က ထပ်ချပ်မကွာပါလား။

“လာ မမလေး၊ မကြောက်နဲ့ မိမာအကြောင်း မသိသေးလို့ လိုက်လာတာ”

“ဟယ် မိမာကလည်း သူတို့ တို့ကို ဘာမှ မနှောင့်ယှက်ရင်လဲ အသာနေပါဟာ။ ရန်ဖြစ်ရရင် ရှက်စရာကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဘာမှ မနှောင့်ယှက်ရင် မိမာကလည်း ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး။ သတ္တိရှိရင် စမ်းကြည့်ပေါ့”

သတ္တိခဲမိမာရယ် ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လား၊ ကြည့်ရသေးတာပေါ့။

နှစ်ယောက်သား မြင်းကမ္ဘာမှာ မြင်းတွေစီးရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်ရတာ ပျော်စရာ။

ပန်းရောင်စုံတွေ အစီအရီ စိုက်ထားတဲ့ စိုက်ခင်းတွေမှာ အနီရဲ့ ပန်းခင်းတွေက အတောက်ပဆုံးပဲ။ နေရောင်ခြည်အောက်မှာ ပန်းခင်းတွေက ရောင်စုံအကန့်အကန့်နဲ့ စိုက်ထားလိုက်တာ။ ဥယျာဉ်မျှတော့ရဲ့ ပညာပဲပေါ့။

“ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်ကောင်းမှာနော် မမလေး”

“အေးလေ၊ ကိုကိုမှ ပါမလာဘဲ၊ ပါလာရင် ရိုက်ရမှာ”

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနဲ့ နေရာအနှံ့သွားလိုက်ကြတာ၊ မြန်မာပြည်အနှံ့ တိုင်းနဲ့ပြည်နယ်အစုံကို ရောက်သွားသလိုပါပဲ။ ဘုရားစုံလည်း ဖူးရတယ်။

တန်ခိုးကြီးဘုရားအစုံ လေးဆူဓာတ်ပုံ ရွှေတိဂုံ၊ ကျိုက်ထီးရိုး၊ ကောင်းမှုတော်၊ မန္တလေးနန်းတော်ကြီး၊ တောင်ကွဲစေတီနဲ့ ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာ၊ သုဓနုမင်းသားနဲ့ ဒွေးမယ်နော်။ အို လွမ်း

စရာကြီး ဒွေးမယ်နော်အကြောင်း ငယ်စဉ်က ဘွားဘွားကပုံပြော သလို ပြောပြခဲ့လို့ မှတ်မိနေတယ်လေ။

ဂုတ်ထိပ်တံတားကြီးကလည်း ပီပီပြင်ပြင် ဆောက်လုပ် ထားလေတော့ မီးရထားနဲ့ သံသရာအဆုံး ဘဝသံသရာ သီချင်း လို့ ခရီးဆက်လိုက်ချင်ပါရဲ့။

ဒီနေ့အဖို့ပိတ်ချင်းမြောင်ကို မရောက်သော်လည်း နှစ် တစ်ရာဥယျာဉ်ထဲက ပိတ်ချင်းမြောင်ဘုရားနဲ့ ပင်းတယလှိုင်ဂူ ဘုရားတွေကိုပါ ဖူးခဲ့ရတာပေါ့။

နောက်က ပါလာတဲ့ ကောင်လေးတွေက အစောင့် အရှောက် လုံခြုံရေးတွေရှိနေတော့၊ ထူးပြီး မစော်ကားရဲပါဘူး။ နောက်က လိုက်ရုံလိုက်ပြီး မကြာတကြားစကားတင်းဆိုရုံ လောက်ပါပဲ။ ဒီနေ့အဖို့တော့ အတော်မောသွားပြီ။

“မိမာရေ အပြင်ထွက်ကြစို့၊ နေလည်းပူလာပြီ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ မမလေးနဖူးပြင်မှာ ချွေးလေးများစို့လို့ မမ လေးကို ဒါကြောင့် တရုတ်သုံးဘီးကားလေးစီးမလားမေးတာ၊ ခု တအားညောင်းနေပြီလား”

အမှန်တော့ ဆေးတွေကလည်း သောက်ထားရတော့ ဆေးအရှိန်နဲ့ နှုံးနေတာထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကဆောင်နေ တော့ ပင်ပန်းတယ် သဘောမထားတော့ပါ။

“မညောင်းပါဘူး မိမာရယ်၊ လမ်းလျှောက်တာတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက အကျင့်ပါနေလို့ ကြိုက်တယ်”

“ခု ဘယ်သွားဦးမလဲဟင် မမလေး”

“ရထားပေါ်ကျမှ စဉ်းစားမယ်လေ”

ရထားပေါ်က ကုလားကြီးကတော့ အိပ်ပျော်နေ လောက်ပြီ။ မိမာက

“ဗျိုရထားဆရာကြီး၊ အိပ်နေလား။ ထတော့”

လို့ အော်နှိုးလိုက်ပါတယ်။

ကုလားကြီးလည်း

“မအိပ်ပါဘူး၊ အန်မလေး၊ နင်တို့ကို စောင့်နေတာပါ”

လို့ ပြောပြီး ထလာပါတယ်။

“ဘယ်သွားချင်ကြလဲ၊ ဘယ်မောင်းရမလဲပြော”တဲ့။

မိမာနဲ့စောက ပြိုင်တူ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ် ယောက် ကြည့်ပြီး ဘာပြောရမှန်း မသိဖြစ်နေပါတယ်။

အချိန်ကလည်း မြန်လိုက်တာ။ နေလယ် ဝနာရီထိုးပြီ။

မိမာက

“မမလေး ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်ကို သွားကြမယ်လေ။ ဟိုကျ တော့ တစ်ခုခုစားရင်း အရိပ်ကောင်းတဲ့နေရာ ထိုင်ကြရအောင်၊ အချစ်ပေါင်းတို့၊ ကွာစိတို့ ဝယ်သွားရအောင်”

“ငါကတော့ မာလကာသီးကို မဆလာနဲ့ ဖြူးထားတာ စားချင်တယ်ဟာ”

“ကောင်းပြီ၊ စားရစေမယ်”

“ကဲ ရထားဆရာရေ ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်ကို မောင်းပါ”

မိမာက ပြောပြောတက်တက် ရထားပေါ် မရောက်မီ အမိန့်ပေးလိုက်ပါတော့တယ်။

ဒီနေ့အဖို့တော့ မိမာလဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မရောက် ဖူးတဲ့ နေရာတွေ သွားရလို့ ကျေနပ်နေတာပေါ့။ အပြန်ခရီးကို မတွေးတော့ပါ။ အစ်ကိုလေးက တုတ်နဲ့ပဲ ကြိုနေလေမလား။

အို ဖြစ်ချင်တာဖြစ်၊ မောင်ဘချစ်ပဲ။ ဆယ်ကျော်သက် အရွယ် ကလေးသာသာမို့ ဘာနားလည်မှာလဲ။

ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်ရှေ့မှာ ဆိုင်တန်းတွေ အများကြီးပါ။

မိမာနဲ့စောကတော့ ပြောင်းဖူးပြုတ်၊ နေကြာစေ့၊ အချဉ်ပေါင်း ထုပ်တွေအပြင် စောကြိုက်တဲ့ မာလကာသီးသုပ်ပါအောင် ဝယ် ခဲ့သေးတယ်။

ဥယျာဉ်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာလိုက်တာ။ ချယ်ရီပင်ရိပ်တွေကလည်း အရိပ်ကောင်းတော့ မိသားစုလေး တွေ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု ပျော်ပွဲစားထွက်လာကြသလိုပါပဲ။ စော မှာတော့ ဘယ်မှာလဲ မိသားစု၊ မိမရှိ ဖမရှိ။ တစ်ကောင်ကြွက်။ ကိုကိုကလည်း ကတိမတည် အို စိတ်ညစ်စရာတွေ မတွေးချင် ဘူး။

“မမလေးရေ ဟိုမှာတွေ့လား ငှက်ကမ္ဘာထဲကို ကြိုးတံ တားကနေ ဝင်ရမှာ”

ဟုတ်ပါတယ်။ ဥယျာဉ်မြေပုံအရ ငှက်တွေထားတဲ့နေ ရာကို သွားရမှာပါ။ ကျေးငှက်သရကာ၊ ငှက်ပေါင်းစုံလင်လှပါ တယ်။ ဇီးကွက်ကြီးတစ်ကောင်ကလည်း နေ့နဲ့ညမှားပြီးအိပ်လို့။ လှောင်ချိုင့်ထဲက တချို့ငှက်ကလေးတွေက သနားစရာ စော တော့ လှောင်ချိုင့်စံဘဝကို မုန်းတယ်။ အမေ့တုန်းက အဘွားတို့ လုပ်ရက်ကြတယ်။ အမေ့အဖြစ်မျိုး မကြုံပါရစေနဲ့။ မျက်စိကို စုံမှိတ်ပြီး ခေါင်းယမ်းလိုက်မိပါတယ်။

“မမလေး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟာ၊ လှောင်ချိုင့်ထဲက ငှက်တွေကို မကြည့်ချင်ဘူး။ သနားတယ်။ ပြန်ကြစို့”

“ဒါဆို ကန်တော်ကြီးဘေးမှာ အရိပ်ကောင်းတယ်။ ထိုင် ကြစို့”

ဟို အိပ်မက်ထဲကအတိုင်းပါလား။ ခြေတံရှည်ဖျင်းတွေ ကလည်း ရေစပ်မှာ ငါးရှာလို့၊ ဘဲမျိုးစုံက ရေကူးလို့၊ အမျိုး

အမည်မသိတဲ့ ငှက်လှလှလေးတွေကလည်း သီချင်းဆိုနေသလို သံစုံတေးတွေနဲ့ ရာသီဥတုနေရာဌာနက ငှက်ကလေးများ အတွက် ပျော်စရာကောင်းတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဟိုသို့လာ၊ ဒီသို့သွား နဲ့ နိမ့်နိမ့်လေး ပျံသန်းနေကာ လွပ်လပ်ပျော်ရွှင်လို့။ လှောင်ချိုင့် တွင်းက ငှက်တွေနဲ့တော့ ကွာပါ။ လွတ်လပ်ခြင်းကို နှစ်သက် သော စောအဖို့ မိမာနဲ့ အဖော်ရကာ အဆင်ပြေနေပါတော့ တယ်။ မိမာက

“မမလေးရေ အချိန်မနည်းတော့ဘူးနော်၊ နာရီလည်း ကြည့်ဦး၊ ပြန်ကြမှတော်မယ်ထင်တယ်”

“အေးပါတယ်၊ အချိန်တန်တော့လည်း အိမ်ပြန်ရမှာ ပေါ့”

မထချင်ထချင်နဲ့ ထပြန်ခဲ့ကြပါတယ်။ မြင်းလှည်း(ခေါ်) ရထားလုံးကုလားကြီးကလည်း ပြန်ချင်လို့ထင်ပါရဲ့။ သူတို့လာ ရာ လမ်းကို မျှော်လို့။

နှစ်ယောက်သား ရထားလုံးပေါ်တက်ပြီး ‘ပြန်မယ်’ ရထားဆရာကြီးလို့ မိမာက ပြောလိုက်ပါတယ်။

အပြန်လမ်းမှာ စကားမပြောဘဲ လမ်းဘေးဝဲယာကို ငေး ပြီး လိုက်လာတာ။ အသွားနဲ့အပြန်မတူတဲ့ သဘာဝပဲလေ။ ပွဲ သွားကြော့ကြော့၊ ပွဲပြန်မော့မော့ဆိုတာလို အသွားတုန်းက လောက် မလန်းဆန်းတော့ပါဘူး။ စောမျက်နှာလေးဆိုရင် ဘာမှ လိမ်းကျံမထားတော့ ပြောင်တင်းတင်းလေးနဲ့ ကြည့်အကောင်း သား၊ မိမာကတော့ အသားမည်းသူမို့ အဆီတွေဝင်းလို့။

ခရေပင်ကြီးရှိတဲ့ လယ်ကွင်းတစ်ခုအနီးရောက်တော့ စောက အလိုလိုကြည့်မိပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ထိုင်လို့၊ မောင် မောင်ပဲ ဖြစ်မယ်။ မောင်မောင်မှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ။

“မိမာရေ ရထားရပ်ခိုင်းပါဟယ်”

“ဘာလို့လဲ မမလေး”

“ဟိုမှာ ငါ့သူငယ်ချင်း။ ငါခဏဆင်းပြီး စကားပြောချင်လို့ပါ။ မြင်းရထားကို ဒီမှာပဲ ရပ်ခိုင်းပြီး ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်ရအောင်”

မိမာလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါ။ မမလေးအလိုကျ လုပ်ပေးရုံပဲပေါ့။ အိမ်နဲ့က မဝေးဘူး။ တစ်ခေါ်လောက်ပဲ ကျန်တော့တာ။

“မမလေး မိမာပြန်နှင့်မယ်လေ။ မမလေး မြန်မြန်ပြောပြီး ပြန်လာနော်။ တော်ကြာ အစ်ကိုလေးပြန်အလာနဲ့ ဆုံနေအုံးမယ်။ ကျွန်မ ထမင်းအိုးတည်ရင်း စောင့်နေမယ်နော်။ မမလေး မကြာနဲ့နော်”

“အေးပါဟယ်၊ မကြာစေရပါဘူး”

မိမာ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ အိမ်တံခါးပွင့်လို့နေပါတယ်။ ဟော်တော် ဒုက္ခပါပဲ။ ဘယ်သူရောက်နေပါလိမ့်။ အိမ်ထဲမှာ အစ်ကိုလေးပါလား။ ဧည့်ခန်းမှာ ခေါက်တုနဲ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း ဒေါပွနေပုံပါ။

“ဟဲ့ မိမာ၊ လာစမ်း၊ ဘယ်သွားနေတာလဲ။ စောစန္ဒီရော”

မိမာ လက်ညှိုးလေးနောက်ပြန်ထိုးရင်း

“ဟို ဟို မှာ”

“သိပါပြီ၊ ငါ့မှာဖြင့် ဖုန်းမကိုင်လို့ စိတ်ပူပြီး ပြန်လာတာ။ သော့အပိုရှိလို့တော်သေးတာ။ နင်ရှိမှပိုတောင် အဖော်ရပြီး ဆိုးနေပြီ။ ငါ ရိုက်လိုက်ရ။ သေတော့မှာပဲ”

မိမာမှာ ဘာမှ မပြောတတ်တော့။ အာစေးထည့်ထားသလို ခေါင်းသာ အတွင်ငုံ့ထားလိုက်ရပါတယ်။

“ဘာလဲ ဟိုခရေပင်ကြီးအောက်မှာမို့လား။ ဟိုကောင်နဲ့ ပေါ့လေ။ နင်နေခဲ့တော့ ငါလိုက်သွားမယ်”

အဲဒါမှ ဒုက္ခ။ ဘာတွေဖြစ်ဦးမလဲ။ ဒီကိစ္စအတိုင်းရင် ဒုက္ခ၊ ငါ့ကို ရိုက်မှာ။

မိမာ ဇက်ကလေးပူပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့တယ်။

ကိုကိုလေး ရှူးရှူးရှဲရှဲ ဒေါသထွက်တာမြင်ရတဲ့ မိမာ အရမ်းလန့်မိပါတယ်။

ဂျစ်ကားကို စက်နိုးပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထွက်သွားလိုက်တာ မိမာမှာ ရင်ကိုဖိနေရပါတယ်။

ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ အကြိမ်ကြိမ်ဘုရားတ ဆုတောင်း နေမိပါတယ်။

ကိုကိုလေး ဂျစ်ကားသံကို သတိမပြုမိတာကတော့ မောင်မောင်နဲ့စောပါ။

“စောရယ်၊ လွမ်းလိုက်တာ။ စိတ်တွေလည်းပူနေတာ သိလား။ စောအစ်ကိုကြီးက ဘယ်မှမပေးသွားလို့လား”

စောက ဘာမှ တိတိကျကျမဖြေဘဲ မောင်မောင်ကိုသာ ငေးကြည့်နေရင်း

“ဟင် မောင်မောင် ပိန်သွားတယ်နော်။ စောလည်း သတိရနေတယ်သိလား”

“ဒါဆိုရင် စောလည်း မောင်မောင်ကို လွမ်းနေတာပေါ့။ မောင်မောင်ကို ချစ်နေလို့ပေါ့”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူးလေ မောင်မောင်ရဲ့။ မောင်မောင်က သူငယ်ချင်းလေ မောင်မောင်ရဲ့။ စောနဲ့ မောင်မောင်

က သူငယ်ချင်းတွေပဲဥစ္စာ။ မတွေ့ရတော့ သတိရတာပေါ့။
မောင်မောင်နဲ့လည်း စကားတွေ ပြောချင်တာပေါ့”

“အဲဒါ အချစ်လို့ခေါ်တာပေါ့ စောရယ်။ မောင်မောင်ကို
ချစ်နေတာ သေချာပါတယ်”

မောင်မောင်က စောလက်ကို ကိုင်ရုံတင်မက စောတစ်
ကိုယ်လုံးကို မလွတ်တမ်း ဖက်ထားပါတော့တယ်။

“အို လွတ်ပါ မောင်မောင်ရယ်”

ပြောမဲ့သာ ပြောရတယ်။ တကယ်လည်း မရုန်းချင်ဘူး။
ဒီလို ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဖက်တာ ဒါပင်မဆုံးခံစားချက်
ပဲလေ။ ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာနဲ့ ဖြစ်နေတာတွေ နွေးထွေးသွား
သလိုပါပဲ။ ဒီအရသာကို စောကြိုက်တယ်။

“အောင်မယ်၊ ဖြစ်နေလိုက်ကြတာ၊ လာစမ်းစော”

အလန့်တကြားလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုကို။ စောလန့်
ပြီး တုန်သွားပါတယ်။ ကိုကိုရဲ့အမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်ပါ။

“သွားစမ်းစော၊ ကားပေါ်သွားစမ်း”

စောက ဖြူဖက်ဖြူရော်မျက်နှာလေးနဲ့ ကားဆီသို့
တရွေ့ရွေ့လျှောက်လှမ်းသွားပါတယ်။

“စော နေပါဦးကွာ”

လို့ မောင်မောင်က မရဲတံ့ရဲလှမ်းခေါ်ပါသေးတယ်။

“မင်းနာမည် မောင်မောင်လား”

ဒီတစ်ခါတော့ စကားပြောဖော်ရပါလား။ စောအစ်ကို
မို့ ရိုရိုသေသေဆက်ဆံရမယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါအစ်ကို၊ ကျွန်တော် မောင်မောင်ပါ”

“အေး မင်းကို ငါ တစ်နေ့ အေးအေးဆေးဆေးတွေ့ပြီး
စကားပြောချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

ဒီပုဂ္ဂိုလ် ငါ့ကို ဘာတွေများ ပြောမလို့လဲ။ ငါ့ကို သူ့ညီ
မ ချစ်သူဆိုပြီး တွေ့ဆုံမေးမြန်းတော့မယ် ထင်တယ်။ ဝမ်းသာ
လိုက်တာ။ အကောင်းဆုံးအဖြေတွေ ပေးလိုက်မယ်။ စောရေ
စောကို ရာသက်ပန်ရိုးမြေကျ ချစ်ပါမယ်လို့။

မောင်မောင်က သူ့အထင်နဲ့သူ ဝမ်းသာပြီး ဂျစ်ကား
ပေါ်ကစောဆီ လက်ဝှေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ စောထံ
က တုန်ပြန်မှုမရှိ မမြင်ဘူးလားမသိ။

ကိုကိုလေးက ဘာမှမပြောဘဲ ကားမောင်းပြီး အိမ်ကို
ပြန်ခဲ့ပါတယ်။

အိမ်ရောက်တော့ စောက အရင် အိမ်အပေါ်ထပ်ကို
တက်သွားပါပြီ။ ကိုကိုလေးတစ်ယောက် ဟင်းကနဲ သက်ပြင်း
ရှည်ကြီးချပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် ကုလားထိုင်ဆက်တီပေါ် ထိုင်ချ
လိုက်ပါတယ်။

“မိမာ လာအုံး”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး လာပါပြီ”

အစ်ကိုလေးက မိမာကို လှည့်မကြည့်ဘဲ

“နောက်တစ်ခါ ဒီလိုလျှောက်လည်ရင် ရိုက်မှာနော်
သတိထား။ နင်ရိုလို့ စိတ်ချရမလားအောက်မေ့ပါတယ်။ နောက်
နေ့ကျ ရင် နင်တို့နှစ်ယောက်ကို သော့ခတ်ထားခဲ့မယ်”

မိမာက ခေါင်းငုံ့ပြီး ငြိမ်ခံနေရပါတယ်။ မမလေးကျ
တော့ မဆူဘဲနဲ့ လူကိုပဲ ဆူနေတယ်။ မိမာ စိတ်ထဲက ပြန်ပြော
နေမိပါတယ်။

အဲဒီနေ့ကစလို့ ကိုကိုလေး အပြင်ထွက်တိုင်း စောစန္ဒီနဲ့ မိမာကို အိမ်တံခါး၊ ခြံတံခါးတွေအကုန်လုံး သော့ခတ်ပြီး ထားခဲ့ပါတယ်။ ကိုကိုလေးရဲ့ မသိစိတ်ထဲမှာ စောစန္ဒီကို ချစ်မိနေပြီလား။ မောင်မောင့်ကို မနာလို ဖြစ်နေပြီလား။ ကိုကိုလေး မစဉ်းစားချင်ပါ။

ညနေ ခြံထဲကပြန်လာတိုင်း အိမ်ခြံဝကနေ စောစန္ဒီရှိရာ အခန်းဆီ ရပ်ငေးနေတဲ့ မောင်မောင့်ကို အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းနှင်လွှတ်ရတဲ့အလုပ်တစ်ခု ပိုလာပါပြီ။ အဲဒီလို နှင်လွှတ်တိုင်း မောင်မောင်က စောစန္ဒီနဲ့ တွေ့ခွင့်အမြဲတောင်းတတ်သလို

“ကျွန်တော့်ကို ပြောစရာရှိတယ်ဆို ပြောပါ အစ်ကိုကြီးရယ်” လို့ တောင်းဆိုတတ်ပါတယ်။

မောင်မောင့်ကို ကိုကိုလေးဘာမှ ရှင်းမပြမိ။ ပြန်မပြောမိ။ ဒေါသတွေပွင့်အန်ကျမလာခင် ခြံတံခါးကို ချိုင်းခနဲ ပိတ်ရင်း ခြံထဲကို ဒေါသတကြီး ဝင်လာတတ်ပါတယ်။ ကိုကိုလေး ရင်ထဲမှာတော့ မောင်မောင့်ကြောင့် စောစန္ဒီရဲ့ရောဂါ ပိုဆိုးလာတယ်လို့ ထင်မြင်နေတော့တာပါ။

တစ်နေ့တော့ ကိုကိုလေးခြံထဲက အပြန်မှာ အိမ်ခြံဝကနေ “စောစန္ဒီရေ”လို့ အရူးတစ်ယောက်လို တကြော်ကြော်ခေါ်နေတဲ့ မောင်မောင့်ကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ အိမ်ထဲမှာလည်း စောစန္ဒီရဲ့ အော်သံ၊ မိမာရဲ့ ‘မမလေး မလုပ်ပါနဲ့၊ စိတ်ထိန်းပါ’ ဆိုတဲ့အသံတွေ၊ ပစ္စည်းတွေ လွင့်ပေါက်ပစ်ခဲ့သံတွေ ကြားနေရပါတယ်။

ဒီပြဿနာ ဒီအတိုင်းထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ ကိုကိုလေးတွေးရပါပြီ။ ဒီကိစ္စ အမြန်ဆုံးဖြေရှင်းမှ ဖြစ်တော့မှာပါ။ ဒါကြောင့် မောင်မောင့်ကို ခါတိုင်းလို ငေါက်ငန်း နှင်

မလွှတ်တော့ဘဲ ချောမော့ဖျောင်းဖျရပါတော့တယ်။

အေးအေးဆေးဆေးပြန်ဖို့။ မနက် (၇)နာရီမှာ ဆေးရုံကြီးရှေ့က ဆုံဆည်းရာကဖေးကို လာခဲ့ဖို့ ။ အစ်ကိုရှင်းပြပြီးသွားရင် ငါ့ညီဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း အစ်ကို လိုက်လျောမယ်လို့ပေါ့။ ကိုကိုလေးရင်ထဲမှာ နာကျင်နေရပါပြီ။

မျိုးဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ချိန်းဦးမှပဲ။ ဟိုကောင် မောင်မောင်
ကို ပြောစရာတွေ သိသင့်သိထိုက်တာတွေ မျိုးကပြောပြရင်
ပိုကောင်းမယ်လို့ တွေးမိလိုက်ပါတယ်။ မနက် ၇နာရီမှာ
ဆုံဆည်းရာကဖေးကို မျိုးထွက်လာဖို့ ဖုန်းဆက်ရမယ်။ ဆေးရုံ
ဝင်း အဝမှာဆိုတော့ မျိုးလာဖို့ သိပ်မဝေးဘူးလေ။

ဪ မောပါပေစောရယ်။ မင်းလေးကို ငါ ဘယ်လို
ဆက်ပြီး စောင့်ရှောက်ရပါ့မလဲ။ ညီမလေးလို တစ်သက်လုံး
စောင့်ရှောက်မှာကို မင်းက လက်ခံနိုင်ပါ့မလား။ မောင်မောင်နဲ့
စောနဲ့က သက်တူရွယ်တူ ငယ်ရွယ်သူ ဆယ်ကျော်သက်တွေမို့
ပိုးဖလံမျိုး မီးကိုတိုးပြီး ဇာတ်လမ်းတွေ ရှုပ်ကုန်မှဖြင့် ဒုက္ခတွေ
ရောက်ကြတော့မယ်။

အချစ်တစ်ခုတည်းသာသိသော မောင်မောင် ဆင်ကန်း
တောတိုးလုပ်ရင် နှစ်ယောက်လုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာပေါ့။ ပညာ
လည်း မစုံ၊ အရွယ်လည်းမတိုင်သေးဘဲ မဖြစ်သင့်တာတွေ
ရပ်တန့်သွားအောင် မမျိုးကိုပဲ အကူအညီတောင်းရမှာပဲ။

-----x-----x-----

စောကတော့ တင်းကျပ်နေသောစိတ်တွေ လျှော့ချပြီး
မွန်းကျပ်မှု၊ နာကျင်မှု၊ ချစ်တတ်မှု၊ သိတတ်မှုတွေ ချိုးနှိမ်ပြီး
ပျော်အောင် အိပ်လိုက်တော့မယ်။

ဒါပေမဲ့ အိပ်မရဘူးလေ။ ကိုကိုက ဘာလဲ ကိုယ် မနမ်း
နိုင်တဲ့ပန်းကို နွမ်းအောင်လုပ်နေတာလား။ စောက ဒါဆိုရင်
တွန်းလှန်မှာနော်။ ကိုကိုကို မုန်းမိမှာသိလား။

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

စော တဟားဟားအော်ရယ်ရင်း တံခါးတွေကို ထုရိုက်
လိုက်၊ ငိုလိုက်၊ အဝေးကို ငေးလိုက်နဲ့ အံကြိတ်လိုက်နဲ့ ဖြစ်နေ
ပါတော့တယ်။

-----x-----x-----

နာလည်မှုကိုယ်စီနဲ့လင်ခဲ့သွားကြမယ့်
ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်ကိုယ့်ခံစားချက်နဲ့ကိုယ်အားလုံးမှာ
တူညီလာညီမှုခြင်ကတော့ချစ်သူနဲ့တွေ့ကွင်းခြင်ဆိုတဲ့
ထိဟာရပါ။

“မမလေး ဝင်ခဲ့မယ်နော်”

မိမာလက်ထဲမှာ လင်ပန်းလေးနဲ့ နို့တစ်ဖန်ခွက်နဲ့ ကြက်
ဥပေါင်မုန့်ကြော် နောက်ပြီး ဆေးလုံးလေးတွေ ထည့်ထားတဲ့
ပန်းကန်လေးတစ်ခု။

ဘာဆို ဘာမှ မပြောချင်ပါ။ ပြီးရင် ပြီးရော အားလုံး
မော့သောက်လိုက်ပါတယ်။

ကိုကိုရေ ကိုကိုကို စော မုန်းချင်တယ်။ မောင်မောင်ကို
လည်း မေ့ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်ဆန္ဒတွေတော့ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ကိုကိုကို အရမ်းချစ်နေဆဲပါပဲ။ စောဘဝရဲ့ မထမဦးဆုံး
ချစ်သူမို့ ဘယ်လိုမုန်းနိုင်မှာလဲ။ အိပ်မက်ပဲ ဖြစ်ပါစေတော့။ ကိုကို
နောက်ကို လိုက်တိုင်း လိုက်လေ ဝေးလေပဲလေ။ မြူခိုးတွေ
ကြားမှာ ကိုကိုက ရှေ့ကပြေး စောက နောက်ကလိုက် မောလိုက်
တာ ကိုကိုရယ်။ စောကို မထားခဲ့ပါနဲ့၊ မထားခဲ့ပါနဲ့ ကိုကိုရယ်။
စောရဲ့တမ်းတသံတွေ မကြားလေရောသလား။

ကိုကိုလေး လှေခါးထိပ်အရောက် ကိုကိုရေ ကိုကိုရေ
လို့ ခေါ်သံ စောအခန်းက ကြားနေရပါတယ်။

ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီကလေးမတော့ အိပ်မက်မယောင်နေပြီထင်

ကိုကိုလေး အခန်းထဲကို ဝင်ကြည့်လိုက်တော့ ညဝတ် အင်္ကျီပါးပါးလေးနဲ့ ပိုးတောင့်တဲလေးလို အိပ်ယာထဲမှာ ပက်လက်အနေအထားလေးဖြစ်ပြီး ရင်အစုံကလည်း နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်မို့ ရင်ဖိုချင်စရာပဲ။

စောကိုယ်လေးကိုမပြီး ဖက်ထားရင်း

“ညီမလေး သတိထားလေ ဘာဖြစ်နေလဲ”လို့ လှုပ်ပြီး သတိပေးနေမိပါတယ်။

စောက ကိုကိုလေးလည်ပင်းကို တအားဖက်တွယ်ရင်း ကိုကိုရေ စောကို မထားခဲ့ပါနဲ့ ကိုကိုရယ်လို့ တိုးတိုးလေး ဆိုလိုက်တော့ လွတ်ထွက်သွားမယ့်သတိကို ပြန်ထိန်းချုပ်လိုက်ရပါတယ်။

စောကို သနားတဲ့စိတ်၊ ကြင်နာတဲ့စိတ်အပြင် ဆန့်ကျင်ဖက် လူသားနှစ်ဦး အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း။ တိတ်ဆိတ်တဲ့ည။ အို ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒီလို မဖြစ်သင့်ဘူး။ ကလေးမလေးက စိတ်ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး။ အရွယ်ကလည်း အသက် မစေ့သေးဘူး။ ငါစောင့်ထိန်းရမယ်။ စိတ်ဆင်ရိုင်းကို ချွန်းနဲ့ အုပ်ရမယ်။ ကိုကိုလေး ရင်တွေခုန်လိုက်တာ။ ငါ့စိတ်တွေ ဒီကောင်မလေးအပေါ် ပြောင်းလဲသွားပြီလား။ ငါ မျိုးကို မေ့နိုင်ပြီလား။ အထပ်ထပ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သုံးသပ်နေမိပါတယ်။ ချစ်ခြင်းအစ သနားခြင်းကဆိုရင်တော့ လက်ရှိအနေအထားကို သနားမိတာ အမှန်ပါ။

အချစ်ဆိုတာ ဂိတ်မဆုံးတဲ့။ မျိုးကို ချစ်တဲ့စိတ်က မြတ်နိုးစိတ်၊ အထင်ကြီး လေးစားတဲ့အချစ်ကြောင့်သာ ဝေခွဲမရတာပါ။

ယောက်ျားသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလိုလှုပ်ပြီး ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ အတူရှိနေခြင်း၊ ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ် ဖြစ်သော အကာလညအခါဖြစ်နေခြင်းတို့ကြောင့် ရှောင်နိုင်ဖို့ အလွန်ခဲယဉ်းမှာပါ။

ကိုယ့်မှာသာ စောင့်ထိန်းရမယ့် အသိစိတ်ဓာတ်က စိတ်ကျန်းမာရေး မကောင်းသူလေးမို့ ဆင်ခြင်ရမှာပါ။ အဖေနဲ့ အမေကတော့ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ပြီးသား မိန်းကလေးမို့ သာယာသော အိမ်ထောင်ရေးလေး ဖြစ်စေချင်နေကြတာပါ။

အချစ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မသေ၊ ရှင်သန်နေခြင်း ရှိနေတာ လူသားတိုင်း လက်ခံရမယ့် နိယာမသဘောတရားပါ။

စောကို ပွေ့ပိုက်ရင်း တွေးနေရတဲ့ ကိုယ့်ဘဝ။ စောကတော့ ကလေးလေးလို အိပ်ပျော်သွားပြန်ပါပြီ။ ဆေးအရှိန်က ရှိနေတယ်လေ။

စော ကျန်းမာရေးကောင်းလာပါစေ။ ကောင်းလာလို့ ကိုယ့်အပေါ် ချစ်မြဲချစ်နေမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာ ပြောင်းလဲရတော့မှာပေါ့။

သံသရာဝင်ကြွေးဆိုတာ ဆပ်မှ ကျေမှာလေ။ ကိုယ်တစ်ယောက်နဲ့ မိသားစုကောင်းကျိုးဆိုရင် အနစ်နာခံဆိုရင်လဲ ခံသင့်ပါတယ်။ မျိုးကိုယ်တိုင်က စောကို ပစ်ပယ်မှာ လက်မခံဘဲ။ ခုတော့လည်း ဆင်ခြေပေါင်းများစွာပေးရင်း စောအပေါ် အလေးသာတဲ့စိတ်တွေ ကြင်နာသနားတဲ့စိတ်တွေနဲ့ ပြည့်လျှမ်းပြီးနေတာဟာ ပြောင်းလဲလာသော ချစ်စိတ်တွေလား။

စိတ်ဆိုတာ အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနိုင်တာပဲလေ။ ကိုကိုလေးလည်း လူသားထဲက လူသားပဲ။ လူသားဆန်ဆန် ပြောင်းလဲ

သွားနိုင်တာပေါ့။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အတွက်တော့ အဖြေရှိပြီးသား။ ဆင်ခြေပေးပြီးသားပါ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ဆင်ခြေဆင်လက်တွေနဲ့ အဖြေ ရှိပြီးသားပါ။ သို့သော် မျိုးသိမှာတော့ ရှက်မိတယ်။ လိပ်ပြာ မ သန့်သလို ခံစားရတယ် မျိုးရယ်။ မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

မောင် ဒီကလေးမလေးကို သနားမိပြီ။ မောင်မောင့် လက်ထဲထည့်လိုက်ရင် ကလေးတွေဒုက္ခရောက်ကြမှာစိုးတယ်။

သနားချစ်နဲ့ ချစ်နေမိပြီလား။ ချစ်လို့သနားတာလား။ မသိတော့ပါ။ မသိနိုင်တော့ပါ။

အပြစ်မဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ အိပ်ပျော်သွားသော မိန်း ကလေးကို အသာအယာခေါင်းအုံးပေါ် ချပေးလိုက်ပါတယ်။

ကိုကိုလေးရင်ငွေ့ နွေးထွေးသွားလို့ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း အိပ်နိုင်သွားပြီလေ။ တကယ့် (Innocent)ကလေးပီပီလေးပါ လား။ ခုတော့လည်း အကောင်းမြင်ဝါဒ ဖြစ်နေပါလား ကိုကို လေးရယ်။ မင်းစိတ်တွေ အပြောင်းအလဲမြန်လှပါလား။ ဘယ် လို့လဲကွာ။ ဆက်မတွေးချင်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် မကျေနပ်နိုင်တော့ပါ။

ညက ဘယ်လောက်ပဲ အိပ်ပျက်ပါစေ။ နိုးနေကျ အတိုင်း၊ နံနက် ၆နာရီထိုးတာနဲ့ အိပ်ရာကထပြီး အောက်ဆင်း ခဲ့ပါတယ်။

မိမာကတော့ မီးဖိုထဲမှာ အလုပ်တွေရှုပ်လို့၊ အပိုးကျိုး နေမှာပေါ့။ အပြစ်လုပ်ထားတာမို့လား။

“ဟေ့ မိမာ၊ ရှင် အစ်ကိုလေး”

“နင်တို့ကို သော့ခတ်သွားမယ် သိလား”

“ဟုတ်၊ အစ်ကိုလေး”

“အေး၊ ဟုတ်ဆိုပြီး မဟုတ်တာတွေ အားပေးအား မြှောက်လုပ်မပေးနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုလေး”

“နိုးတဲ့အချိန် ဒီဆေးနဲ့ စားစရာပါယူသွား။ ငါစိတ်ချသွား မယ်နော်။ အစားလည်း ဝင်အောင်ကျွေးဦးနော်”

ဪ ဒီအစ်ကိုလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မိမာက စိတ် ထဲက ဝေဖန်ရင်း ဟုတ်ကဲ့ တွင်တွင်လိုက်နေရပါတယ်။ နောက် ဆံတင်ငင်နဲ့ ကိုကိုလေး ကားမောင်းပြီး ထွက်ခွာသွားပါပြီ။

ကိုကိုလေးက ကားမောင်းရင်း မောင်မောင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ တွေ့ရင် ပြောရမယ့်စကားတွေကို အစီအစဉ် တကျ ဘယ်ကစေပြောရမလဲ စဉ်းစားနေမိပါတယ်။

အိုး မျိုးလဲရှိနေမှာပဲလေ။ အဆင်ပြေသလို ပြောရတော့ မှာပေါ့။

ဆိုသည်ရောကဖေးမှာတော့ ဝင်လိုက်တာနဲ့ မောင် မောင့်ကို ဒေါင့်စားပွဲတစ်လုံးမှာ ထိုင်ရက်သားတွေရပါတယ်။

ဒီကောင်လေးက ဝီရိယကောင်းလိုက်တာ။ ကြိုတောင် ရောက်နှင့်ပါလား။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

ကိုကိုလေးကပဲ စတင် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

“မကြာသေးပါဘူး အစ်ကို၊ ခုပဲ ရောက်တာပါ”

ခဏနေတော့ ဆွယ်တာအဖြူလေးဝတ်ထားတဲ့ မျိုး လည်း ရောက်လာပါတော့တယ်။ မောင်မောင်က ဘယ်သူပါ လိမ့် ဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ အံ့ဩနေပါတယ်။

ကိုကိုလေးက

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ငါ့သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာ ခင်မျိုးဦးတဲ့။ စိတ်ကျန်းမာရေး အထူးကုဆရာဝန်ကြီးပေါ့”

မောင်မောင်က ထိုင်ရာကထပြီး မျိုးကို ယဉ်ယဉ်ကျေး ကျေးလေး ဦးညွတ်လိုက်ပါတယ်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မမ”

“မျိုး သူက မောင်မောင်တဲ့၊ စောစန္ဒီရဲ့ သူငယ်ချင်းပေါ့”

“မမလည်း တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ထိုင်ပါ မောင် မောင်”

“မျိုး ဘာသောက်မလဲ”

“မျိုးကတော့ ကော်ဖီနဲ့ ရေခွေးကြမ်းရရင် တော်ပါပြီ”

မောင်မောင်ကို ကိုကိုလေးက ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ မောင်မောင်က

“ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ပဲသောက်ပါမယ် အစ်ကို”

မုန့်မျိုးစုံရှိပေမဲ့ ဘယ်သူမှ မစားနိုင်ကြပါ။

ကိုကိုလေးလည်း လက်ဖက်ရည်တစ်မျိုးပဲ မှာလိုက်ရင်း မျိုးနဲ့ မောင်မောင်ကို မျက်စိဝှေ့ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ တစ်

ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကားအစကို စောင့်နေကြပါတယ်။ ကိုကိုလေးကပဲ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြေခွင်းလိုက်ပါတယ်။

“မောင်မောင် မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“၁၆နှစ်ပါ အစ်ကို” မောင်မောင်က သတိအနေအထား

နဲ့ ဆရာရွှေ့ရောက်တဲ့တပည့်လေးလို ရှိရှိသေသေ ဖြေနေပါ တယ်။

နုနုငယ်ငယ် လူရွယ်လေးကို မျိုးက ကြင်နာတဲ့မျက်ဝန်း လေးများနဲ့ အကဲခတ်လိုက်မိပါတယ်။

“မင်းက စောစန္ဒီအကြောင်း ဘယ်လောက်သိသလဲ”

“ခင်ဗျာ”

အာမေဇိုတ်သံလေးနဲ့အတူ

“အထွေအထူးတော့မသိပါဘူးအစ်ကို။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ချစ်တဲ့နေရာမှာ ဘာများသိစရာ လိုလို့လဲ အစ်ကို ရယ်။ စောကို ကျွန်တော်ချစ်တာ ဘာအခန်းကဏ္ဍမှ မပါခဲ့ပါ ဘူး။ စောက အေးဆေးတယ်၊ စကားလည်းနည်းတယ်။ သူ့ အကြောင်း လည်းဘာမှ မပြောပြပါဘူး။ ဟိုတလောကမှ အစ်ကို တစ် ယောက်ရှိနေတာ သိရတာပါ။ ကျွန်တော်ကသာ ကျွန်တော့် မိသားစုအကြောင်း အစုံပြောပြတာ။ သူက ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ မပြောပြခဲ့ဘူး”

“မင်းတို့လူငယ်တွေဟာ ချစ်တာ တစ်ခုပဲသိတယ်ဆိုရင် မှားမလား”

မျိုးက မနေနိုင်လို့ ဝင်ပြောရပါတော့တယ်။

“မောင်မောင်က စောကိုချစ်တာ စောကရော လက်ခံရဲ့ လား။ မင်းတို့ချင်း ချစ်သူတွေလား”

မောင်မောင် ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် အရှိုက်ကို ထိ သွားပါတယ်။

“ဒါတော့ မမရယ်၊ စောက ကျွန်တော့်အချစ်ကို ငြင်း တော့ မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ချစ်တယ်လည်း မပြောသေးဘူး မမရဲ့”

မျိုးက တွေ့လားဆိုတဲ့ပုံစံနဲ့ ကိုကိုလေးကို မေးဆတ်ပြ ပါတယ်။

“ဒါဖြင့် မမ မေးမယ်နော်။ မင်းက ဘယ်လိုထင်လဲ။ စောက မင်းကိုချစ်နေတယ်လို့ ထင်လား။ ပြန်ချစ်လာမယ်လို့

မျှော်လင့်နေလား”

“ဟာ ဒါတော့ မျှော်လင့်တာပေါ့ မမရယ်။ သူ့မှာ ချစ်လာနိုင်တဲ့အနေအထားရှိပါတယ်။ သူ့ချစ်သူက သူ တစ်ဖက်သက် ချစ်နေတာတဲ့။ သူ့ကို ပြန်မချစ်ဘူးတဲ့။ ကျွန်တော် ဇွဲ ရှိရှိနဲ့ ကြိုးစားရင် မေတ္တာမှန်ရင် တစ်နေ့ကျ ပြန်ချစ်လာမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

ကိုကိုလေးကိုလည်း ကြောက်ရွံ့တဲ့မျက်လုံးလေးနဲ့ မောင်မောင်က ကြည့်လိုက်ပါသေးတယ်။

ကိုကိုလေးကတော့ အနေခက်သွားပါတယ်။ စောတစ်ဖက်သက်ချစ်တဲ့သူဟာ ငါများလား။ မောင်မောင်ကို ဆက်မေးစရာ မေးခွန်းမရှိလောက်အောင် တွေးရခက်ကြီး ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

ဒီအခြေအနေကို မျိုးက ထိန်းလိုက်ပါတယ်။

“လက်ဖက်ရည်တွေ အေးကုန်ပြီ။ သောက်လိုက်ကြဦးလေ”

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကော်ဖီခါးခါးလေးကို သောက်လိုက်ပါတယ်။

အချစ်ဆိုတာ ချိုသလား၊ ခါးသလား မသိနိုင်သေးတဲ့ ကလေးအရွယ်တွေ။ အရွယ်မတိုင်မီ အသည်းမကွဲစေချင်ပါ။

အချိန်မီတားဆီးရင် ရနိုင်ကောင်းပါရဲ့။

“မောင်မောင်ကို မမပြောမယ့်စကားတွေဟာ သိသင့်သိထိုက်တဲ့စကားတွေမို့ သေသေချာချာ နားထောင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

“ပထမဦးဆုံးပြောချင်တာက စောစန္ဒီဟာ မမရဲ့ လူနာ

ပါ”

“ခင်ဗျာ”

မောင်မောင်တစ်ယောက်၊ အတော် အံ့ဩသွားပါတယ်။

“ဟုတ်တယ် မောင်မောင်ရေ။ စောလေးဟာ ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ လူမသိသူမသိ စိတ္တဇဝေဒနာ ခံစားနေရရှာတာ။ သူ့ကို ဆေးကုသနေရတယ်လေ”

“တကယ်ပဲလား မမရယ်”

“မမက မဟုတ်ဘဲ ဘယ်ပြောပါ့မလဲကွယ်။ ဆရာဝန်ဆိုတာ လူနာရဲ့ အတွင်းရေးကိုလည်း မပြောအပ်ဘူး။ မပြောရဘူး။ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် ပြောသင့်လို့ ပြောရတာပါ”

မောင်မောင်တစ်ယောက် ငိုငိုဆင်းသွားပါတော့တယ်။

“နောက်ပြီး မင်းမသိတာတွေ ရှိသေးတယ် မောင်မောင်”

မောင်မောင်ခမျာ အားတင်းပြီး နားစိုက်ထောင်လိုက်မိတာ၊ ကိုယ့်နားကိုယ်တောင် မယုံရဲလောက်အောင်ပါပဲ။

“မင်းရှေ့မှာရှိနေတဲ့ ဦးကိုကိုလေးဟာ မင်းထင်သလို စောရဲ့အစ်ကို မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ စောရဲ့ တရားဝင်ခင်ပွန်းပဲ”

“ခင်ဗျာ”

မောင်မောင် ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ပြီး အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားရကာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနေရာကနေ ကိုယ်ဖျောက်သွားလိုက်ချင်ပါရဲ့။

ရှက်စိတ် နာကျည်းစိတ်တွေနဲ့အတူ ရက်စက်လိုက်တာ စောရယ်။ ဒီအကြောင်းတွေ ဘာလို့ မပြောခဲ့ရတာလဲလို့ စောကို အပြစ်တင်ရအောင်ကလည်း တကယ်တန်း စောနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါလား။ စောက စိတ်ဝေဒနာရှင်ပဲလေ။

စောရယ် မောင်မောင်ကို ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြခဲ့ပါလား။ ခုတော့ သူများဇနီးကို မောင်မောင်ပြစ်မှားနေတာ ဒုသန သော ဖြစ်တော့မှာပဲ။ စောကို အပြစ်မတင်ရက်ပေမဲ့

“မမရယ် ကျွန်တော် ဒီအကြောင်းတွေ မသိလို့ပါ။ စောက ပြောပြဖို့ကောင်းတာပါ”

“စောကို အထင်မလွဲနဲ့ မောင်မောင်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ကိုကိုလေးရဲ့ဇနီးလို့မှ မထင်ဘဲ။ တစ်ဖက်သက်ချစ်နေရတဲ့ ချစ်သူလို့ သူထင်နေခဲ့တာလေ”

“ကဲ မောင်ရင် သဘောပေါက်ပြီလား။ ကိုယ် ဘာကြောင့် မင်းတို့ကို တားမြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာလေ”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါအစ်ကို၊ ဒါတွေမသိလို့ စောကို ပြစ်မှားမိတာပါ”

“အေးပါကွာ၊ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ အမှန်တော့ ကိုယ်လည်း စောစန္ဒီ စိတ်ပုံမှန်ဖြစ်တဲ့အချိန်ထိ စောင့်မှာပါ။ သူ့ကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်နေမှာပါ။ သူ့ စိတ်ပုံမှန်ဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို ချစ်နေသေးရင်တော့ ကိုယ့်ဘက်က ခင်ပွန်းကောင်းပီသရတော့မှာပေါ့။ ကိုယ်လက်ထပ်ထားရတဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်နေတယ် မို့လား”

မောင်မောင်က ဦးကိုကိုလေးကို ကြည်ညိုလေးစားသွားရသလို မျိုးကလည်း အချစ်ဟောင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို အထင်ကြီးလို့ မဆုံးဖြတ်ရပါတယ်။

မျိုးကျေနပ်တယ် မောင်။ မျိုးချစ်တဲ့သူဟာ တာဝန်ကျေသူ၊ သစ္စာရှိသူဖြစ်နေလို့ ကျေနပ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ တလေးတစားကြည့်လိုက်ပါတယ်။

ကိုကိုလေးကတော့ မျိုးကို အားနာသွားမိပါတယ်။

အပြောင်းအလဲမြန်ရန်ကောလို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ မျိုးရယ်။ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဆိုတဲ့အကြည့်နဲ့ပေါ့။

“ကဲ ညီလေး အားလုံးရှင်းပြပြီးရင် ငါ့ညီဖြစ်ချင်တာ အစ်ကိုလိုက်လျောမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်လေ။ ညီလေးဖြစ်ချင်တာ ပြောပါ။ အစ်ကို စွန့်လွှတ်ရမယ်ဆိုလည်း စွန့်လွှတ်ဖို့ အသင့်ပါ”

ကိုကိုလေးရဲ့ အမေးကို မောင်မောင်က ခေါင်းကြီးငုံ့ထားရင်း

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကို။ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါတော့”လို့ ပြောရင်း ထထွက်သွားပါတယ်။

နားလည်မှုကိုယ်စီနဲ့ လမ်းခွဲသွားကြပေမဲ့ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်ခံစားချက်နဲ့ကိုယ်။ အားလုံးမှာ တူညီသော ညီမျှခြင်းကတော့ ချစ်သူနဲ့ ကွေကွင်းရခြင်းဆိုတဲ့ ဝေါဟာရပါပဲ။

နှင်းတောထဲမှာစောစိတ်ထင်တိုင်းပြေးဆော့နေမှာစိုးလို့
ပိုးတင်းအတွေးတွေနဲ့စိတ်ကူးယဉ်ပြီးမောင်မောင်နဲ့
သွားတွေ့နေမှာစိုးလို့အိမ်တံခါးတွေပြိတ်ခါးတွေ
သော့ခတ်ထားခဲ့မိတာကိုယ်လွန်များသွားပြီလား။ကိုယ့်ကို
ခွင့်လွှတ်ပါဦမလော့ရှယ်...

ဟိုးအဝေးဆီက ခေါ်သံလိုလိုတွေ ကြားနေရဆဲပါ
လား။ စောရေလို့ ခေါ်သံတွေ ပဲ့တင်ထပ်ဆဲပါလား။ ဖေဖေ
လား . . . ၊ အချုပ်အနှောင်ခံနေရတဲ့ အခန်းထဲကနေ အော်
ဟစ် ညည်းညူနေတဲ့ မေမေအသံတွေလား။ ဘဝဟောင်းက
မောင်တော်ရဲ့ အသံတွေလား။ စောတစ်ဖက်သတ်ချစ်ရတဲ့ ကိုကို
လေးရဲ့ ခေါ်သံလား။ ဒါမှမဟုတ် စောကို တစ်ဖက်သက်ချစ်နေ
တဲ့ မောင်မောင်ရဲ့ ခေါ်သံလား။

စောစန္ဒီတစ်ယောက် အိပ်မက်သံသရာထဲမှာ တဝဲ
လည်လည် ဖြစ်နေရဆဲပါ။

နိုးထချိန်ဟာ အချိန်အတော်နှောင်းနေပါပြီ။ နေ့နဲ့ည
များ လွဲမှားနေရောသလား။

မိမာက နေ့လယ်ဆေးတိုက်ချိန်ကို တသွေမတိမ်းလိုက်
နာရင်း စောရဲ့ အခန်းထဲကို ဝင်လာချိန်မှာ စော ဘဝဟောင်းက
လိုလို အိပ်မက်ကလိုလို ခေါ်သံ အော်သံတွေကြား လွင့်မျော
သွားရတာပါ။

ဒီနေ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို သော့ခတ်ထားသွားတာ
တစ်ပတ်တိတိရှိခဲ့ပေမဲ့ တစ်ကမ္ဘာလို့ ထင်နေပြီးသားပါ။

ဒါကြောင့် မိမာကို ရှိကျမိတာပါ။ လူကိုများ အရူးကျ
နေတာပဲ။ သော့ခတ်ရတယ်လို့။ လှောင်ချိုင့်တွင်းက ငှက်တွေရဲ့
ဘဝကို သနားမိသလို ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း သနားမိတာပါ။

မိမာက ကိုကိုက ဆေးမသောက်ရင် ရိုက်မှာ၊ အပြင်
ထွက်ရင် ရိုက်မှာလို့ ပြောနေပါလား။

စောက အသားနာမှာတော့ ကြောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
အသားနာတာဟာ အသည်းနာရတာလောက်တော့ မဆိုးပါဘူး။
အသည်းထဲကနာတယ် ကိုကိုရေ။ ကိုကိုဘယ်မှာလဲ တွေးရင်း
တွေးရင်း။ မျက်စိတွေ ဝါးပြီး ဘာမှ မသိပြန်တော့ပါ။

ညနေခင်းမှာ နှင်းတွေ အစောကြီးကျလာတယ်။ စော
ကို ညနေဘက် အပြင်ထွက်မှာစိုးလို့ နေ့လယ်ကတည်းက ဆေး
တိုက်ခိုင်းထားမိတာ။ တစ်ပတ်တိတိ သော့ခတ်ထားခဲ့မိတာကို
စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိပါတယ်။

ငါ မတရားရာများ ရောက်မလား။ အို သူ့အတွက်
ကောင်းဖို့ပဲလေ။

ဒီညတော့ အတော်အေးမယ့်ပုံပါပဲ။ ညနေကတည်းက
ရာသီဥတုက အတော်အေးနေပြီပဲ။ နှင်းတောထဲမှာ စော စိတ်
ထင်တိုင်း ပြေးဆော့နေမှာစိုးလို့၊ ဝိုးတဝါးအတွေးတွေနဲ့ စိတ်ကူး
ယဉ်ပြီး မောင်မောင်နဲ့ သွားတွေနေမှာစိုးလို့ အိမ်တံခါးတွေ၊
မြှတ်ခါးတွေ သော့ခတ်ထားခဲ့မိတာ ကိုယ်လွန်များသွားပြီလား။
ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါညီမရေးရယ်... လို့ ကိုကိုလေးရင်ထဲမှာ

အထပ်ထပ်ရေရွတ်ရင်း အိမ်ထဲကိုဝင်လာခဲ့မိတယ်။

မိမာက အိမ်ထဲမှာ အနွေးထည်လေးဝတ်ပြီး ကုပ်ကုပ်ကလေးထိုင်ငေးနေရာကနေ အလန့်တကြားပုံစံနဲ့ထလာပြီး-

“ဟယ် ကိုကိုလေးပြန်လာပြီ။ ထမင်းစားမယ်လား။ မိမာ ပြင်ကျွေးပါ့မယ်”

“မစားတော့ဘူး။ ငါ ခြံထဲက စားလာတယ်။ နင့်မမလေးရော ဘာစားလဲ”

“မမလေးက နို့မသောက်ချင်ဘူး အမြဲပြောလို့ ကော်ဖီမူန့်လေး နည်းနည်းထည့်ပြီး တိုက်လိုက်တယ် အစ်ကိုလေး။ မူန့်တော့မစားဘူး။ တို့ဟူးသုတ်မှ စားချင်တာတဲ့။ ဆေးတွေတော့ အကုန်ဝင်ပါတယ်။ သောက်ပြီးကတည်းက အိပ်လိုက်တာ ခုထိပဲ။ ဆေးမသောက်ရင် အစ်ကိုလေးက ရိုက်မှာဆိုလို့ သောက်တာ သိလား”

မိမာက သူ့အစွမ်းကို ဂုဏ်ဖော်နေပါတယ်။

“ဟယ် နင်ကလဲ ဘာလို့ ရိုက်မယ်ပြောရတာလဲ။ ငါက နင့်ကိုပဲ ရိုက်မယ်ပြောတာပါ။ သူ့ကို မပြောရပါဘူး”

“ဟင် အစ်ကိုလေးကလဲ မျက်နှာလိုက် လိုက်တာ”

မိမာက အထွန့်တက်လိုက်ပါသေးတယ်။

“မိမာ နင်အိပ်ချင်အိပ်တော့။ တံခါးတွေအားလုံး ပိတ်ပြီး ပြီနော်”

“ဟုတ် အစ်ကိုလေး”

စိတ်ပန်းလှပန်းမို့ အိမ်ပေါ်ထပ်ကို လေးလေးပင်ပင် ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်ခဲ့ပါတော့တယ်။

-----x-----x-----

အခန်းကျယ်ရှေ့ ရောက်တော့ ဟ ထားတဲ့တံခါးလေးကနေ အသာချောင်းကြည့်လိုက်ပါတယ်။

ကွေးကွေးလေးအိပ်နေသော ကလေးမ ချမ်းနေရှာရော ထင့်။ ကိုကိုလေး စောင်ခြုံပေးဖို့ ဝင်လိုက်ပါတယ်။ ဩော် သနားစရာ ကလေးငယ် ညီမလေးရယ်။ မင်းရဲ့စိတ်တွေ ပုံမှန်ဖြစ်လိုက်ပါတော့။ အဲဒီအခါ မင်းငါ့ကိုချစ်နိုင်ပါဦးမလား။ မင်းရဲ့ မသိစိတ်တွေက ဘာတွေလဲ။ ကိုကိုကိုလား။ မောင်မောင်ကိုရော မင်း မေ့ပစ်နိုင်ရဲ့လား။ ဘယ်သူ့ကို ရွေးမှာလဲ။ ကိုယ်ကတော့ မင်းကို ပါရမီဖြည့်ဖို့ သံသရာမှာ တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့ ဝဋ်ကြွေးတွေ အကျောဆပ်ဖို့ မင်းနားမှာနေပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ညီမလေးရယ်။ မင်းရဲ့ အိပ်မက် သံသရာက နိုးထပါတော့။

စောင်လေးခြုံပေးလိုက်မှ အင့်ခနဲ ညည်းသံလေးနဲ့ အတူ ကိုကိုရေ စောကို မထားခဲ့ပါနဲ့တဲ့။ ကြေကွဲဖွယ်ရာ ညည်းညူယောင်ယမ်းနေပါသေးတယ်။

“မထားခဲ့တော့ပါဘူး ညီမလေးရယ်။ ကိုကို ဘယ်တော့မှ မထားခဲ့တော့ပါဘူး”

ကိုကိုလေး မျက်ရည်များနဲ့အတူ ဗလုံးပထွေး ပြောဆို

ရေရွတ်ရင်း စောရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ထား
လိုက်ပါတယ်။ နွေးထွေးသောရင်ခွင်ထဲမှာ စောစန္ဒီကတော့
အိပ်ပျော်နေဆဲပါ။ စိတ်ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက် လှိုင်းလေထဲ ဘယ်
အထိ မျောလွင့်နေဦးမှာလဲ စောရယ်။

ကိုကိုလေးရင်ထဲမှာတော့

“အိပ်မက်သံသရာမှ နိုးထပါတော့အချစ်ရယ်” လို့သာ
တဖွဖွ တသသ တိုးတိတ်ကြေကွဲစွာ . . .။ ။

ကြိုးစားပါဦးမည်။

မြလေးညို(ဆေး-မန်း)